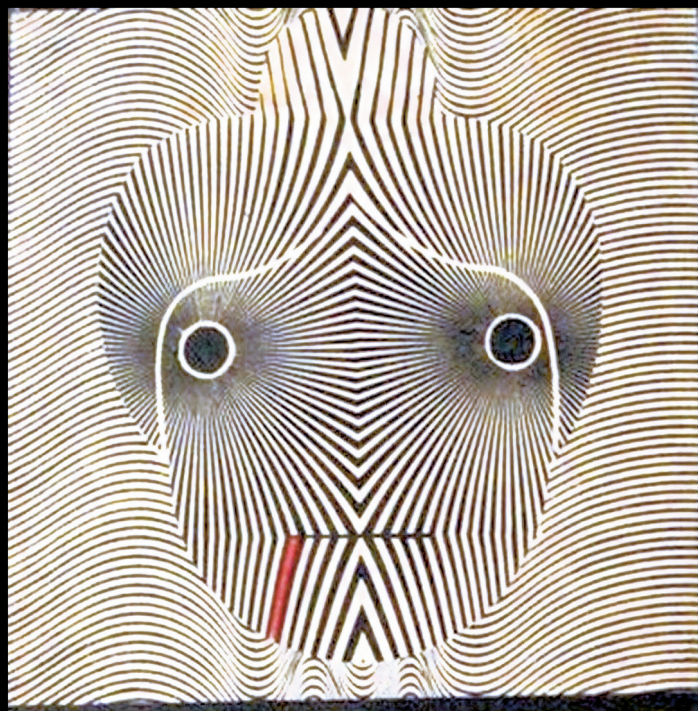

AGATHA CHRISTIE

Anunțul mortuar

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Capitolul 1. Tovarășa de drum	12
Capitolul 2. Anunțul mortuar	23
Capitolul 3. Vrajitoare fără coadă de mătură	33
Capitolul 4. Luke prinde un fir	43
Capitolul 5. Vizită la domnișoara Waynflete	55
Capitolul 6. Vopseaua de pălării	71
Capitolul 7. Posibilități	80
Capitolul 8. Doctorul Thomas	85
Capitolul 9. Vorbește doamna Pierce	94
Capitolul 10. Rose Humbleby	101
Capitolul 11. Viața de familie a maiorului Horton	114
Capitolul 12. Disputa	125
Capitolul 13. Domnișoara Waynflete vorbește	138
Capitolul 14. Meditațiile lui Luke	150
Capitolul 15. Comportarea incorectă a unui șofer	165
Capitolul 16. Ananasul	176
Capitolul 17. Lordul Whitfield vorbește	187
Capitolul 18. Consultări la Londra	195
Capitolul 19. Ruperea logodnei	202
Capitolul 20. Suntem implicați... amîndoi	210
Capitolul 21. „De ce colinzi pe cîmpuri, cu mănuși?”	217

Capitolul 22. Vorbește doamna Humbleby	234
Capitolul 23. Un nou început	242

ANUNȚUL MORTUAR

(E ușor să ucizi)

COLECȚIA ENIGMA 1973 (NUMĂRUL 36)

AGATHA CHRISTIE

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoepp@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

**7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten? **

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

**8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei? **

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Veronica Focșeneanu.

Editura Univers, București – 1973

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „**Enigma**”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL I. TOVARĂȘA DE DRUM

Anglia!
Anglia după atîția ani!

Oare cum o să i se pară?

Luke Fitzwilliam își puna această întrebare, în timp ce cobora pasarela spre doc. Întrebarea îi stăruise în minte cît așteptase la vamă. Iar cînd, în fine, își luă locul în trenul care ducea pasagerii vaporului, îi revenise dintr-o dată.

Concediile în Anglia însemnau altceva. Bani mulți, pe care să-i arunci în toate părțile (sau, oricum, începi să-i risipești!), vechi prieteni pe care să-i vizitezi, întâlniri cu alții, veniți acasă ca și el – o atmosferă lipsită de griji, în genul: „Ei, n-o să dureze. Ar fi cazul să mă și distrez! Curînd plec înapoi”.

Acum însă, nu se mai puna problema întoarcerii. Nu vor mai fi nopți toride și înăbușitoare, nici soarele orbitor și frumusețea tropicală a vegetației abundente, nici seri singuratice în care citea și recitea numere vechi din „The Times”.

Era un pensionar onorabil, cu cîteva modeste venituri particulare în plus, un domn fără griji, care se reîntorcea în țara sa – Anglia. Oare cum își va petrece timpul?

Anglia! Anglia, într-o zi de iunie, sub un cer întunecat și

un vînt tăios și pătrunzător. Nu prea părea să-l întîmpine cu drag printr-o zi ca asta! Și oamenii! Doamne, oamenii! Mulțimi întregi, cu chipurile cenușii ca și cerul – chipuri neliniștite și preocupate. Iar casele răsăreau pretutindeni ca ciupercile! Niște căsuțe revoltătoare! Pe tot parcursul niște cotețe prăpădite cu pretenții!

Cu un efort, Luke Fitzwilliam își mută ochii de la peisajul ce se întindea dincolo de fereastra vagonului și se cufundă în lectura ziarelor pe care tocmai le cumpărase: The Times, The Daily Clarion și Punch.

Începu cu The Daily Clarion. Clarion vorbea numai de derbiul de la Epton.

„Păcat că n-am ajuns ieri. N-am mai văzut un derby de cînd aveam nouăsprezece ani”, se gîndi Luke.

Sublinie numele unui cal din formația „Club” și se uită să vadă ce pronostica în ziar corespondentul Clarionului despre el. Dintr-o propozițiune îl nimicise: Cît privește ceilalți, Jujube II, Mark's Mile, Santony și Jerry Boy, au puține șanse de calificare. Un posibil învins ar fi și...

Dar pe Luke nu-l interesa posibilul învins.

Privirile i se ațintiseră asupra pariului. În dreptul lui Jujube II era trecută cota modestă de 40 la 1.

Se uită la ceas. Patru fără un sfert: „Ei! Acum s-a terminat!” se gîndi el. Regreta că nu a pariat pe Clarigold care era al doilea favorit.

Deschise The Times și fu absorbit de probleme mai serioase.

Totuși, asta nu dură mult, deoarece un colonel cu o înfățișare firoasă din celălalt colț al compartimentului atît se enervase de ceea ce citise mai înainte, încît ținu să-și împărtășească indignarea tovarășului de drum. Se scurse o jumătate de oră pînă cînd colonelul obosi să-și tot exprime

părerea despre: „blestemații aceștia de agitatori comuniști, sir”.

În cele din urmă, colonelul amuți și adormi cu gura căscată. Puțin după aceea, trenul încetini și, în sfârșit, se opri. Luke se uită pe fereastră. Ajunseră într-o gară mare și pustie, cu multe peroane. Zări un chioșc ceva mai departe, pe care atârna o tăbliță: Rezultatele derbyului. Luke deschise ușa, sări jos din tren și alergă spre chioșc. O clipă mai târziu se uita cu un zîmbet de satisfacție la cele câteva rînduri mîzgălite la rubrica „Știri de ultimă oră”.

REZULTATELE DERBYULUI:

Jujube II
Mazeppa
Clarigold

LUKE ZÎMBI ȘI MAI MULT. O SUTĂ DE LIRE DE CHELTUIT!

Buna Jujube II, respinsă cu atîta dispreț de toți.

Împături ziarul încă zîmbind în sinea sa și se întoarce, trezindu-se... în fața liniei goale. În timp ce se bucurase de victoria lui Jujube II, trenul se strecurase din gară pe neobservate.

— Cînd dracu a șters-o trenul ăsta? întrebă pe un hamal cu înfățișare mohorîtă.

Acesta răspunse:

— Care tren? N-a mai trecut niciun tren de la 3:14.

— Adineauri a fost un tren aici. Eu m-am dat jos din el. Expresul de Londra.

Răspunsul sosi sec:

— Expresul de Londra nu oprește nicăieri.

— Dar a oprit, îl asigură Luke. Eu am coborît din el.

— Nu oprește pînă la Londra, repetă hamalul netulburat.

— A oprit chiar la peronul ăsta și eu am coborît din el, să știți!

Pus în fața faptului, hamalul schimbă tactica.

— Nu trebuia să coborîți, spuse el pe un ton de reproș. N-are stație aici.

— Dar a oprit!

— A încetinit. Asta nu înseamnă c-a oprit.

— Nu mă pricep să fac deosebiri așa subtile. Problema este, ce mă fac?

Hamalul, care gîndea încet, repetă cu reproș:

— Nu trebuia să coborîți.

— Să zicem că ar fi așa, spuse Luke. „E în zadar, căci ăst necaz s-a întîmplat. Noi nu vom plînge iar, fiindcă trecutu-i mort și nu va reînvia, spuse corbul Nevermore. Mîna care se mișcă scrie, și după ce a scris se mișcă iar, etc. etc. și așa mai departe”. Ce vreau eu să aflu este ce mă sfătuiești să fac, avînd în vedere că ai experiență în serviciul companiei căilor ferate?

— Adică, să vă spun ce-ar fi mai bine să faceți?

— Exact, confirmă Luke, presupun că există trenuri care au stații oficiale aici?

— Cred că mai bine ați lua pe cel de 4:25.

— Dacă trenul de 4:25 merge la Londra, m-am și urcat în el.

Liniștit din acest punct de vedere, Luke începu să se plimbe pe peron. Un panou mare îl informa că se găsea la încrucișarea drumurilor dinspre Fenny Clayton și Wyechwood-under-Ashe și, în clipa următoare, un tren cu un singur vagon, împins din spate de o locomotivă mică și antică, intră încet în gară pufăind și trase pe o linie secundară. Cei șase sau șapte oameni care coborîră traversară podul și veniră lîngă Luke pe peron. Hamalul cel mohorît se trezi brusc din moleșeală și începu să împingă un cărucior mare cu lăzi și

coșuri; sosi și un alt hamal lângă el, zdrăngănind bidoanele cu lapte. Gara Fenny Clayton se trezi din toropeală.

În cele din urmă, mîndru nevoie mare, sosi și trenul de Londra. Vagoanele de clasa a treia erau înțesate și nu existau decît trei vagoane de clasa întâi, fiecare cu cîte unul sau doi călători. Luke cercetă acest compartiment. În primul, pentru fumători, era un domn cu aspect cazon care fuma un trabuc. Luke se gîndi că pe ziua de azi îi ajunsese colonelul anglo-indian. Trecu în compartimentul alăturat, în care se afla o tînără obosită, cu un aer distins, probabil guvernantă, și un băiețel de vreo trei ani, care părea neastîmpărat. Trecu repede mai departe. Ușa de la compartimentul următor era deschisă și înăuntru nu se afla decît o singură pasageră, o doamnă în vîrstă. Văzînd-o, Luke își aminti de una din mătușile sale, Mildred, care consimțise cu curaj ca el, pe atunci de zece ani, să crească un șarpe de casă. Mătușa Mildred fusese fără îndoială o mătușă bună, așa cum s-ar cuveni să fie orice mătușă. Intră în compartiment și luă loc.

După cinci minute de activitate intensă a celor de pe vagoanele de transportat lapte, a celor cu cărucioarele de bagaje și a altor verificări, trenul se puse în mișcare. Luke despături ziarul și-și aruncă privirea asupra știrilor ce ar putea să-l mai intereseze pe un om care a parcurs de acum ziarul de dimineată.

Nu își închipuia că o să poată citi multă vreme. Avea multe mătuși, și era aproape sigur că plăcuta doamnă în vîrstă din colțul compartimentului nu intenționa să călătorească pînă la Londra în tăcere.

Avusese dreptate – geamul trebuia ridicat, umbrela alunecase și bătrîna doamnă îi și declara ce bun era trenul cu care călătoreau.

— Numai o oră și zece minute. E foarte bun, să știți, chiar

foarte bun. E mult mai bun decît cel de dimineață, care face o oră și patruzeci de minute.

Continuă:

— Bineînțeles, aproape toți îl iau pe cel de dimineață.

Adică, e o prostie să călătorești după-masă, cînd celălalt e cu tarif redus. Și eu am vrut să plec de dimineață, dar îl pierdusem pe Wonky Pooh – motanul meu persan – o frumusețe, numai că a avut ceva la ureche nu de mult – și că nu puteam să plec pînă nu-l găseam.

Luke murmură:

— Sigur că nu, și, în mod ostentativ, își aruncă privirea pe ziar. Stratagema nu-i servi la nimic. Torentul de vorbe se porni iar.

— Așa că ar trebui să aleg dintre două rele pe cel mai mic; am luat trenul de după-amiază, și e o plăcere să mergi cu el, pentru că nu e atît de aglomerat – chiar asta nu te interesează cînd călătorești cu clasa întâi. Sigur că de obicei nu procedez așa. Adică, eu consider că asta e o extravagance, acum, cînd veniturile au scăzut, impozitele s-au ridicat, iar servitorilor trebuie să le dai salarii mai mari; dar am fost atît de năucită – pentru că, știi mă duc la Londra cu niște treburi importante și vroiam să mă gîndesc bine ce o să spun... Știți, am vrut să am puțină liniște... Luke își reținu zîmbetul. Și dacă sunt și alții care călătoresc în aceeași direcție – ce să mai vorbim! Nu poți să fii neprietenoasă – așa că mi-am zis că o dată pot să-mi permit și eu, deși cred că în zilele noastre oamenii cheltuiesc prea mult și nimeni nu mai e strîngător și nu se mai gîndește la ziua de mîine. Ce păcat că s-a desființat orarul cu secunde la trenuri... era cu totul altceva. Desigur, continuă repede, aruncînd o privire fugară înspre fața bronzată a lui Luke, că militarii în permisie trebuie să călătorească cu clasa întâi. Adică, e de la sine înțeles că ofițerii...

Luke îndură privirea cercetătoare a unei perechi de ochi scăpărători. Capitulă imediat. Tot o să-l întrebe pînă la urmă.

— Nu sunt militar, spuse el.

— Vai, scuză-mă. N-am vrut să... Cînd v-am văzut așa ars de soare, mi-am închipuit că poate veniți din Orient într-o permisie.

— Da, mă întorc din Orient, dar nu în permisie. Puse capăt cercetărilor ulterioare cu o declarație îndrăzneată: sunt polițist.

— Lucrați la poliție? Nu zău, asta-i foarte interesant. O prietenă bună de-a mea, știți băiatul ei tocmai a intrat în poliția palestiniană.

— Vin din Strîmtoarea Mayang, spuse Luke, intervenind iar cu o precizare.

— Vai, ce interesant. Ce coincidență! Vreau să spun faptul că dumneata călătorești în acest vagon. Pentru că, știți, afacerea cu care am plecat la oraș... Ei bine, de fapt mă duc la Scotland Yard.

— Zău? spuse Luke.

Se gîndi: „Oare o să se oprească odată sau o ține așa pînă la Londra?” De fapt, nu-l deranja prea mult, pentru că ținuse foarte mult la mătușa Mildred și-și aminti cum odată îi dăduse o bancnotă de cinci șilingi cînd avea mai mare nevoie. Și apoi, doamnele în vîrstă, cum era acesta sau mătușa Mildred, aveau ceva foarte plăcut și specific englezesc în ele. În Strîmtoarea Mayang nu găseai așa ceva. Semănau cu puddingul de prune de Crăciun, cu jocul de crichet din sat și cu șemineele în care sălta focul. Lucruri pe care ajungeai să le apreciezi mult atunci cînd nu le aveai și te aflai la celălalt capăt al lumii. (Totuși, puteai să te plictisești dacă ai fi stat prea mult în tovărășia lor, dar, după cum am mai spus, Luke abia debarcase în Anglia, de trei-patru ore).

Bătrîna doamnă reluă, voioasă:

— Da, aveam de gînd să plec de dimineață, dar pe urmă, cum v-am spus, am fost foarte îngrijorată de Wonky Pooh. Credeți că e prea tîrziu să mă duc acum? Adică, Scotland Yardul nu acordă audiențe speciale numai la anumite ore.

— Nu cred că închid la ora patru ca magazinele, spuse Luke.

— Și eu cred tot așa. Adică ar trebui ca oricine să poată anunța o crimă serioasă la orice oră, nu?

— Exact, spuse Luke.

O clipă, bătrîna tăcu. Părea preocupată.

— Întotdeauna m-am gîndit că cel mai bine e să mergi la sursă, spuse în cele din urmă. John Reed e o persoană drăguță – sergentul nostru din Wychwood – un om plăcut și foarte politicos. Dar, știți, nu cred că ar putea să se ocupe de o problemă serioasă. S-a obișnuit prea mult să aibă de-a face cu bețivani sau să dea amenzi pentru depășiri de viteze, pentru semnalizări greșite sau persoanelor care nu au permis de ținut cîini... foarte rar cu cîte o spargere. Dar nu cred, de fapt sunt convinsă, că nu e omul să se ocupe de o crimă!

Luke ridică din sprîncene.

— Crimă?

Bătrîna doamnă aprobă din cap cu tărie.

— Da, crimă. Văd că vă surprinde. Și eu am fost, la început... Chiar nu-mi venea să cred. M-am gîndit că-mi joacă vreo festă imaginația.

— Și într-adevăr... n-a fost imaginația de vină? întrebă Luke cu delicatețe.

— A, nu, scutură din cap hotărîtă. La început, s-ar fi putut, dar nu a doua oară, a treia sau a patra oară. Atunci convingi.

Luke întrebă:

— Vreți să spuneți că... au existat mai multe crime?

Vocea blajină și liniștită răspunse:

— Mă tem că destule. De asta m-am gîndit că cel mai bine ar fi să merg direct la Scotland Yard și să le spun. Nu credeți că ăsta e cel mai bun lucru de făcut?

Luke se uită gînditor la ea și spuse:

— Păi... cred că aveți dreptate.

Se gîndi în sinea sa:

„Cei de la Scotland Yard trebuie să știe cum s-o ia.

Probabil că le vin cîte o jumătate de duzină de bătrîne pe săptămîină și tot sporovăiesc despre o sumedenie de crime comise în sătucurile lor drăguțe și liniștite! Cred că există un departament special pentru bătrînicile astea”.

Și în minte îi apărură figura unui superintendent blajin, sau a unui inspector chipeș, care murmură plin de tact:

— Vă mulțumim, doamnă, și vă rămînem îndatorați.

Acum însă, întoarceți-vă acasă, lăsați totul pe seama noastră și nu vă mai îngrijiți de povestea asta.

Zîmbi în sinea sa, închipuindu-și scena:

„Oare de unde le vin asemenea idei? Presupun că de vină este viața lor monotonă, o dorință nereprimată pentru dramă. Am auzit că multe dintre bătrîne își închipuie că toată lumea le otrăvește mîncarea”.

Se trezi din aceste cugetări cînd vocea blajină și subțirică continuă:

— Știți, mi-aduc aminte că am citit odată – cred că-i vorba despre cazul Abercrombie – firește că otrăvise pe mulți pînă să stîrnească bănuieli... Ce spuneam? A, da, cineva spunea că se uita într-un anumit fel la cîte unul, și pe urmă, foarte curînd după asta, persoana respectivă se îmbolnăvea, n-am crezut că e adevărat, cînd am citit... dar este adevărat!

— Ce este adevărat?

— Expresia feței unei persoane...

Luke se holbă la ea. Bătrînica doamnă tremura puțin, iar obrajii ei rozalii pierduseră ceva din culoare.

— La început, am observat cînd o privea pe Amy Gibbs – și ea a murit. Apoi a urmat Carter. Și Tommy Pierce. Acum însă – ieri – s-a întîmplat cu doctorul Humbleby – un om atît de cumsecade – un om cu adevărat cumsecade. Carter era un bețivan, într-adevăr, iar Tommy Pierce un băiețel nespus de obraznic și nerușinat, care se bătea cu băieții mai mici, le răsucea mîinile, și îi ciupea. Nu prea mi-a părut rău după ei, dar cu doctorul Humbleby e altceva. Trebuie salvat. Și culmea este că, dacă m-aș duce să-i spun toată povestea, nu m-ar crede! Ar rîde de mine! Nici John Reed nu m-ar crede. Dar la Scotland Yard e altceva. Pentru că, firește, acolo sunt obișnuiți cu crimele!

Se uită pe fereastră.

— Vai, dragă, într-o clipă ajungem.

Se agită puțin deschizînd și închizînd geanta, strîngîndu-și umbrela.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, îi spuse lui Luke, care ridica umbrela pentru a doua oară. M-am liniștit discutînd cu dumneata – ați fost foarte drăguț; îmi pare tare bine că sunteți de acord cu ce voi face.

Luke spuse amabil:

— Sunt sigur că veți primi un sfat bun la Scotland Yard.

— Vă sunt foarte recunoscătoare. Scotoci în geantă.

Cartea mea de vizită, vai de mine, nu am decît una singură, trebuie s-o păstrez pentru Scotland Yard...

— Desigur, sigur...

— Mă numesc Pinkerton.

— Un nume foarte potrivit, domnișoară Pinkerton, spuse Luke zîbind, apoi adăugă grăbit, în timp ce bătrîna îl privea pușin descumpănită: Pe mine mă cheamă Luke Fitzwilliam.

Cînd trenul trăgea la peron adăugă:

— Să vă găsesc un taxi?

— Vai, nu, mulțumesc! Domnișoara Pinkerton păru șocată

de idee. O să iau metroul. O să mă ducă la Trafalgar Square și o iau pe Whitehall în jos.

— Bine, atunci mult noroc! îi ură Luke.

Domnișoara Pinkerton îi scutură mîna cu căldură.

— Atît de amabil, murmură ea din nou. Știți, la început, am avut impresia că nu mă credeți.

Luke avu delicatețea să roșească.

— Ei! Atîtea crime! E destul de complicat să săvîrșești multe omoruri și pe urmă să ieși basma curată, nu-i așa?

Domnișoara Pinkerton dădu din cap și spuse cu seriozitate:

— Nu, nu, dragul meu, aici greșești. E foarte ușor să ucizi... atîta timp cît nimeni nu te bănuiește. Și știi, persoana în chestiune este chiar ultimul om pe care l-ar suspecta cineva!

— Ei, oricum, vă doresc mult noroc! spuse Luke.

Domnișoara Pinkerton se pierdu în mulțime. El porni în căutarea bagajelor, gîndindu-se în sinea sa:

„Era cam trăsnită? Nu, nu prea-mi vine să cred. O imaginație prea bogată, asta-i tot. Sper că o să se poarte delicat cu ea. Cu așa o bătrînă doamnă!”

CAPITOLUL 2. ANUNȚUL MORTUAR

Jimmy Lorrimer era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Luke. Era normal ca Luke să se ducă direct la Jimmy, de îndată ce ajunse în Londra. Cu el ieși în căutare de distracții în seara sosirii. Băuse cafeaua făcută de el a doua zi dimineață, cu capul vîjîind de durere, iar acum auzea vocea lui Jimmy a doua oară fără să-i răspundă, căci recitea un paragraf neînsemnat din ziarul de dimineață.

— Scuză-mă, Jimmy, spuse tresărind.

— Erai absorbit de... situația politică?

Luke rîse.

— Da de unde. Știi, e ceva ciudat – o bătrînică cu care am călătorit ieri în tren a murit călcată de o mașină.

— O fi luat în serios vreun semafor. Dar, de unde știi că era ea?

— S-ar putea să nu fie ea. Dar e același nume – Pinkerton – a răsturnat-o o mașină și a ucis-o pe cînd traversa Whitehall-ul. Mașina n-a oprit.

— Urîtă afacere! spuse Jimmy.

— Da, sărmana băbuță. Îmi pare rău. Îmi amintea de mătușa Mildred.

— Oricine ar fi șoferul mașinii, o să răspundă pentru fapta sa. Mai mult ca sigur că o să fie condamnat pentru omucidere. Să-ți spun drept, mi-e grozav de frică să conduc o mașină în ziua de azi.

— Un Ford de opt cilindri în „V”. Să știi, amice, că...
Conversația deveni strict tehnică.

Jimmy se întrerupse să întrebe:

— Ce naiba tot fredonezi?

Luke fredonase încetișor:

„CĂ-I DE VINĂ, SAU NU-I DE VINĂ,
musca se mărită cu biata albină.”

ÎȘI CERU SCUZE.

— Un cântecel de când eram copil. Nu știu de ce mi-a venit în cap.

O săptămână mai târziu, Luke care parcurgea neatent prima pagină din The Times, exclamă brusc:

— Ei, fir'ar să fie!

Jimmy Lorrimer ridică ochii.

— Ce s-a întâmplat?

Luke nu-i răspunse. Se uită fix la un nume dintr-o coloană. Jimmy repetă întrebarea. Luke înălță capul și privi către el. Avea o expresie atît de neobișnuită, încît Jimmy fu surprins.

— Ce e, Luke? Parcă ai fi o fantomă.

Celălalt nu răspunse un minut sau două. Dădu drumul ziarului, se duse pînă la fereastră și se întoarse. Jimmy îl urmărea din ce în ce mai mirat.

Luke se așează pe un scaun și se aplecă în față.

— Jimmy, bătrîne, ți-aduci aminte că, în ziua în care am

sosit la Londra, am pomenit de o bătrânică cu care am călătorit pînă aici?

— Cea de care spuneai că-ți amintește de mătușa Mildred? Și care a fost călcată de o mașină?

— Da. Ascultă, Jimmy. Băbuța asta mi-a înșirat o aiureală cu Scotland Yardul; cică se ducea acolo ca să le spună despre niște crime. Avea în satul ei un criminal în stare liberă – asta era povestea... Tipul ăsta ar fi omorît foarte rapid.

— Nu mi-ai spus că era cam scrîntită? întrebă Jimmy.

— Nu cred că era.

— Bătrîne, vino-ți în fire! Un șir de crime...

Luke îl întrerupse nerăbdător.

— N-am avut impresia că era dusă cu sorcova. Mi-am închipuit că-i lucrează prea mult imaginația, cum se întîmplă cîteodată cu bătrînele.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar probabil că era și puțin cam trăsniță.

— Nu contează ce crezi tu, Jimmy. Deocamdată, eu îți spun ție, pricepi?

— Bine, bine... zi mai departe.

— A dat foarte multe amănunte, a pomenit numele a vreo două victime și pe urmă a explicat că ceea ce o frămînta era că știe cine avea să fie următoarea victimă.

— Zău? spuse Jimmy încurajator.

— Uneori ți se fixează un nume în memorie nu știi din ce motiv protestesc. Numele ăsta mi-a rămas în minte pentru că l-am legat de un cîntecel fără noimă, pe care mi-l cîntau cînd eram copil:

„CĂ-I DE VINĂ, SAU NU-I DE VINĂ,
musca se mărită cu biata albină”.

. . .

— FOARTE INTELIGENT, N-AM CE ZICE, DAR DE FAPT CARE-I legătura?

— Problema e, măi deșteptule, că pe omul respectiv îl chema Humbleby, doctor Humbleby. Bătrînica mea spunea că doctorul Humbleby va fi următoarea victimă și era afectată pentru că „era un om tare cumsecade”. Numele mi-a rămas în cap din cauza cîntecului de care ți-am pomenit.

— Și?

— Ei bine, uite-aici!

Luke întinse ziarul, punînd degetul în dreptul unui anunț în coloana cu decese.

HUMBLEBY – LA 13 IUNIE A MURIT SUBIT, LA LOCUINȚA sa din Sandgate, Wychwood-under-Ashe, John Edward Humbleby, doctor, soțul iubit al Jessie Rose Humbleby. Însmormântarea vineri.

Rugăm nu aduceți flori.

— VEZI, JIMMY? ĂSTA-I NUMELE ȘI LOCUL, IAR OMUL E doctor, ce părere ai?

Jimmy nu răspunse imediat. În cele din urmă spuse serios și destul de șovăitor:

— Bănuiesc că nu-i decît o coincidență a naibii de stranie.

— Asta e, Jimmy? Chiar așa o fi? Să fie numai atît?

Luke începu să se plimbe prin cameră.

— Atunci ce altceva să fie? întrebă Jimmy.

Luke se întoarse brusc pe călcîie.

— Ce ar fi dacă fiecare vorbă debitată de băbuța aia ar fi adevărată! Ce-ai zice dacă povestea asta fantastică ar fi purul adevăr?

— Ei, liniștește-te, băiete! Ar fi cam încurcată treaba! Lucruri de-astea nu se-întîmplă!

— Dar cazul Abercrombie? El n-a fost bănuیت că i-a lichidat pe mulți?

— Mai mulți decît s-au descoperit, spuse Jimmy. Un amic de-al meu avea un văr care era procurorul local. Am aflat multe prin el. L-au condamnat pe Abercrombie pentru că-l otrăvise pe veterinarul de acolo cu arsenic, pe urmă au dezgropat-o pe nevastă-sa care era îmbibată cu arsenic, și mai mult ca sigur că și cumnatul murise în același fel – și asta nu era tot, nici vorbă. Prietenul meu mi-a spus că părerea neoficială era că Abercrombie lichidase cel puțin cincisprezece oameni la vremea sa. Cincisprezece!

— Exact! Deci lucruri de-astea se întîmplă!

— Da, dar nu se-ntîmplă des.

— De unde știi? Poate se întîmplă mai des decît crezi tu.

— A vorbit wallahul polițist din tine! Nu poți să uiți că ești polițist, acum, că te-ai pensionat?

— Cred că dacă ai fost odată polițist, toată viața rămîi așa. Ascultă Jimmy, să presupunem că, înainte ca Abercrombie să devină atît de nesăbuit încît să-și vîre crimele sub nasul poliției, vreo bătrînică singură și guralivă ar fi ghicit pur și simplu cine e criminalul și ar fi dat fuga la autorități ca să-i povestească tot. Crezi că ar fi ascultat-o cineva?

Jimmy rînji.

— Aiurea!

— Exact. Ar fi spus că are gărgăuni la cap. Întocmai cum ziceai! Sau ar fi crezut: „Prea multă imaginație. Nimic concret!” Cum am apreciat eu! Și amîndoi, Jimmy, ne-am fi înșelat.

Lorrimer medită cîteva clipe.

— Care e situația de fapt? Tu ce crezi?

Luke răspunse încet:

— Cazul se prezintă astfel: Mi s-a relatat o poveste – improbabilă, dar nu imposibilă. O dovadă, moartea doctorului Humbleby, care vine în sprijinul întîmplării. Și mai există alt fapt semnificativ. Domnișoara Pinkerton se ducea la Scotland Yard cu povestea ei greu de dovedit. Dar n-a ajuns acolo. A fost călcată de o mașină care n-a oprit.

Jimmy obiectă.

— N-ai de unde să știi că n-a ajuns acolo. Poate a fost accidentată după vizită, nu înainte.

— S-ar putea, da... dar nu cred.

— Asta-i doar o presupunere. Adevărul este că tu... tu crezi în melodrama asta.

Luke dădu din cap energic.

— Nu, nu spun așa ceva. Cred numai că ăsta e un caz care poate fi cercetat.

— Cu alte cuvinte, te duci la Scotland Yard?

— Nu, n-am ajuns acolo – încă nu. După cum ai spus, moartea lui Humbleby poate fi doar o coincidență.

— Atunci, dacă nu te superi, ce ai de gînd?

— Să mă duc în localitatea aceea și să intru în miezul problemei.

— Deci așa...

— Nu ești de acord că este singura cale rațională pe care pot să apuc?

Jimmy se holbă la el.

— Chiar vorbești serios, Luke?

— Foarte.

— Și dacă nu-s decît cai verzi pe pereți?

— Ar fi cel mai bine să fie așa.

— Da, sigur...

Jimmy se încruntă.

— Dar tu crezi altceva, nu?

— Dragul meu, mă aștept la orice.

Jimmy tăcu câteva clipe.

— Ți-ai făcut vreun plan? Adică, trebuie să ai un motiv ca să sosești așa, pe neașteptate, în locul acela.

— Da, cred că o să am.

— Nu merge cu „cred”. Îți dai seama ce înseamnă un târgușor de provincie englezesc? Se vede de la o poștă un nou sosit.

— Va trebui să mă deghizez, spuse Luke zîmbind brusc. Ce propui? Pictor? Cam greu... Nu știu să desenez, dar să pictez.

— Ai putea să fii un pictor modern, îi sugeră Jimmy. Și atunci n-ar mai avea importanță.

Dar pe Luke îl interesa problema lui.

— Scriitor? Oare scriitorii colindă hanurile ciudate de țară ca să scrie? S-ar putea. Sau poate pescar amator, dar trebuie să mă interesez dacă există un râu acolo, în apropiere. Un bolnav căruia i s-a recomandat aerul de la țară? Nu prea arăt eu a bolnav și oricum astăzi toată lumea merge la sanatoriu. Aș putea să caut o casă în împrejurimi. Dar nu-i o idee prea bună. La naiba, Jimmy, trebuie să existe vreun motiv plauzibil pentru un străin entuziast, care vrea să meargă într-un sat englezesc!

— Ia stai puțin! Dă-mi ziarul ăla!

După ce-l luă, se uită în fugă și anunță triumfător:

— Știam eu! Luke dragă! ca să rezum, te aranjez eu O.K. Totul e simplu ca bună ziua!

Luke se întoarse.

— Ce-ai spus?

Jimmy continuă mîndru dar modest.

— Mi s-a părut mie ceva! Wychwood-under-Ashe. Cum să nu! Exact acolo!

— Nu cumva ai un prieten care-l cunoaște pe procurorul

de acolo?

— De data asta nu. Am ceva mai bun, băiete! Natura, după cum știi, m-a înzestrat cu nenumărate mătuși și verișoare, tatăl meu provenind dintr-o familie cu treisprezece copii. Și acum ascultă! Am o rudă la Wychwood-under-Ashe.

— Jimmy, ești un geniu!

— E-n regulă, așa-i? spuse Jimmy modest.

— E cumva un văr?

— O verișoară. O cheamă Bridget Conway. De doi ani este secretara lordului Whitfield.

— Tipul care e proprietarul publicațiilor alea scârboase și prăpădite?

— Așa e. Un individ cam scîrbos și el! Afectat. S-a născut la Wychwood-under-Ashe și, fiind tipul de snob, care te bate la cap cu amănunte din viața lui, unde s-a născut și cum a fost educat, și care se fălește că a ajuns cineva prin propriile-i puteri, s-a întors în satul natal, a cumpărat singura casă mai mare din vecinătate (aparținea, la origine, familiei lui Bridget, fiindcă veni vorba) și se ocupă cu transformarea ei într-o reședință model.

— Și verișoara ta e secretara lui?

— A fost, spuse Jimmy întunecat. Acum a avansat! E logodită cu el!

— Aha, spuse Luke, destul de surprins.

— E o partidă bună, cum să nu. Se scaldă în bani. Bridget a fost cam zdruncinată după o poveste cu un prieten – i-a cam pierit cheful după povestea de iubire. Asta însă o să-i cînte în strună. Ea, probabil, că o să fie blîndă, dar fermă, iar el o s-o asculte orbește.

— Și eu cum să procedez să mă introduc?

Jimmy răspunse prompt.

— Ai să te duci să stai acolo – ar fi bine să treci drept un alt văr. Bridget are atît de mulți, încît unul în plus sau în

minus nu mai contează. O să aranjez eu asta cu ea. Am fost întotdeauna prieteni. Și acum, motivul pentru care te duci acolo – vrăjitorie, băiete.

— Vrăjitorie?

— Folclor, superstiții locale – lucruri din astea.

Wychwood-under-Ashe are o reputație serioasă în domeniu. Unul dintre ultimele locuri în care s-a ținut un sabat al vrăjitoarelor – în secolul trecut încă se mai ardeau acolo vrăjitoarele – tot felul de tradiții. Tu scrii o carte, înțelegi? Faci o comparație între obiceiurile din Strîmtoarea Mayang și vechiul folclor englezesc – puncte comune și așa mai departe. Te pricepi tu la asemenea chestii. Dai o raită cu un blocnotes și iei un interviu celui mai bătrîn locuitor în legătură cu obiceiurile și superstițiile locale. Sunt obișnuiți cu poveștile astea, și dacă stai la Ashe Manor, asta e o garanție.

— Ce o să zică lordul Whitfield?

— Nimic, n-ai grijă. E complet needucat și extrem de credul – crede într-adevăr în lucrurile pe care le citește în propriile lui săptămînale. Oricum, Bridget o să-l aranjeze. Bridget e nemaipomenită. Răspund eu pentru ea.

Luke respiră adînc.

— Jimmy, vulpe bătrînă, se pare că totul merge ca pe roate. Ești o minune! Dacă poți aranja cu verișoara...

— Totul o să fie O.K. Lasă pe seama mea.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Tot ce-ți cer este să mă anunți cînd îl prinzi pe criminal!

Adăugă brusc:

— Ce este?

Luke spuse rar:

— Tocmai mi-am amintit ce-mi zicea bătrîna doamnă. Îi spuneam că e destul de complicat să săvîrșești multe crime și

să ieși basma curată, și ea mi-a răspuns că mă înșel... că e foarte ușor să ucizi...

Se opri, și apoi spuse încet:

— Mă întreb dacă e adevărat. Jimmy. Oare este...

— Ce anume?

— Dacă e ușor să ucizi...

CAPITOLUL 3. VRĂJITOARE FĂRĂ COADĂ DE MĂTURĂ

Soarele strălucea când Luke trecu peste deal spre tîrgușorul Wychwood-under-Ashe. Își cumpărase o mașină la mîna a doua Standard Swallow și staționă o clipă pe culmea dealului oprind motorul.

Ziua de vară era călduroasă și însorită. Sub el se afla satul, rămas neatins de recente schimbări. Se întindea la soare, cuminte și pașnic, alcătuit aproape numai dintr-o singură stradă lungă, care se întortochea pe sub coama ieșită în afară a coastei Ashe.

Părea că se întinde foarte departe și că este nefiresc de ireal. Luke se gîndi: „Cred că sunt nebun. Întreaga poveste e fantastică”.

Chiar venise aici pentru a vîna un criminal... numai pe baza unor prostii debitate de o bătrînă guralivă, și a unui anunț de deces întîmplător?

Dădu din cap.

„Cu siguranță că astfel de lucruri nu se întîmplă”, murmură el. „Sau se întîmplă? Luke, băiete, depinde de tine să descoperi dacă ești cel mai credul nătărău din lume, sau dacă nasul tău de copoi a simțit ceva”.

Porni motorul, băgă în viteză, conduse cu atenție pe drumul șerpuitor și astfel intră pe strada principală.

După cum s-a mai spus, Wychwood e format aproape numai din strada principală. Pe ea sunt magazine, căsuțe în stil georgian, reci și aristocratice, cu treptele albe și ciocănele lucioase, vile pitorești cu grădini de flori. Era și un hotel The Bells and Motley, retras de la stradă. Mai erau o pajiște a satului, și heleșteul pentru rațe; deasupra tuturor trona o casă impunătoare în stil georgian, despre care Luke își închipui imediat că trebuie să fie clădirea unde trebuia să ajungă, Ashe Manor. Dar când se apropie, văzu o firmă mare pictată care anunța Muzeul și biblioteca. Ceva mai încolo îi sări în ochi un anacronism, o clădire mare, modernă, albă, austeră și distonând cu vecinătatea voioasă a celorlalte locuri. Era, după cum observă Luke, un institut local și clubul tinerilor domni.

Aici se opri și întrebă pe unde trebuie s-o ia ca să ajungă la conac.

I se spuse că Ashe Manor se află cam la o jumătate de milă mai departe – că o să vadă porțile pe dreapta.

Luke își continuă drumul. Găsi ușor porțile – erau noi, din fier forjat, cu lucrătură frumoasă. Trecu de ele și desluși frânturi de cărămizi roșii printre copaci, coti la dreapta pe alee și rămase uluit de formidabila și nefireasca îngrămădire în gen de castel, care-i răsări în fața ochilor.

Pe când contempla coșmarul, soarele dispăru. Brusc, deveni conștient de amenințarea pe care o proiecta coasta Ashe. O rafală tăioasă de vînt sufla îndărăt frunzele copacilor, și în clipa aceea o fată apăru de după colțul clădirii stil castel.

Părul negru îi fusese ridicat deasupra capului de pala bruscă de vînt și Luke își aminti de un tablou de Nevinson, pe care-l văzuse odată, intitulat „Vrăjitoarea”. Fața prelungă, delicată și palidă, părul negru, involburat spre stele. Putea s-o vadă pe fata aceasta călare pe mătură, zburînd spre lună...

Se îndreptă direct spre el.

— Probabil că ești Luke Fitzwilliam. Eu sunt Bridget Conway.

Strînse mîna întinsă. Acum, putu s-o vadă așa cum era – nu într-un moment cînd își dăduse frîu liber imaginației. Înaltă, zveltă, o față prelungă și delicată, cu pomeții ușor proeminenți, sprîncene negre, care-i dădeau un aer ironic, părul și ochii negri. Se gîndi că semăna cu o gravură gingașă, bine reliefată și frumoasă.

În decursul călătoriei spre Anglia avusese fixată în minte o imagine, cea a unei englezoaice îmbujorate și bronzate, mîngîind coama unui cal, aplecîndu-se, în fața unui foc de lemn. Fusesse o închipuire plăcută și grațioasă...

Acum... nu-și dădea seama dacă îi plăcea Bridget Conway sau nu... dar știa că imaginea tăinuită s-a destrămat și s-a șters... nu-și mai avea înțeles și rost...

Spuse în schimb:

— Bună ziua! Trebuie să-mi cer scuze, pentru că te deranjez. Jimmy susținea că n-o să vă supărați.

— Nu ne supărăm deloc. Suntem încîntați. Zîmbi, și zîmbetul brusc, rotunjit, îi ridica colțurile buzelor pînă la mijlocul obrazilor. Jimmy și cu mine am fost întotdeauna buni prieteni. Și dacă scrii o carte despre folclor, să știi că aici e cel mai potrivit. Tot felul de legende și locuri pitorești.

— Grozav, spuse Luke.

Se îndreptă împreună spre casă și Luke mai cercetă o dată clădirea cu privirea. Acum descoperi în ea urme ale unei locuințe sobre, stil Queen Anne, încărcată și îmbîcsită de o măreție înzorzonată. Își aminti că Jimmy i-a atras atenția că locuința aparținuse la origine familiei lui Bridget. Se gîndi posomorît că, pe vremea aceea, casa nu fusese așa de împopoțonată. Se uită pe furiș la însoțitoarea sa și se minună de profilul și de mîinile lungi și frumoase.

Presupunea că avea vreo douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Și nici nu părea proastă. Era una din acele ființe despre care nu poți ști absolut nimic, decît dacă ele vor ca tu să afli...

Înăuntru, casa era confortabilă și de bun gust – bunul gust al unui decorator de mîna întîi. Bridget Conway îl conduse într-o cameră plină cu rafturi de cărți și scaune comode; lîngă fereastră, două persoane stăteau la o măsuță pentru ceai.

Făcu prezentările:

— Gordon, ăsta-i Luke, un fel de văr al unui verișor de-al meu.

Lordul Whitfield era un bărbat scund, pe jumătate chel. Avea o față rotundă și sinceră, cu buze răsfîrte și ochii ca două coacăze fierte. Purta haine de țară neîngrijite. Nu-l avantajau, mai ales că se opreau sub stomac.

Îl salută pe Luke cu căldură.

— Încîntat de cunoștință, încîntat! Am auzit că abia te-ai întors din Orient. Un loc foarte interesant. Bridget spunea că scrii o carte. Se zice că, în zilele noastre, se scriu prea multe cărți. Eu nu sunt de aceeași părere – întotdeauna se găsește loc pentru o carte bună.

Bridge continuă:

— Mătușa mea, doamna Anstruther, și Luke strînse mîna unei doamne de vîrstă mijlocie, cu o expresie a gurii puțin inteligentă.

După cum află Luke curînd, doamna Anstruther se ocupa trup și suflet cu grădinăritul. Nu vorbea niciodată despre altceva și mintea îi era preocupată cu gînduri de soiul dacă vreunei plante rare o să-i priască locul unde intenționa s-o planteze.

După ce-i strînse mîna, spuse:

— Știi, Gordon, locul ideal pentru aranjarea pietrișului e chiar în spatele răzorului trandafirilor și, în felul ăsta, ai avea

cea mai splendidă grădină cu fîntînă în care apa o să țîșnească prin povîrnișul acela.

Lordul Whitfield se lăsă pe speteaza scaunului.

— Aranjezi totul cu Bridget, spuse el cu dezinvoltură.

După mine, plantele tîrîtoare sunt niște flecuștețe nearătoase – dar, asta n-are importanță.

— Plantele tîrîtoare nu sunt destul de impozante pentru tine, Gordon, interveni Bridget.

Îi turnă ceai lui Luke și lordul Whitfield spuse placid:

— Ai dreptate. Cred că nu merită banii. Niște floricele pe care abia poți să le vezi... Mi-ar plăcea să am o seră arătoasă, sau niște straturi sănătoase cu mușcate roșii.

Doamna Anstruther, care poseda par excellence talentul de a-și continua nestingherită subiectul ei de conversație, spuse:

— Cred că soiul ăsta nou de trandafiri agățători o să se adapteze foarte bine la clima de aici și se cufundă din nou în lectura cataloagelor de flori.

După ce își sprijini silueta rotunjoară și îndesată de speteaza scaunului, lordul Whitfield își sorbi ceaiul și îl cîntări pe Luke cu privirea, apreciativ:

— Deci scrii cărți, murmură el.

Simțindu-se puțin nervos, Luke era cît pe ce să dea explicații, cînd își dădu seama că de fapt pe lordul Whitfield nu-l interesau informațiile.

— Deseori m-am gîndit că mi-ar plăcea să scriu și eu o carte, spuse lordul plin de sine.

— Da? spuse Luke.

— Aș putea, n-ai nicio grijă! Și ar fi o carte foarte interesantă. Am întîlnit o mulțime de oameni interesați. Partea proastă e că n-am avut timp. Sunt un om foarte ocupat.

— Fără îndoială, vă cred.

— Nici nu ți-ar veni să crezi cîte am eu pe cap. Mă interesez personal de toate publicațiile mele. Socotesc că sunt răspunzător de modelarea minții cititorilor. Săptămîna viitoare, milioane de oameni vor gîndi și vor simți exact cum am intenționat eu să-i fac să simtă și să gîndească. E un lucru foarte serios. Asta înseamnă responsabilitate. Nu mă sperie, nu-mi fac griji. O scot eu la capăt cu responsabilitatea.

Lordul Whitfield își umflă pieptul, își supse stomacul și-l privi pe Luke prietenos.

Bridget Conway spuse dezinvolt:

— Ești un om de seamă, Gordon. Îți mai torn un ceai?

Lordul Whitfield replică cu simpatie:

— Da, sunt fără îndoială un om de seamă. Nu, nu mai vreau ceai.

Apoi, coborînd din propriile lui înălțimi olimpice pînă la nivelul muritorilor de rînd, își întrebă oaspetele cu amabilitate.

— Cunoașteți pe cineva de pe aici?

Luke clătină din cap. Apoi, brusc, simțind că dacă își începe lucrul mai devreme e mai bine, adăugă:

— De fapt, este cineva aici pe care am promis că-l voi căuta, un prieten al unor prieteni de-ai mei. Un domn pe nume Humbleby. E doctor.

— Ah! lordul Whitfield se foi pe scaun. Doctorul Humbleby? Păcat.

— Cum adică, păcat?

— A murit acum vreo săptămînă.

— Ei, Doamne! Îmi pare tare rău.

— A, nu cred că l-ai fi plăcut. Era un ținut bătrîn, cu idei aiurite, încăpățînat și trăsnet rău.

— Ceea ce înseamnă, interveni Bridget, că nu se înțelegea cu Gordon.

— Hm, povestea aia cu rezervorul de apă, spuse lordul

Whitfield. Domnul Fitzwilliam, trebuie să-ți spun că sunt un om cu simț civic. Mi-e gândul numai la bunăstarea acestui oraș. M-am născut aici. Da, m-am născut chiar în orașul ăsta...

Luke observă cu părere de rău că doctorul Humbleby părăsise subiectul și trecuse la subiectul lordul Whitfield.

— Nu mi-e rușine de lucrul acesta și nici nu-mi pasă de cei care știu, continuă lordul. N-am avut parte de niciunul din avantajele de care dumneata ai dispus în mod firesc. Tatăl meu ținea o prăvălioară de pantofi – da, un simplu magazin de pantofi. Și eu am servit acolo când eram copil. M-am ridicat prin propria mea muncă, Fitzwilliam! Mă hotărâsem să ies din rutină, și am ieșit! Perseverență, muncă zdravănă și ajutorul Domnului – cu asta am învins! Astea m-au făcut ce sunt azi.

Urmără detalii complete ale carierei lordului Whitfield oferite în folosul lui Luke, iar lordul încheie triumfător:

— Iată-mă aici, și toată lumea e bucuroasă să știe cum am ajuns aici! Nu mi-e rușine de începuturile mele, nu, domnule! M-am întors în locurile unde m-am născut. Știi ce se găsește acum acolo unde se afla prăvălia tatei? O nouă clădire ridicată și înzestrată de mine: institutul și clubul tinerilor. Totul de prima calitate și ultramodern. Am angajat pe cel mai bun arhitect din țară! De fapt a făcut o clădire de-a dreptul urâtă – aduce a azil sau închisoare, dar lumea spune că e grozav, așa că presupun că probabil are dreptate.

— Fruntea sus, spuse Bridge. Casa asta cel puțin ai făcut-o după gustul tău!

Lordul Whitfield chicoti aprobator.

— Da, au încercat să mă influențeze și aici! Să continue stilul original al clădirii. Nu! le-am spus eu. Am de gând să locuiesc aici și vreau ceva arătos pentru banii pe care-i dau! Cum nu-mi făcea pe voie câte un arhitect, îl concediam și angajam altul. Individul pe care l-am angajat în cele din urmă mi-a înțeles destul de bine ideile.

— Ți-a încurajat cele mai rele porniri ale imaginației, spuse Bridget.

— Știu că ei i-ar fi plăcut ca locul să rămână cum a fost. Lordul Whitfield o mîngîie pe braț.

— N-are rost să trăiești în trecut, dragă. Bătrînii din epoca georgiană nu erau prea pricepuți. N-am vrut să am o casă urîță, de cărămidă roșie. Întotdeauna am visat un castel – și acum am unul! Știu că n-am gusturi prea rafinate, așa că pentru decorarea interioarelor am dat carte blanche unei firme bune, și trebuie să recunosc că n-au lucrat rău – deși unele lucruri le-au făcut cam șterse.

— De fapt, spuse Luke ca să participe la conversație, e mare lucru să știi ce vrei.

— Eu, de obicei, mă și impun, spuse celălalt, chicotind.

— Nu prea te-ai impus cu planul de canalizare, îi aminti Bridget.

— Ei, aia! Humbleby a fost un prost. Bătrînii ăștia sunt cam încăpățînați. Nu raționează deloc.

— Domnul Humbleby era un om cu gura mare, nu-i așa? se aventură Luke. Îmi închipui că și-a făcut o mulțime de dușmani în felul ăsta.

— Nu, nu știu dacă aș putea să afirm așa ceva, șovăi lordul Whitfield, frecîndu-și nasul. Tu ce zici, Bridget?

— De fapt, întotdeauna mi s-a părut că era foarte amabil cu toți. Eu personal l-am consultat numai cînd am avut odată glezna scrîntită, dar mi-era tare drag.

— Da, în general era simpatizat, admise lordul Whitfield, deși cunosc vreo cîteva persoane care nu-l aveau la inimă. Tot din cauza încăpățînării.

— Niște persoane de pe aici?

Lordul Whitfield dădu din cap aprobator.

— Într-un loc ca ăsta se iscă o mulțime de certuri și se formează grupulețe.

— Da, nu mă îndoiesc, spuse Luke.

Ezită, nesigur de următorul pas.

— Și cam ce fel de oameni trăiesc pe aici?

Era o întrebare cam șubredă, dar răspunsul sosi prompt.

— Mai mult, niște foști, spuse Bridget. Fiice, neveste și surori de preoți. Și de doctori. Cam șase femei la un bărbat.

— Totuși sunt și bărbați? se hazardă Luke.

— Da, cum să nu, domnul Abbot, jurisconsultul, și tânărul doctor Thomas, partenerul doctorului Humbleby, domnul Wake, preotul, și, cine mai e, Gordon? Aha! Domnul Ellsworthy, care ține prăvălia cu antichități și care e și extrem de simpatice! Precum și maiorul Horton cu buldogii lui.

— Mai e cineva aici despre care am impresia că au pomenit prietenii mei, spuse Luke. Ziceau că e o bătrânică plăcută dar tare guralivă.

Bridget izbucni în râs.

— Asta se aplică la jumătate din sat!

— Cum o chema oare? A, mi-am adus aminte, Pinkerton.

Lordul Whitfield chicoti răgușit:

— Chiar că n-ai noroc! Și ea a murit. A călcat-o o mașină la Londra mai zilele trecute. A omorât-o pe loc.

— Am impresia că aveți o mulțime de decese pe-aici, spuse Luke degajat.

Lordul Whitfield se înfrînă pe loc.

— Da de unde! Este unul din locurile cele mai sănătoase din întreaga Anglie. Accidentele nu se socotesc. I se pot întâmpla oricui.

Dar Bridget Conway spuse gînditoare:

— De fapt, Gordon, chiar că au fost o mulțime de morți în ultimul an. Tot timpul se fac înmormîntări.

— Prostii, draga mea.

Luke interveni.

— Și moartea doctorului Humbleby a fost un accident?

Lordul Whitfield clătină din cap.

— Oh, nu. Humbleby a murit de septicemie acută. Cum li se întâmplă doctorilor. S-a zgîriat la deget cu vreun cui ruginit sau așa ceva... n-a dat importanță și s-a infectat. A murit în trei zile.

— Așa se întâmplă cu doctorii, spuse Bridget. Am impresia că sunt foarte expuși infecției, dacă nu sunt atenți. Totuși, a fost trist. Soția e distrusă.

— N-are rost să te răzvrățești împotriva voinței providenței, spuse calm lordul Whitfield.

„Dar a fost mâna providenței?” se întrebă Luke în sinea sa ceva mai târziu, în timp ce se schimba pentru masa de seară. „Septicemie? Posibil. Totuși, o moarte foarte bruscă.”

Și cuvintele ușor rostite de Bridget Conway îi răsunară în minte:

„Au fost o mulțime de morți în ultimul an”.

CAPITOLUL 4. LUKE PRINDE UN FIR

Luke își elaborase planul cu o oarecare grijă și era pregătit să-l pună în practică fără întârziere când coborî a doua zi dimineată la micul dejun.

Mătușa cu grădinăritul nu-și făcuse încă apariția, dar lordul Whitfield mînca ridichi și bea cafea, iar Bridget Conway terminase masa și stătea în picioare lângă fereastră, privind afară.

După ce-și urară bună dimineată, iar Luke se așeză în fața unei farfurii pline vîrf cu șuncă și ouă, începu:

— Trebuie să mă apuc de treabă. Lucrul cel mai greu e să-i faci pe oameni să vorbească. Știți ce vreau să spun – nu oameni ca dumneavoastră și... Bridget. (Își aminti la timp că nu trebuie să spună domnișoara Conway). Mi-ați spune tot ce știți – dar partea proastă este că nu știți lucrurile pe care vreau să le cunosc, adică, superstițiile locale. Cu greu ați crede cîte superstiții mai dăinuie încă în locurile mai retrase ale lumii. De pildă, există un sat în Devonshire. Parohul a trebuit să mute niște vechi menhire de granit care erau lângă biserică pentru că oamenii continuau să le înconjoare într-un vechi ritual ori de cîte ori murea cineva. E extraordinar cum încă mai continuă vechile ritualuri păgîne.

— Cred că ai dreptate, spuse lordul. Oamenii au nevoie de încă multă instruire. Ți-am spus că am fondat o bibliotecă grozavă? În locul unde era vechiul conac – a costat o nimica toată – acum e una din cele mai bune biblioteci...

Luke alimentă din plin firul conversației în direcția, realizărilor lordului Whitfield.

— Splendid, spuse el din inimă. O treabă bună. Ați băgat imediat de seamă valul de ignoranță ancestrală care dăinuie aici. Desigur, din punctul meu de vedere, asta și doresc. Vechile obiceiuri, legende, povești, cîte ceva din vechile ritualuri, cum ar fi...

Aici Luke înșiră aproape cuvînt cu cuvînt o pagină dintr-o lucrare pe care o citise special pentru această conversație.

— Moartea oamenilor e evenimentul unde pot găsi cel mai mult material, încheie el. Ritualurile și obiceiurile de înmormîntare întotdeauna supraviețuiesc mai mult decît oricare altele. Și pe lîngă asta, nu știu pentru ce motiv, sătenilor le place întotdeauna să vorbească despre morți.

— Le plac înmormîntările, consimți Bridget de lîngă fereastră.

— Cred că am să încep chiar cu asta, continuă Luke. Dacă aș putea obține o listă cu morțile recente din parohie, să găsesc apoi rudele și să vorbesc cu ele, nu mă îndoiesc că în curînd am să dau peste ceea ce caut. Oare de la cine e mai bine să obțin datele – de la preot?

— Probabil că pe domnul Wake o să-l intereseze grozav, spuse Bridget. E un bătrînel simpatic și îi place să studieze antichitățile. Cred că o să-ți pună la dispoziție o mulțime de material.

Luke, avu un moment de remușcare în timpul căruia speră ca preotul să nu fie chiar atît de priceput la antichități ca să-și expună propriile lui cunoștințe.

Dar cu voce tare spuse din inimă:

— În regulă. Cred că tu habar n-ai de oamenii care au murit în ultimul an.

Bridget murmură:

— Să mă gîndesc. A, sigur – Carter. Era patronul de la Seven Stars, cîrciumioara aia de pe țărmul rîului.

— Un bandit bețivan, spuse lordul Whitfield. Una din brutele alea sociabile care te insultă la fiecare pas. Bine că s-a dus pe copcă.

— Și doamna Rose, spălătoreasa, continuă Bridget. Și micuțul Tommy Pierce – era un băiețaș cam neastîmpărat. Și, cum să nu, fata aceea Amy și nu mai știu cum.

Vocea i se schimbă puțin pe cînd rosti ultimul nume.

— Amy? spuse Luke.

— Amy Gibbs. Era servitoare aici și pe urmă s-a angajat la domnișoara Waynflete. S-a făcut anchetă cu cazul ei.

— De ce?

— Proasta a încurcat niște sticle pe întuneric, spuse lordul Whitfield.

— A băut sodă caustică, crezînd că ia sirop de tuse, explică Bridget.

Luke ridică din sprîncene.

— O poveste destul de tragică.

— Se zvonise că ar fi luat-o dinadins. Din cauza unui tînar. Vorbea rar, aproape în silă.

Urmă o tăcere. Luke simți instinctiv că plutește o atmosferă apăsătoare. Se gîndi:

„Amy Gibbs? Da, ăsta era unul din numele menționate de bătrîna domnișoară Pinkerton”.

— Mai menționase un băiețel – Tommy nu știu cum – despre care lăsase să se vadă clar că nu avea o părere bună (se părea că asta gîndea și Bridget?). Și sigur, nu încăpea îndoială, fusese amintit și numele Carter.

Se ridică, spunînd dezinvolt:

— Tot vorbim despre lucruri de astea și am început să mă simt un fel de strigoi, parcă aș fi rătăcit numai prin cimitire. Și obiceiurile de nuntă sunt interesante, dar e ceva mai greu să deschizi o discuție pe nepusă masă.

— Cred că ai dreptate, spuse Bridget mușcându-și ușor buzele.

— Un alt subiect interesant de discuție ar fi blestemele sau deochiul, continuă Luke simulînd o nuanță de entuziasm. Deseori dai peste așa ceva prin colțurile astea retrase ale lumii. Știți cumva ce flecărește lumea pe aici despre astfel de lucruri?

Lordul Whitfield dădu din cap încet. Bridget Conway spuse:

— Noi nu suntem cei mai indicați să auzim lucruri de soiul acesta...

Luke îi luă vorba din gură.

— Nici nu mă îndoiesc, va trebui să mă învărtesc în cercurile de condiție socială inferioară, ca să găsesc ce-mi trebuie. Mă duc întîi pe la vicar, să văd ce pot face. Probabil că după aceea trec pe la... Seven Stars, parcă așa ați spus că se cheamă? Și ce e cu băiețelul cu purtări urîte? A lăsat în urmă niște rude care-l plîng?

— Doamna Pierce ține o tutungerie și o papetărie pe High Street.

— Asta-i un lucru providențial. Ei, atunci să-mi văd de lucru.

Bridget se îndepărtă de la fereastră cu o mișcare iute și grațioasă.

— Aș veni și eu cu tine, dacă nu te-ncurc, spuse ea.

— Desigur că nu!

O spusese cît se poate de inimos, dar nu era sigur că ea nu observase o clipă cît de surprins rămăsese.

I-ar fi fost mult mai ușor să tragă singur de limbă un preot

de modă veche, fără să aibă lîngă el pe cineva cu o minte vioaie și analitică.

„La urma urmei, se gîndi el în sinea sa, de mine depinde să mă comport cît se poate de convingător.”

— Luke, vrei să mă aștepți pînă îmi schimb pantofii?

Luke, numele lui de botez, fusese rostit atît de normal, încît îl umplu de un sentiment ciudat de duioșie. Și totuși, cum ar fi putut să-i spună altfel? Pentru că acceptase planul lui Jimmy cu înrudirea, nu putea să-i spună: „domnule Fitzwilliam”.

Brusc, în minte îi veni gîndul neplăcut:

„Oare ce părere are ea despre toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce părere are?”

Era ciudat că lucrul ăsta nu-l neliniștise pînă atunci. Verișoara lui Jimmy fusese o abstracțiune convențională, un manechin. Abia dacă și-o imaginase; acceptase doar sentința prietenului său: „Cu Bridget totul o să fie în regulă”.

Și-o închipuisese – atît de puțin cît se gîndise la ea – ca o persoană mărunțică, un tip de secretară blondă, suficient de isteată pentru a captiva imaginația unui om bogat. Și, în loc de asta, găsise o persoană cu inteligență, putere, și o minte rece și ascuțită, iar el habar n-avea ce părere are ea despre el. Se gîndi: „Nu poți s-o duci ușor”.

— Sunt gata.

Se apropie de el așa de încet, încît nici n-o auzise. Nu avea pălărie, și nici fileu pe cap. Pe cînd ieșeau din casă, o rafală de vînt se abătu dinspre colțul clădirii sumbre și-i zburli nebunește părul lung și negru în jurul feței rotunde.

Bridget îi zîmbi:

— Ai nevoie de mine să-ți arăt drumul.

— Ești foarte amabilă, răspunse el ceremonios.

Nu era sigur dacă ea îi observase zîmbetul ironic care-i

fluturase pe buze scurt timp. Se uită înapoi la meterezele din spate și spuse iritat.

— Ce oroare! Oare nimeni n-a putut să-l oprească?

— Căminul unui englez este castel pentru el – în cazul lui Gordon asta se potrivește cuvînt cu cuvînt! Îl adoră.

Luke fu conștient că remarcă pe care vroia s-o facă era de prost gust, totuși nu se putu abține:

— E fosta voastră casă, nu-i așa? „Adori” s-o vezi în starea în care se găsește acum?

Îl privi, apoi zîmbi amuzată.

— N-aș vrea să-ți stric tabloul dramatic pe care-l schițezi, murmură ea. Dar, de fapt, eu am plecat din casa asta cînd aveam doi ani și jumătate, așa că vezi că povestea cu bătrînul cămin părintesc nu prea merge. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum arăta.

— Ai dreptate. Scuză-mi impolitețea.

Bridget rîse:

— Adevărul este rareori învăluit în romantism.

Luke tresări, auzind nota de dispreț amar, care se strecurase brusc în vocea ei. Se înroși puternic sub bronzul pielii, apoi deodată își dădu seama că amărăciunea din glas nu îi era destinată lui. Era propria ei amărăciune, propriul ei dispreț. Luke fu înțelept și tăcu. Dar în cap i se învălmășeau nedumeriri în legătură cu Bridget Conway...

În cinci minute ajunseră la casa parohială de lîngă biserică. Îl găsiră pe vicar în camera sa de lucru.

Alfred Wake era un bătrîn scund, adus de spate, cu niște ochi albaștri, blajini, și cu un aer distrat, dar curtenitor. Păru încîntat de vizită, dar și puțin mirat.

— Domnul Fitzwilliam stă cu noi la Ashe Manor, spuse Bridget și vrea să te consulte pentru o carte pe care o scrie.

Domnul Wake își îndreptă privirea blajină și întrebătoare către bărbatul mai tînăr, și Luke începu să dea explicații.

Era nervos; de două ori nervos. În primul rînd era nervos pentru că omul acesta, fără îndoială, se pricepea mult mai bine la folclor, la ritualuri și superstiții, decît o persoană care învață la repezeală cîteva lucruri dintr-o colecție întâmplătoare de cărți. În al doilea rînd, era nervos că Bridget Conway stătea lîngă el și asculta.

Se simți ușurat cînd descoperi că pe domnul Wake îl interesau în mod special ruinele romane. Parohul îi mărturisi cu vocea lui blajină că nu se prea pricepe la folclorul și vrăjitoria medievale. Aminti de niște obiceiuri din istoria Wychwood-ului și se oferî să-l conducă pe Luke la un anumit loc de pe deal, unde se spunea că se țineau sabaturile vrăjitoarelor, dar se scuza că el personal nu poate să mai adauge nimic.

Luke, căruia i se luase o piatră de pe inimă, își exprimă regretul și apoi se porni să întrebe cu amănunțime despre ritualuri de înmormîntare.

Domnul Wake dădu ușor din cap.

— Mă tem că sunt ultima persoană care se pricepe la astfel de lucruri. Credincioșii evită în fața mea practicarea unor asemenea obiceiuri păgîne.

— E de la sine înțeles.

— Dar nu mă îndoiesc, totuși, că mai există o mulțime de superstiții încă în floare. Comunitățile astea sătești sunt foarte înapoiate.

Luke interveni îndrăzneț.

— Am rugat-o pe domnișoara Conway să-mi întocmească o listă cu toate decesele din ultima vreme pe care și le mai amintește. M-am gîndit că în felul ăsta pot afla cîte ceva. Spuneți-mi, n-ați putea să-mi faceți și dumneavoastră o listă, ca să-mi aleg pe cei mai interesați?

— Da, da, nu-i greu. Giles, paracliserul nostru, un băiat de treabă dar complet surd, ar putea să te ajute. Ia să văd. Au

fost o mulțime, o mulțime... o primăvară înșelătoare și o iarnă aspră și pe urmă accidente cu duiumul. Parcă s-ar fi ținut lanț ghinioanele.

— Cîteodată, interveni Luke, ghinionul se pune pe seama unei anumite persoane.

— Da, da. Vechea poveste cu Iona. Dar nu mi-aduc aminte să fi fost persoane străine pe aici – adică nimeni care să se facă remarcat în vreun fel, și n-am auzit absolut niciun zvon despre așa ceva, dar după cum v-am spus, poate că eu n-am auzit. Ia să văd – de curînd au murit doctorul Humbleby și biata Lavinia Pinkerton. Doctorul Humbleby era un om minunat...

Bridget interveni:

— Domnul Fitzwilliam cunoaște cîțiva prieteni de-ai lui.

— Zău? Ce păcat! Îi vor simți mult lipsa. Era un om care avea mulți prieteni.

— Dar cred că și dușmani, spuse Luke. Așa i-am auzit pe prieteni spunînd, continuă grăbit.

Domnul Wake suspină.

— Un om care spunea răspicat ce-avea pe suflet – mai bine zis o persoană care nu se purta întotdeauna cu tact...

Dădu din cap.

— Cei bogați nu-l prea aveau la inimă din cauza asta. Dar oamenii simpli țineau mult la el.

Luke spuse nepăsător:

— Știți, întotdeauna am sentimentul că unul dintre lucrurile cu care nu te poți împăca de loc în viața asta este că fiecare moarte înseamnă un profit pentru altcineva – nu mă refer numai la partea financiară.

Vicarul aprobă din cap gînditor.

— Înțeleg ce vrei să spui. Da. Citim în anunțurile mortuare că persoana cutare este regretată de toată lumea, dar tare mă tem că lucrul ăsta este foarte adevărat. În cazul

doctorului Humbleby, nu mă îndoiesc că partenerul său, doctorul Thomas, o să se găsească într-o poziție mult mai avantajoasă decît înainte.

— Cum adică?

— Cred că Thomas este un om foarte capabil și Humbleby spunea asta întotdeauna, dar aici nu-i mergea prea bine. Am impresia că era umbrit de Humbleby, care pur și simplu te fermeca. Pe lîngă el, Thomas părea cam șters. Nu-și impresiona de loc pacienții. Cred că se necăjea mult și, din cauza asta, în loc să îndrepte lucrurile, le strica și mai mult; devenea mai nervos și nu scotea niciun cuvînt. De fapt am observat că de atunci s-a schimbat simțitor. Are mai mult aplomb, mai multă personalitate, cred că are mai multă încredere în sine. Părerea mea este că Humbleby și cu el nu se înțelegeau întotdeauna. Thomas era pentru metodele mai noi de tratament, iar Humbleby prefera să nu renunțe la cele vechi. De mai multe ori au avut conflicte din cauza asta... și a unei probleme personale... dar, în fine, n-ar trebui să flecăresc...

Bridget spuse încet și limpede:

— Dar cred că domnului Fitzwilliam i-ar face plăcere să flecărești!

Tulburat, Luke îi aruncă o privire furișă.

Domnul Wake dădu din cap cu îndoială, apoi continuă zîmbind puțin dezaprobator.

— Tare mi-e teamă că ne învățăm să ne intereseze prea mult problemele vecinilor. Rose Humbleby este o fată foarte drăguță. Nu e de mirare că Geoffrey Thomas și-a pierdut capul și, bineînțeles că și poziția lui Humbleby a fost cît se poate de normală – fata e tînără și, stînd în sătucul ăsta, n-a prea avut ocazia să întîlnească și alți bărbați.

— N-a fost de acord? spuse Luke.

— S-a opus categoric. Spunea că sunt mult prea tineri. Și,

bineînțeles, că tinerii nu suportă să li se spună așa ceva! Între cei doi bărbați exista în mod categoric o anumită răceală. Dar sunt sigur că doctorul Thomas a fost foarte mîhnit de moartea neașteptată a partenerului său.

— Septicemie, după cum mi-a spus lordul Whitfield.

— Da, o simplă zgîrietură care s-a infectat. Doctorii au de întîmpinat riscuri mari cînd își exercită profesiunea, domnule Fitzwilliam.

— Într-adevăr, spuse Luke.

Domnul Wake tresări brusc.

— Dar ne-am îndepărtat prea mult de tema discuției noastre. Mă tem că sunt un bătrîn prea guraliv. Vorbeam despre supraviețuirea obiceiurilor de înmormîntare păgînă și despre decesele recente. Printre ele, Lavinia Pinkerton, una din cele mai milostive ajutoare ale bisericii. Apoi au urmat lucruri care te interesează, domnule Fitzwilliam – știi, s-a presupus că a fost sinucidere, și în legătură cu acest tip de deces există anumite ritualuri stranii. Are o mătușă care, în fine, nu e femeie foarte onorabilă, și nici nu a îndrăgit-o prea mult pe nepoata sa, dar e foarte vorbăreată.

— Grozav, spuse Luke.

— Apoi a fost Tommy Pierce – într-o vreme cînta în cor, o voce minunată de tenor, îngerească, dar în alte privințe, mă tem că nu era prea îngeraș. A trebuit să renunțăm la el pînă la urmă, avea o influență proastă asupra celorlalți băieți. Sărmanul copil, cred că nu prea era simpatizat nicăieri. A fost dat afară și de la Oficiul poștal, unde i-am procurat o slujbă de telegrafist. Un timp a lucrat la biroul domnului Abbot, dar curînd a fost din nou concediat – presupun că-și băgase nasul în niște documente confidentiale. Pe urmă, cum să nu, a stat un timp și la Ashe Manor, nu-i așa, domnișoară Conway? Fusesse angajat ca ajutor de grădinar, dar lordul Whitfield a trebuit să-l dea afară, pentru că a fost obraznic la culme. Mi-a

părut nespus de rău pentru maică-sa, o ființă decentă și muncitoare. Domnișoara Waynflete a fost cumsecade și l-a angajat să spele geamuri. La început, lordul Whitfield a obiectat, dar brusc a fost de acord... De fapt, păcat că a acceptat.

— De ce?

— Pentru că băiatul a murit în felul ăsta: spăla geamurile de sus de la bibliotecă (sala veche, dacă știi) și se prostea dansînd pe marginea ferestrei sau așa ceva; și-a pierdut echilibrul sau a amețit și a căzut. Urîtă treabă! Nu și-a mai revenit niciodată și a murit la cîteva ore după ce l-au dus la spital.

— L-a văzut cineva căzînd? întrebă Luke curios.

— Nu. Era în aripa dinspre grădină, nu cea frontală. Au socotit că zăcuse întins acolo cam o jumătate de oră pînă a fost găsit.

— Cine l-a găsit?

— Domnișoara Pinkerton. Dacă-ți amintești de doamna despre care am vorbit că murise într-un accident nefericit de circulație mai zilele trecute. Biata femeie, a fost extrem de necăjită. O experiență cumplită! Căpătase permisiunea să-și taie niște plante, și l-a găsit pe băiat zăcînd acolo.

— Probabil că a fost un șoc neplăcut, spuse Luke gînditor.

Își spuse în sinea lui: „Un șoc cu mult mai mare decît îți închipui”...

Bătrînul scutură din cap:

— O viață fragedă, care se sfîrșește brusc, este un lucru foarte trist. Poate că Tommy se ținea de năzbîtii pentru că era o fire veselă.

— Era o pacoste, spuse Bridget. Doar știți ce făcea, domnule Wake. Întotdeauna chinuia pisicile și javrele vagaboante, ciupea băiețașii...

— Știu, știu, dădu domnul Wake din cap cu tristețe. Dar,

vezi, draga mea domnișoară Conway, câteodată cruzimea nu e înăscută, ci se datorează faptului că imaginația se încheagă cu greutate. Iată de ce, dacă ne închipuim că un adult posedă mentalitatea unui copil, ne dăm seama că viclenia și brutalitatea unui nebun pot să treacă neobservate de omul respectiv. Sunt convins că, în zilele noastre, cea mai mare parte din cruzimea și brutalitatea prostească are la bază lipsa unei dezvoltări normale dintr-un anumit punct de vedere. Trebuie să renunțăm la copilării...

Clătină din cap și întinse mâinile.

Bridget răspunse brusc, cu un glas răgușit:

— Da, aveți dreptate. Știu ce vreți să spuneți. Cel mai înspăimântător lucru din lume este adultul-copilăros.

Luke o privi oarecum curios. Era convins că ea se gîndea la o persoană anume, și cu toate că lordul Whitfield era extrem de copilăros în anumite privințe, nu credea că Bridget se gîndea la el. Lordul Whitfield era puțin ridicol, dar fără îndoială că nu era înspăimântător.

Luke Fitzwilliam se gîndea foarte mult cine ar fi persoana la care se gîndea Bridget.

CAPITOLUL 5. VIZITĂ LA DOMNIȘOARA WAYNFLETE

Domnul Wake murmură câteva nume pentru sine.
— Ia să văd – biata doamnă Rose și bătrînul Bell, copilul Elkin; Harry Carter – știi, nu sunt toți enoriașii mei. Doamna Rose și Carter erau dizidenți. Și vremea aia rece din martie l-a luat și pe sărmanul Ben Stanbury – avea nouăzeci și doi de ani.

— Amy Gibbs a murit în aprilie, spuse Bridget.

— Da, sărmana fată, a făcut o greșeală de neiertat.

Luke ridică privirea și o surprinse pe Bridget urmărindu-l. Când îl văzu, își lăsa repede ochii în jos. Luke se gîndi agasat: „Aici trebuie să fie ceva în neregulă. Trebuie să fie ceva cu fata asta – Amy Gibbs.”

După ce-și luară rămas bun de la vicar și plecară, îi spuse:

— Cine și ce făcea Amy Gibbs?

Bridget nu răspunse imediat. Luke simți o ușoară reținere în glasul ei:

— Amy era una din cele mai nepriecute servitoare pe care le-am cunoscut vreodată.

— De asta au dat-o afară?

— Nu. După orele de program obișnuia să plece și să se distreze cu un tînăr. Gordon are niște concepții foarte morale

și de școală veche. După părerea lui păcatul nu se întâmplă decît după orele unsprezece seara, iar atunci ia proporții grave. Așa că, a prevenit-o pe fată, iar ea i-a răspuns obraznic!

— Era o fată drăguță?

— Foarte drăguță.

— Ea a înghițit sodă caustică în loc de siropul pentru tuse?

— Da!

— O poveste cam stupidă! se hazardă Luke.

— Foarte stupidă.

— Era proastă?

— Da de unde, era foarte isteată.

Luke o privi pe furiș. Era nedumerit. Răspunsurile pe care le dădea erau rostite pe un ton monoton, fără intonație sau chiar cu oarecare interes. Dar în spatele vorbelor era convins că se ascunde ceva nerostit.

În acel moment, Bridget se opri să vorbească cu un bărbat înalt, care-și scoase pălăria și i o salutase vesel din toată inima.

După ce schimbară cîteva cuvinte, Bridget îl prezentă pe Luke.

— Vărul meu, domnul Fitzwilliam. Locuiește la conac. A venit aici să scrie o carte. Dumnealui este domnul Abbot.

Luke îl privi pe domnul Abbot cu oarecare interes. Acesta era jurist consultul la care fusese angajat Tommy Pierce.

Luke avea niște prejudecăți ilogice cu privire la avocați în general – bazate pe faptul că mulți politicieni erau recrutați din rîndurile lor. Pe lîngă asta, îl enerva obiceiul lor de a fi prevăzători, evitînd întotdeauna să-și asume riscul unei aprobări sau negări categorice.

Domnul Abbot, totuși, nu era nici pe departe tipul convențional de avocat, nu era nici subțirel, nici slăbuț și nici rezervat. Era un bărbat robust și înfloritor, îmbrăcat într-un costum de tweed și avea un fel inimos și jovial de a

se purta. La colțurile ochilor i se iviseră mici riduri, iar privirea era mult mai ageră decît îți puteai da seama la prima vedere.

— Scrieți o carte, deci? Un roman?

— O carte despre folclor, spuse Bridget.

— Ați venit unde trebuie pentru astfel de lucruri. Aici e o regiune extrem de interesantă.

— Așa mi s-a spus, zise Luke. Chiar m-aș încumeta să afirm că mă puteți ajuta. Probabil că ați întîlnit obiceiuri vechi și ciudate, sau poate cunoașteți cîteva care sunt interesante și încă mai supraviețuiesc.

— Păi, eu nu prea știu... poate există... poate...

— Lumea de pe aici crede în stafii? întrebă Luke.

— N-aș putea să vă spun. Chiar că n-aș putea.

— Nici despre case bîntuite de stafii?

— Nu. Nu cunosc nimic în genul ăsta.

— Trebuie să existe superstiții pentru copii. După moartea unui băiat, adică o moarte violentă, stafia băiatului întotdeauna cutreieră locurile. Dar, e interesant, niciodată nu se întîmplă lucrul ăsta cu stafia unei fete.

— Foarte interesant. N-am mai auzit de așa ceva pînă acum.

Era și de așteptat, întrucît Luke o inventase pe loc.

— Se pare că există un băiat pe aici Tommy nu știu cum – într-o vreme a lucrat în biroul dumneavoastră. Am motive să cred că oamenii își închipuie că băiatul cutreieră orașelul.

Chipul roșcovan al domnului Abbot se făcu stacojiu.

— Tommy Pierce? Un pierde-vară, o pușlama băgăreață și obraznică.

— Se pare că spiritele rătăcitoare sunt întotdeauna oamenii care au avut firi răutăcioase. Cetățenii cu frica lui Dumnezeu rareori supără lumea aceasta după ce au părăsit-o.

— Cine l-a văzut?... Ce-i cu povestea asta?

— Sunt lucruri greu de deslușit. Oamenii nu fac deschis o afirmație. Totul plutește în aer, după cum se spune.

Luke schimbă subiectul cu dibăcie.

— Persoana cea mai indicată pentru asta este doctorul comunal. Află multe de la pacienții mai săraci pe care-i îngrijește. Tot felul de superstiții și farmece – probabil elixire de dragoste și toate celelalte.

— Trebuie să mergeți la Thomas. Thomas e băiat bun. Un tip modern din cap până-n picioare. Nu ca sărmanul Humbleby, bătrînul.

— Era cam conservator, nu-i așa?

— Încăpățînat la culme. Un catîr fără pereche.

— Ați avut un scandal în toată regula cu planul de canalizare, nu-i așa? întrebă Bridget.

Chipul lui Abbot fu din nou inundat de un val de roșeață.

— Humbleby se opunea în calea progresului, spuse el tăios. Se împotriva planului! S-a și exprimat cam grosolan. A spus ce i-a venit la gură. Mi-a aruncat niște lucruri bune de-a dreptul să-i intentez proces.

— Dar judecătorii nu apelează niciodată la lege, nu-i așa? murmură Bridget. Știu ei ce știu.

Abbot rîse cu poftă. Mînia îi pierise la fel de repede cum apăruse.

— Ești grozavă, domnișoară Bridget! Și nici nu greșești prea mult. Noi aștia, care lucrăm cu legile, le cunoaștem bine de tot, ha, ha, ha! Ei, trebuie să vă las. Dați-mi un telefon, dacă vreți să vă ajut cu ceva, domnule... ăă...

— Fitzwilliam, spuse Luke. Vă mulțumesc. Am să vă telefoniez.

În timp ce-și continuau plimbarea, Bridget spuse:

— După cum observ, metoda ta e să faci o afirmație și să vezi ce stîrnești cu ea.

— Metodele mele nu sunt dintre cele mai nimerite, dacă la asta te referi.

— Am observat.

Puțin cam stingherit, Luke ezită să mai spună ceva. Dar, înaintea lui, ea spuse:

— Dacă vrei să afli mai multe despre Amy Gibbs, aş putea să te duc la cineva care să-ți fie de ajutor.

— Cine anume?

— O anume domnișoară Waynflete. Amy a stat acolo după ce a plecat de la conac. Acolo a murit.

— Da, înțeleg...

Fusese luat prin surprindere.

— Ei, îți mulțumesc foarte mult.

— Locuiește la doi pași.

Traversară părculețul satului. Bridget înclină capul în direcția clădirii înalte, în stil georgian, pe care Luke o observase cu o zi înainte:

— Țsta e Wych Hall. Acum e bibliotecă.

Lângă clădire mai era o construcție care față de celelalte părea mai curînd o casă de păpuși. Avea treptele uluitor de albe, ciocănașul de la ușă strălucea, iar draperiile de la ferestre se vedeau albe și dichisite.

Bridget deschise poarta și se îndreptă spre trepte. În acea clipă, ușa de la intrare se deschise și o femeie în vîrstă își făcu apariția. Luke se gîndi că femeia reprezenta tipul de fată bătrîină de la țară. Era slăbuță și îmbrăcată curat, într-un taior de tweed, o bluză de mătase cenușie cu broșă veche de familie. Pe capul bine proporționat purta o pălărie de fetru. Avea un chip plăcut, iar ochii priveau inteligent prin pince-nez. Văzînd-o, Luke își aminti de caprele negre și sprintene care se întîlnesc în Grecia. Ochii îi exprimau surpriză și o curiozitate rezervată.

— Bună dimineața, domnișoară Waynflete, spuse Bridget. Dumnealui este domnul Fitzwilliam. Luke se înclină. Scrie o carte despre obiceiurile sătești de înmormîntare și, în general, despre lucrurile legate de ritualuri.

— Vai de mine, spuse domnișoara Waynflete. Ce interesant!

Și chipul radios se îndreptă încurajator spre Luke.

Lui Fitzwilliam îi amintea de domnișoara Pinkerton.

— M-am gîndit, spuse Bridget, și Luke observă din nou acel ton monoton al vocii, că ați putea să-i spuneți cîte ceva despre Amy.

— Despre Amy? A, da! Despre Amy Gibbs.

Luke observă o altă notă în expresia feței. Părea că-l cîntărește cu grijă.

Apoi, ca și cînd ar fi luat o hotărîre, făcu cîțiva pași înapoi în hol.

— Vă rog să intrați. Pot să ies la plimbare mai tîrziu. Nu, nu, îi răspunse lui Luke care schițase un gest de protest. N-am nimic important de făcut. Niște mici cumpărături pentru casă.

Micul salonaș era extrem de curat și mirosea slab a levănțică arsă. Pe polița căminului erau cîteva păstori și păstorite din porțelan de Dresda, zîmbind galeș și îmbietor. Pe perete erau înrămate acuarele, niște împletituri și trei goblenuri.

Cîteva fotografii reprezentînd cu siguranță nepoți și nepoate, și cîteva mobile de bună calitate – un birou stil Chippendale, cîteva măsuțe din lemn de mahon și un divan urît și destul de incomod, în stil victorian.

Domnișoara Waynflete oferî oaspeților scaune și apoi se scuză:

— Îmi pare rău, dar eu nu fumez, așa că nu vă pot oferi țigări, dar dacă doriți, vă rog să fumați.

Luke refuză, dar Bridget își aprinse pe loc o țigară.

Domnișoara Waynflete își studie oaspetele câteva minute, stînd dreaptă pe scaunul cu brațe sculptate, apoi, coborînd privirea ca și cum ar fi fost mulțumită de examen, spuse:

— Vrei să afli cîte ceva despre sărmana Amy? Întreaga poveste a fost foarte tristă și m-a mîhnit tare mult. O greșeală atît de tragică.

— N-a fost cumva vorba de o sinucidere? întrebă Luke.

Domnișoara Waynflete scutură din cap.

— Nu, nu, nu pot să cred nicio clipă așa ceva. Nu era genul lui Amy.

— Dar ce gen era fata? întrebă Luke direct. Aș dori să aflu părerea dumneavoastră.

— Ei, în fine, nu era deloc o servitoare bună. Dar în zilele noastre ești mulțumit să ai pe oricine, numai să ai. Era foarte neglijentă și întotdeauna voia să se plimbe... Sigur, era tînără și așa sunt fetele astăzi. Am impresia că nu-și dau seama că timpul lor aparține stăpînei.

Luke o privi cu înțelegerea necesară și domnișoara Waynflete continuă:

— Nu era genul de fată de care să mă atașez – era cam îndrăzneță, deși, zău, n-aș vrea să o mai ponegresc acum că a murit. Nu-i creștinește – cu toate că la urma urmei nu cred că ăsta e un motiv ca să ascunzi adevărul.

Luke dădu din cap. Înțelese că domnișoara Waynflete se deosebea de domnișoara Pinkerton printr-o minte mai logică și o gîndire mai organizată.

— Îi plăcea să fie admirată, continuă domnișoara Waynflete, și înclina să se pună pe primul plan. Domnul Ellsworthy – cel care ține prăvălioara de antichități dar care, de fapt, este un domn – se pricepe puțin la pictură în acuarelă și i-a făcut cîteva schițe de portret; cred că povestea asta i s-a cam suit la cap. Era pusă mereu pe ceartă cu tînărul cu care

era logodită, Jim Harwey. E mecanic la un garaj și ținea foarte mult la ea.

Domnișoara Waynflete se opri și apoi continuă:

— N-am să uit niciodată noaptea aceea îngrozitoare. Amy fusese prost dispusă – avea o tuse enervantă, ba una, ba alta (fetele astea poartă ciorapi ieftini de mătase și pantofi cu talpă ca de hîrtie – cum să nu răcească!?) și în după-amiaza aceea s-a dus la doctor.

Luke întrebă repede:

— La doctorul Humbleby sau doctorul Thomas?

— La doctorul Thomas. Și acesta i-a dat sticla cu sirop de tuse pe care a adus-o cu ea. Ceva cu totul inofensiv, cred că un sirop obișnuit. S-a dus la culcare devreme și, cam pe la ora unu, a început zarva – un fel de strigăt înăbușit, înfiorător. M-am sculat și m-am dus la ușa ei, dar se încuiase pe dinăuntru. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Bucătăreasa era cu mine și amîndouă eram grozav de speriate. Pe urmă ne-am dus la ușa din față și, din fericire, Reed (sergentul nostru), tocmai își făcea rondul de noapte, și l-am strigat. S-a dus în spatele casei și a reușit să se cațere pe acoperișul magaziei și, pentru că fereastra era deschisă, a intrat ușor în cameră și a descuiat ușa. Biata fată! A fost ceva îngrozitor! N-au putut să facă nimic; a murit la spital peste cîteva ore.

— Și băuse – ce anume... sodă caustică?

— Da. Acid oxalic otrăvitor – așa i-au spus. Sticla era la fel de mare ca cea de sirop. Siropul era pe policioara de la baie, iar otrava lîngă pat. Probabil că din greșeală a luat cealaltă sticlă și a pus-o lîngă ea pe întuneric, gata să bea din ea dacă se simțea prost. Asta a fost explicația la anchetă.

Domnișoara Waynflete se opri. Îl privi cu ochii ei inteligenți și Luke fu conștient că ei exprimau un anume lucru. Avea sentimentul că lăsase ceva nespus – și încă un

sentiment, mai puternic, că pentru un motiv oarecare voia ca el să-și dea seama de lucrul ăsta.

Se lăsă tăcere – o tăcere destul de îndelungată și cam penibilă. Luke se simțea ca un actor care nu-și cunoaște replica. Spuse slab:

— Nu credeți că s-a sinucis?

Domnișoara Waynflete răspunse prompt:

— Categoric nu. Dacă fata ar fi fost hotărâtă să-și facă seama, probabil că și-ar fi cumpărat ceva. Sticla era veche, trebuie că o avea de ani de zile. Și oricum, după cum v-am spus, nu era genul de fată care să se sinucidă.

— Deci, care e părerea dumneavoastră? spuse Luke direct.

— Cred că a fost o întâmplare nenorocită.

Tăcu și îl privi cu seriozitate.

Tocmai când Luke avea sentimentul că trebuie să încerce cu disperare să spună anumite lucruri pe care le plănuiise din vreme, interveni ceva. La ușă se auzi un rîcîit și un mieunat jalnic.

Domnișoara Waynflete sări de pe scaun și se duse să deschidă ușa; o splendidă pisică persană, cu blana portocalie intră în cameră. Se opri, se uită dezaprobator la oaspete și sări pe brațul scaunului domnișoarei Waynflete. Domnișoara Waynflete se adresă, gungurind:

— Ei, Wonky Pooh, pe unde-a hoinărit Wonky Pooh toată dimineța?

Numele făcu să vibreze o coardă a memoriei lui Luke. Unde mai auzise despre o pisică persană numită Wonky Pooh?

— E o pisică foarte frumoasă. O aveți de mult?

Domnișoara Waynflete dădu din cap.

— Vai, nu, a fost a unei prietene, domnișoara Pinkerton. A călcat-o o mașină din astea păcătoase și sigur că nu puteam

să-l las pe Wonky Pooh să meargă la străini. Lavinia ar fi fost foarte supărată. Pur și simplu îl adora – nu-i așa că-i frumos?!

Luke admiră motanul cu gravitate.

— Ai grijă să-i ferești urechile. L-au durut în ultima vreme, spuse domnișoara Waynflete.

Luke mîngîie animalul cu grijă.

Bridget se ridică.

— Trebuie să plecăm.

Domnișoara Waynflete dădu mîna cu Luke.

— Poate ne vom revedea curînd.

Luke îi răspunse bine dispus:

— Sper că da... precis!

O văzu nedumerită și puțin dezamăgită. Privirea ei lunecă spre Bridget – o privire rapidă, întrucîtva întrebătoare. Luke simți că între cele două femei există o anumită înțelegere la care nu putea fi părtaș. Lucrul ăsta îl supăra, dar își promise în sinea sa să afle totul în scurt timp.

Domnișoara Waynflete ieși să-i conducă. Luke rămase o clipă în capul scării, privind aprobator frăgezimea neștirbită a părculețului și heleșteului.

— Locul ăsta e de o puritate rar întîlnită, spuse el.

Domnișoarei Waynflete i se luminează chipul.

— Într-adevăr! spuse ea energic. Este tocmai cum era pe vremea copilăriei mele. Știi, locuiam la Wych Hall. Dar cînd a rămas ca moștenire fratelui meu, el n-a vrut să locuiască acolo – de fapt, nu-și mai putea permite – așa că l-a pus în vînzare. Un constructor a făcut o ofertă, și după cîte cred eu, chiar avea intenția „să extindă clădirea” (mi se pare că așa s-a exprimat). Din fericire, a intervenit lordul Whitfield care a salvat proprietatea, cumpărînd-o. A transformat clădirea în bibliotecă și muzeu, și-n felul acesta aproape că n-a suferit modificări. De două ori pe săptămînă lucrez ca bibliotecar acolo – bineînțeles, fără plată – și nici nu pot să vă spun ce

plăcere este să te afli în vechiul cămin și să știi că n-o să fie călcat de barbari. Și într-adevăr, casa e foarte potrivită pentru așa ceva – trebuie să veniți să vizitați micul nostru muzeu într-o zi, domnule Fitzwilliam. Sunt câteva expozate locale foarte interesante.

— Sigur că am să vin, domnișoară Waynflete.

— Lordul Whitfield a fost un adevărat binefăcător pentru Wychwood, și mă doare inima când văd că unii sunt atît de nerecunoscători.

Strînse din buze. Din discreție, Luke nu puse nicio întrebare. Își luă din nou la revedere.

Cînd ieșiră pe poartă, Bridget i se adresă:

— Vrei să mai faci și alte cercetări sau ne întoarcem acasă pe malul râului? E o plimbare plăcută.

Luke răspunse prompt. Nu mai avea chef să-și continue investigațiile avînd-o alături pe Bridget Conway, cu urechile ciulte.

— Sigur că vreau! Hai să ne întoarcem pe malul râului.

O luară pe High Street. Una dintre ultimele case avea o firmă scrisă cu litere aurite, în vechea ortografie: Antichități. Luke se opri și privi prin una din ferestre interiorul pe jumătate cufundat în întuneric.

— Uite un vas frumos ornament, cu barbotină, comentă el. Ar fi pe gustul unei mătuși de-a mea. Oare cît o fi costînd?

— N-ai avea nimic împotriva dacă am intra și am întreba?

— Nu te superi pe mine? Mie îmi cam place să colind magazinele cu antichități. Cîteodată poți să închei un tîrg foarte convenabil.

— Mă îndoiesc că ai putea să închei și aici, spuse Bridget sec. Pot să spun că Ellsworthy cunoaște la perfecție valoarea mărfii.

Ușa era deschisă. În hol se aflau scaune, canapele, servante, avînd pe ele vase de porțelan și cositor. De fiecare

parte a holului se deschidea cîte o încăpere plină cu diferite mărfuri.

Luke intră în încăperea din stînga și luă vasul cu barbotină. În acel moment, din fundul camerei apărură un bărbat cu siluetă cenușie; stătuse la un birou de nuc, stil Queen Anne.

— Vai, domnișoară Conway, ce plăcere să vă văd!

— Bună dimineața, domnule Ellsworthy.

Domnul Ellsworthy era un tînăr foarte rafinat, îmbrăcat în nuanțe de maron roșiatic. Avea o față prelungă și palidă, cu o gură feminină, un păr lung și negru ca de artist, și un mers afectat.

Bridget făcu prezentările și imediat domnul Ellsworthy își mută atenția asupra lui.

— Vechi vase englezești cu barbotină; sunt autentice. Minunat, nu-i așa? Știți, tare mult țin la lucrușoarele mele. Nu pot să sufăr să le vînd. Întotdeauna mi-am dorit să stau la țară și să am un mic magazin. Wychwood e un loc splendid, învăluit într-o atmosferă deosebită, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

— Temperamentul artistic, murmură Bridget.

Ellsworthy se întoarse spre ea, agităndu-și mîinile lungi și albe.

— Domnișoară Conway, nu folosiți expresia asta teribilă. Nu! Vă implor n-o folosiți. Să nu-mi spuneți că sunt plin de talente și calități. N-aș putea să suport! Știți doar că eu, de fapt, nu adun stofe țesute de mînă și figurile de plumb și cositor bătut. Sunt doar negustor, atîta tot. Un simplu negustor.

— Dar sunteți într-adevăr un pictor, spuse Luke. Adică lucrați în acuarelă, nu-i așa?

— Ei, asta-i! Cine v-a spus așa ceva? strigă domnul Ellsworthy, plesnindu-și mîinile. Știți, locul ăsta este într-

adevăr minunat, dar nu poți să păstrezi niciun secret! Asta-mi place aici, nu seamănă cu viața de la oraș, unde fiecare își vede de ale lui și nu-i pasă de celălalt! Bîrfa, răutățile și scandalul sunt de fapt delicioase dacă știi cum să le privești.

Luke se mulțumi să răspundă numai întrebării puse de domnul Ellsworthy, fără să mai dea vreo atenție celorlalte remarci făcute.

— Domnișoara Waynfilet ne-a spus că ați făcut cîteva schițe unei fete – Amy Gibbs.

— Ah, Amy! spuse domnul Ellsworthy.

Se dădu înapoi și împinse o halbă de bere care începu să se clatine. Îi opri balansul, plin de grija.

— Oare i-am făcut? Da, cred că da.

Domnul Ellsworthy își cam pierduse din prestanță.

— Era o fată foarte drăguță, spuse Bridget.

Domnul Ellsworthy își reveni.

— Credeți? Era un gen comun; așa mi s-a părut. Dacă vă interesează barbotina, i se adresă lui Luke, am o pereche de păsări lucrate cu barbotina – niște bijuterii.

Luke nu arată prea mare interes pentru păsări, apoi întreabă de prețul platoului.

Ellsworthy spuse o cifră.

— Mulțumesc, dar deocamdată n-am să vi-l răpesc.

— Dacă ați ști că întotdeauna mă simt ușurat cînd nu fac vânzare. E un lucru prostesc, ce ziceți? Știți ceva, vi-l dau mai ieftin cu o guinee. Am văzut că sunteți priceput la lucruri de genul ăsta, și asta contează pentru mine. Și la urma urmei, ăsta nu e decît un magazin!

— Nu, mulțumesc.

Domnul Ellsworthy îi conduse pînă la ușă, făcîndu-le semn cu mîna – avea niște mîini foarte neplăcute, se gîndi Luke – care păreau nu atît albe, cît ușor verzui.

— Domnul Ellsworthy e un tip cam ciudat, remarcă Luke cînd se îndepărtară.

— Eu aş spune că are o minte şi nişte obiceiuri cam urîcioase, răspunse Bridget.

— Oare de ce a venit tocmai aici?

— Cred că se ocupă cu magia neagră. Nu chiar ritualuri negre, dar în genul ăsta. Reputaţia locului ăsta îi e de folos.

Luke răspunse cam stînjedit.

— Doamne, cred că el e tocmai omul de care am nevoie. Trebuie să deschid discuţia despre asta.

— Cred că da. Ştie multe lucruri.

Luke îi răspunse încurcat:

— O să-l caut altădată.

Bridget tăcu. Ieşiseră din oraş. Cotiră drumul pentru a ajunge pe o potecă şi imediat dădură de rîu.

Trecură pe lîngă un om scund, cu o mustaţă ţeapănă şi ochi holbaţi. Avea trei buldogi, la care ţipa pe rînd cu o voce răguşită.

— Nero, vino-ncoace, domnule! Nelly, termină! Dă-i drumul, cînd îţi spun. Augustus! Augustus, ia ascultă!...

Se opri ca să-şi ridice pălăria în chip de salut către Bridget, îl privi pe Luke cu o curiozitate devorantă, drept în faţă, şi-şi continuă dojenile pe un ton răguşit.

— Maiorul Horton cu buldogii, nu-i așa?

— Ai dreptate.

— De fapt, am impresia că în dimineaţa asta am văzut mai toate persoanele importante din Wychwood.

— Cam așa e.

— Într-adevăr, am impresia că sunt cam îndrăzneţ, spuse Luke. Bănuiesc că atunci cînd un străin soseşte într-un sat englezesc se ştie cale de o poştă, adăugă el amintindu-şi înciudat remarcile lui Jimmy Lorrimer.

— Maiorul Horton nu-și ascunde niciodată prea bine curiozitatea. Într-adevăr, te-a privit foarte insistent.

— E genul de om despre care poți să afirmi fără greșală că a fost maior, ripostă Luke răutăcios.

Bridget îl întrerupse brusc.

— Vrei să stăm puțin pe mal? Avem timp berechet.

Se așezară confortabil pe un copac doborât. Bridget continuă:

— Da, maiorul Horton e cam milităros – are un gen foarte cazon. Cu greu ai putea crede că acum un an era omul cel mai terorizat de nevastă!

— Cine?! Individul ăla?!

— Da. Era însurat cu cea mai nesuferită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Avea avere și niciodată nu-și făcea scrupule când sublinia acest fapt în public.

— Sărmanul dobitoc! Mă refer la Horton.

— El se purta foarte frumos cu ea – întruchiparea desăvârșită a ofițerului și a gentlemanului. Personal mă mir cum de nu a ridicat toporul asupra ei.

— Bănuiesc că nu era prea simpatizată.

— Nimeni nu putea s-o sufere. Îl jigneau pe Gordon, pe mine mă trata de sus, și în general se făcea nesuferită oriunde mergea.

— Dar probabil că providența cea milostivă a luat-o la sine.

— Da, cam acum un an. Gastrită acută. A făcut viața un iad pentru bărbatu-său, doctorul Thomas și două infirmiere, dar, pînă la urmă, tot a murit! Bulldogii și-au revenit imediat.

— Inteligente animale!

Urmă o tăcere. Bridget smulgea alene fire lungi de iarbă, Luke se încruntă, pe neobservate, privind malul opus. Haina romantică pe care o îmbrăca misiunea sa îl obseda din nou. Oare cît era adevăr și cît era imaginație? Oare nu greșea,

considerînd fiecare nouă persoană întîlnită drept un ucigaș potențial și studiindu-l ca atare? Era ceva înjositor în felul ăsta de a privi lucrurile.

„La naiba, se gîndi Luke. Am fost prea mult timp polițist!”

Deodată vocea clară și rece a lui Bridget îl scoase din meditație.

— Domnule Fitzwilliam, de fapt, de ce ai venit aici?

CAPITOLUL 6. VOPSEAUA DE PĂLĂRII

Luke tocmai își aprindea țigara. Remarca neașteptată îi paraliză pentru o clipă mîna.

Cîteva secunde rămase nemișcat, chibritul arse pînă la capăt și-i fripse degetele.

— Ei, fir-ar să fie, spuse Luke aruncînd chibritul și scuturîndu-și mîna cu putere. Scuză-mă, te rog. M-ai luat prin surprindere.

Zîmbi trist.

— Nu zău?!

— Da, spuse el oftînd. Ei, de fapt, presupun că orice om deștept ar fi putut să mă prindă! Bănuiesc că n-ai crezut nicio clipă povestea cu scrisul unei cărți de folclor.

— Pînă în clipa în care te-am văzut.

— Pînă atunci ai crezut?

— Da.

— Oricum nu era o poveste plauzibilă, spuse Luke critic. Adică, oricine poate să vrea să scrie o carte, dar chestia cu venitul aici și prezentarea în calitate de văr cred că asta te-a pus pe gînduri.

Bridget dădu din cap.

— Nu. Aveam o explicație pentru asta, mai bine zis

credeam că o duci greu, și am o mulțime de prieteni, de altfel ca și Jimmy, care sunt în situația asta și m-am gândit că el ți-a sugerat povestea cu vărul ca să nu te simți stînjinit.

— Dar cînd am sosit, înfățișarea mea ți-a sugerat atîta bunăstare încît explicația anterioară nu mai era plauzibilă?

Gura lui Bridget schiță încet obișnuitul zîmbet.

— Ah, nu. N-a fost așa. Pur și simplu, m-am gândit că nu ești omul potrivit pentru un scriitor.

— Adică nu mă duce capul să scriu o carte? Nu mă cruța. Prefer să mi-o spui în față.

— Ai putea să scrii, dar nu cărți de genul ăla, vechi superstiții, scormonirea trecutului, nu așa ceva! Nu ești omul potrivit pentru care trecutul să însemne prea mult – poate nici viitorul – numai prezentul.

— Hm... Înțeleg.

Făcu o grimasă.

— La naiba cu toate, m-ai călcat pe nervi de cînd am ajuns aici! Pari atît de isteată!

— Îmi pare rău, răspunse Bridget sec. La ce te așteptai?

— De fapt, nu mă gândisem la așa ceva.

Continuă calmă:

— O creatură mărunțică și vaporeasă, care să aibă atîta minte cît să se folosească de ocazia care i se oferă și să se căsătorească cu șeful?

Luke tuși încurcat. Ea îl privi amuzată și distantă.

— Înțeleg și nu mă supăr. Nu-i nimic.

Luke alese impertinența.

— Păi, poate că mi-am închipuit cam așa ceva. Dar n-am stat să mă gîndesc prea mult.

Bridget spuse răspicat:

— Într-adevăr. Nu ești omul care să spui „hopa” pînă n-ai sărit.

Dar Luke era descurajat.

— Sunt sigur că mi-am jucat rolul prost de tot! Și lordul Whitfield a băgat de seamă, nu?

— Nu. Dacă lui Gordon i-ai fi spus că ai venit aici să studiezi obiceiurile gîndacilor de apă și că vrei să scrii o monografie despre ei, tot te-ar fi crezut. E credul de tot.

— Oricum, tot n-am fost cîtuși de puțin convingător!

— Ți-am cam pus bețe-n roată. Te-am observat! spuse Bridget. Mi-e teamă că toată povestea asta m-a cam amuzat.

— Normal. Femeile care au ceva în cap sunt de obicei crude și cu sînge rece.

Bridget murmură:

— Fiecare trebuie să se bucure într-un fel în viața asta! Se opri o clipă și apoi spuse: De ce ai venit aici, domnule Fitzwilliam?

Se întorseseră după un ocol la întrebarea inițială. Luke fusese conștient că asta trebuia să se întîmple. În ultimele secunde încercase să ia o hotărîre.

Ridică privirea și îi întîlni ochii – niște ochi cercetători și ageri, care îl priveau calm, fix. Luke nu se aștepta să-i vadă plini de gravitate.

— Cred că ar fi mai bine să nu-ți mai înșir și alte minciuni, spuse el gînditor.

— Mult mai bine.

— Dar adevărul e cam greu de spus... Ascultă, ți-ai făcut vreo părere, adică ți-a trecut prin cap de ce am venit aici?

Aprobă din cap gînditoare.

— Și ce anume crezi? Vrei să-mi spui? Cred că mi-ar fi de folos.

Bridget spuse molcom:

— Cred că ai venit aici în legătură cu moartea fetei aceleia, Amy Gibbs.

— Deci asta e! Asta observasem – simțisem – ori de cîte

ori i se pomenea numele! Știam eu că se întâmplă ceva. Deci te-ai gândit că pentru asta am venit?

— Și nu-i adevărat?

— Într-un fel este.

Luke tăcu încruntat. Lângă el, fata stătea la fel de tăcută, fără să facă nicio mișcare. Nu spuse nimic, ca să nu-i tulbure șirul gândurilor.

Luke luă o hotărâre.

— Am venit aici după cai verzi pe pereți, bazându-mă pe o presupunere fantastică și, probabil, complet absurdă și melodramatică. Amy Gibbs face parte din această poveste. Mă interesează să aflu exact cum a murit.

— Da, mi-am închipuit.

— Dar, la naiba cu toate, de fapt ce ți-ai închipuit? Ce a fost cu moartea ei de ți-a stîrnit interesul?

— M-am gândit toată vremea că ceva n-a fost în regulă. De aceea te-am dus s-o vezi pe domnișoara Waynflete.

— De ce?

— Pentru că și ea gîndește la fel.

— Aha!

Luke își aminti cu repeziciune scenele anterioare.

Acum înțelegea aluziile discrete ale acelei fete bătrîne și inteligente.

— Și ea crede că și tine că ceva nu era în regulă?

Bridget aprobă din cap.

— De fapt, ce anume?

— În primul rînd vopseaua de pălării.

— Ce vrei să spui cu vopseau de pălării?

— Păi, oamenii își vopseau pălăriile cam acum douăzeci de ani, cînd, într-un anotimp, purtau o pălărie de pai roz, și-n sezonul următor, o sticlură cu vopsea de pălării o făcea bleu-marin. Apoi, poate o altă sticlă, și o pălărie neagră! Dar, în zilele noastre, pălăriile sunt ieftine, din materiale

de duzină, pe care poți să le arunci când nu mai sunt la modă.

— Și fetele ca Amy Gibbs își pot permite să le arunce?

— Cred că eu aș fi avut mai multe rețineri ca ea. Nu făcea economii. Și altceva: vopseaua era roșie.

— Ei și?

— Și Amy Gibbs era roșcată ca un morcov!

— Adică nu se potrivesc culorile?

Bridget aprobă din cap.

— Nu poți să porți o pălărie roșie, când ai părul roșu ca un morcov. Bărbații nu prea se pricep la lucrurile astea, dar...

Luke o întrerupse cu înțeleas adînc în priviri.

— Nu, un bărbat nu se pricepe. Se potrivește, totul se potrivește.

— Jimmy are niște prieteni cam ciudați la Scotland Yard. Nu cumva tu...

Luke spuse repede:

— Nu sunt detectiv oficial și niciunul particular care locuiește pe Baker Street. Sunt exact ceea ce ți-a spus Jimmy despre mine, un polițist în rezervă care s-a întors din Orient. M-am vîrît în afacerea asta, din cauza unei întîmplări petrecute în trenul de Londra.

Îi povesti pe scurt conversația cu domnișoara Pinkerton și evenimentele ulterioare care l-au determinat să sosească în Wychwood.

— Așa că înțelegi. E ceva fantastic! Caut un om – un ucigaș tainic, un om de aici din Wychwood – poate cineva bine cunoscut și respectat. Dacă domnișoara Pinkerton avea dreptate, și dacă tu și domnișoara cutare aveți dreptate – atunci omul acela a ucis-o pe Amy Gibbs.

— Înțeleg.

— Am impresia că ucigașul putea pătrunde în casă.

— Da, cred că da, spuse Bridget rar; Reed, sergentul a

intrat pe fereastra ei, urcându-se pe o magazie alăturată. Fereastra era deschisă. Trebuia să te cațeri puțin, dar un bărbat agil se urcă fără nicio greutate.

— Și după ce criminalul s-a cățarat, ce-a făcut?

— A înlocuit sticla cu sirop de tuse cu vopseaua de pălării.

— Cu condiția ca fata să fi făcut exact ceea ce se crede. S-a sculat, a băut și toată lumea și-a închipuit că ea a încurcat sticlele sau s-a sinucis.

— Da.

— Nimeni n-a avut niciun dubiu la anchetă? N-au bănuț, cum scrie în cărți „ceva dubios”?

— Nu.

— Am impresia că erau bărbați. Problema cu vopseaua de pălării nu s-a pus?

— Nu.

— Dar ție ți-a trecut prin cap?

— Da.

— Și domnișoarei Waynflete? Ați discutat amîndouă? Bridget zîmbi slab.

— A nu – nu în sensul în care crezi. Adică n-am spus lucrurilor pe nume. De fapt, nu știu cît de departe a judecat cu mintea ei bătrînica. La început, cred că o cam neliniștea povestea aia și îi dădea de gîndit. E foarte deșteaptă, ai văzut; în tinerețe a urmat Girtonul sau a vrut să urmeze. A fost un copil precoce. N-are capul încîlcit, cum au majoritatea celor de pe aici.

— Domnișoara Pinkerton îmi închipui că avea. De aceea nici nu mi-am făcut iluzii că o să pot scoate ceva din povestirea ei, cu care să pornesc la drum.

— Eu personal am considerat-o întotdeauna o persoană foarte isteată. Majoritatea băbuțelor astea trăsните au în anumite privințe o minte ascuțită ca briciul. Spuneai că a pomenit și alte nume?

Luke dădu din cap aprobator.

— Da. Un băiețel – era vorba de Tommy Pierce – mi l-am amintit imediat ce i-am auzit numele. Și sunt aproape sigur că a pomenit și de un anume Carter.

— Carter, Tommy Pierce, Amy Gibbs, doctorul Humbleby, spuse Bridget gînditoare. După cum spuneai, e ceva prea fantastic ca să fie adevărat! De ce naiba să-i omori pe oamenii ăștia? Erau atît de deosebiți!

— Ai vreo idee de ce ar fi vrut s-o înlătore pe Amy Gibbs? Bridget scutură din cap.

— Habar n-am.

— Dar pe ceilalți? Carter, ce zici? Apropo, cum a murit?

— A căzut în rîu și s-a înecat. Se întorcea acasă, era o noapte cețoasă și el era beat turtă. Avem un pod cu balustradă numai pe o parte. Toată lumea a fost convinsă că a alunecat, a pus piciorul greșit.

— Dar s-ar fi putut ca cineva să-l împingă în apă cu ușurință.

— Da, cum să nu.

— Și tot cineva ar fi putut ușor să-i dea un brînci năzdrăvanului de Tommy cînd spăla geamurile?

— Și de data asta s-ar fi putut.

— Deci am ajuns la concluzia că este destul de ușor să lichidezi trei ființe fără să te bănuiască nimeni.

— Domnișoara Pinkerton avea bănuieli, aminti Bridget.

— Avea, sărăcuța de ea, și eu care credeam că ia lucrurile în tragic sau că-și închipuie fel de fel de lucruri.

— Întotdeauna îmi repeta că lumea este un colțișor plin de păcate.

— Și-mi închipui că tu zîmbeai atunci îngăduitoare?

— Chiar cu superioritate!

— Îți propun ceva: cine e-n stare să-și imagineze șase lucruri imposibile pînă la micul dejun, cîștigă jocul!

Bridget aprobă din cap.

Luke spuse:

— Cred că n-are rost să te mai întreb dacă bănuiești și tu ceva. Nu există nicio persoană anume în Wychwood care-ți face pielea de găină cînd o vezi, care are o privire ciudată și gălbejită sau un chicotit aparte, de maniac?

— Toată lumea din Wychwood mi se pare complet sănătoasă, respectabilă și extrem de obișnuită.

— Mi-a fost frică de răspunsul ăsta.

— Crezi că omul respectiv este nebun cu adevărat?

— Da, așa se pare. Un nebun într-adevăr, dar unul viclean. Probabil ultima persoană la care te-ai gîndit, un stîlp al societății cum este, de pildă, directorul de la bancă.

— Domnul Jones? Mi-e imposibil să mi-l închipui ucigînd cu nemiluita.

— Atunci, probabil că el e tocmai cel pe care-l căutăm.

— Ar putea fi oricine. Măcelarul, brutarul, băcanul, un lucrător la fermă, un muncitor la drumuri sau chiar cel care distribuie laptele.

— S-ar putea, cred totuși că aria este ceva mai restrînsă.

— De ce?

— Domnișoara Pinkerton a mea vorbea de privirea din ochii lui cînd își alegea următoarea victimă. Din felul în care vorbea, am avut impresia – bagă de seamă, numai impresia – că omul despre care vorbea era cel puțin de aceeași condiție socială ca și ea. Sigur, s-ar putea să mă înșel.

— Poate că ai perfectă dreptate! Acele nuanțe din conversație nu pot fi definite cu precizie, dar aruncă multă lumină în anumite privințe.

— Știi, tare ușurat mă simt că și tu cunoști acum toate astea.

— Poate c-ai să poți lucra nestingherit. Și poate am să-ți dau și o mîină de ajutor.

— Ar fi un ajutor neprețuit. Chiar ai de gând să te ocupi de povestea asta?

— Sigur că da.

Luke îi spuse brusc, ușor încurcat:

— Dar cum rămîne cu lordul Whitfield. Crezi că...?

— Sigur că lui Gordon n-o să-i spunem nimic.

— Ai impresia că n-o să ne creadă?

— A, ba ar crede! Gordon poate să creadă orice. Probabil că întreaga poveste l-ar electriza și ar insista să împânzească toate drumurile învecinate cu tinerii lui descurcăreți. S-ar da în vînt după așa ceva!

— Atunci îl lăsăm deoparte.

— Da, tare mă tem că n-o să-i putem permite să-și satisfacă micile plăceri.

Luke o privi și vru să-i spună ceva, apoi se răzgîndi. Se uită în schimb la ceas.

— Da, spuse Bridget, trebuie să ne întoarcem acasă. Se ridică. Între ei se lăsase o stînjeneală bruscă, de parcă vorbele nerostite ale lui Luke pluteau neplăcute în aer.

Se îndreptară spre casă tăcuți.

CAPITOLUL 7. POSIBILITĂȚI

Luke ședea în dormitorul său. În timpul mesei avusese o conversație cu domnișoara Anstruther cu privire la florile pe care le avea în grădina de lângă Strîmtoarea Mayang. Pe urmă ascultase sfaturile cu privire la ce flori ar fi putut să cultive acolo. Ascultase chiar, după aceea, „Discuții avute cu tinerii despre persoana mea” de la lordul Whitfield. Acum, slavă Domnului, era singur. Luă o foaie de hîrtie și scrisese cîteva nume. Sunau cam așa:

DOCTORUL THOMAS

Domnul Abbot

Maiorul Horton

Domnul Ellsworthy

Domnul Wake

Domnul Jones

Tînărul lui Amy.

Măcelarul, brutarul, lumînărarul etc.

. . .

APOI MAI LUĂ O FOAIE DE HÎRTIE ȘI SCRISE PE EA
VICTIME. Sub acest titlu, scrise:

AMY GIBBS:

Otrăvită

Carter:

Împins de pe pod (beat? drogat?)

Doctorul Humbleby:

Septicemie

Domnișoara Pinkerton:

Călcată de mașină

ADĂUGĂ:

DOAMNA ROSE?

Bătrînul Ben?

ȘI APOI, DUPĂ UN SPAȚIU LIBER:

DOAMNA HORTON?

SE MAI UITĂ O DATĂ PE LISTE, FUMĂ UN TIMP ȘI APOI LUĂ
din nou creionul:

DOCTORUL THOMAS:

Învinuire posibilă

. . .

MOTIV CATEGORIC ÎN CAZUL DOCTORULUI HUMBLEBY. SE potrivește cu felul în care a murit acesta – adică, otrăvire pe cale științifică cu ajutorul microbilor. Amy Gibbs l-a vizitat în după-amiaza zilei în care a murit. (A fost ceva între ei? Șantaj?)

Tommy Pierce? Nu reiese nicio legătură. (Tommy știa de legătura dintre el și Amy Gibbs?)

Harry Carter? Nu reiese nicio legătură.

Doctorul Thomas a lipsit din Wychwood în ziua în care domnișoara Pinkerton a plecat la Londra?

LUKE OFTĂ ȘI ÎNCEPU UN NOU PARAGRAF:

DOMNUL ABBOT:

Învinuire posibilă

(AM SENTIMENTUL CĂ AVOCAȚII SUNT ÎNTOTDEAUNA persoane suspecte. Poate e o prejudecată.) Înfățișarea sa înfloritoare, simpatcă, etc. Ar fi evident suspecte într-o carte – oamenii simpatici și entuziaști trebuie suspectați întotdeauna.

Obiecții: asta nu e o carte, ci viața reală.

Motiv pentru uciderea doctorului Humbleby. Antagonism categoric între ei. H. îl sfida pe Abbot. Motiv suficient pentru o minte dezechilibrată. Acest antagonism putea fi observat cu ușurință de domnișoara Pinkerton.

Tommy Pierce? Și-a vîrît nasul în hîrțile lui Abbot. A găsit ceva care nu trebuia să afle?

Harry Carter? Nu reiese nicio legătură.

Amy Gibbs? Nu cunosc nicio legătură. Vopseaua de pălării se potrivește perfect cu mentalitatea lui Abbot – o minte demodată.

Abbot n-a fost în sat în ziua uciderii domnișoarei Pinkerton?

MAIORUL HORTON

Învinuire posibilă

NU REIESE NICIO LEGĂTURĂ CU AMY GIBBS, TOMMY PIERCE sau Carter.

Dar doamna Horton? Moartea ei pare să fi fost otrăvire cu arsenic. Dacă e adevărat, s-ar putea ca alte crime să fie rezultatul unui... șantaj? N.B. – Thomas o îngrijea. (Din nou bănuiala cade asupra lui.)

DOMNUL ELLSWORTHY:

Învinuire posibilă

MĂRFURI CIUDATE – SE OCUPĂ CU MAGIA NEAGRĂ. S-AR putea să fie un ucigaș însetat de sânge. A avut de-a face cu Amy Gibbs. A avut vreo legătură cu Tommy Pierce? Carter? Nu reiese. Humbleby? Poate că a descoperit starea mintală a lui Ellsworthy. Domnișoara Pinkerton? Ellsworthy nu era în Wychwood când a fost ucisă domnișoara Pinkerton?

DOMNUL WAKE:

Învinuire posibilă

FOARTE PUȚIN PROBABILĂ. POATE VREO MANIE RELIGIOASĂ? O misiune de omor? În cărți, cei vizați sunt preoți, bătrâni și sfinți, dar (ca mai sus), aici e vorba de realitate.

Notă: Carter, Tommy, Amy – toți sunt evident niște persoane dezagreabile. Mai bine să fie îndepărtați printr-un decret divin?

DOMNUL JONES.

Date: niciuna.

TÎNĂRUL LUI AMY.

Poate are toate motivele s-o ucidă pe Amy – dar n-are temei pentru celelalte crime.

CEILALȚI?

Nu-mi pot imagina.

RECITI TOT CE SCRISESE.

Apoi scutură din cap.

Murmură încet:

„...ceea ce este absurd! Cât de frumos a demonstrat Euclid!”

Rupse foile și le arse. Își spuse în gând:

„N-o să fie prea ușor”.

CAPITOLUL 8. DOCTORUL THOMAS

Doctorul Thomas se sprijini de speteaza scaunului și-și trecu mîna lungă și fină prin părul blond și des. Era un bărbat a cărui înfățișare nu te lăsa să-i ghicești vîrsta. Deși avea peste treizeci de ani, dacă îl priveai în fugă, i-ai fi dat vreo douăzeci și ceva, dacă nu chiar sub douăzeci. Chica de păr blond, răvășit, expresia de ușoară mirare și tenul alb-trandafiriu îi conferea o înfățișare irezistibilă de școlar. Dar oricît de nematurizat ar fi putut să pară, diagnosticul pe care-l pronunțase pentru genunchiul reumatic al lui Luke se potrivea la perfecțiune cu cel dat cu o săptămînă în urmă de un specialist eminent din Harley Street.

— Vă mulțumesc, spuse Luke. Ei, m-am liniștit, dacă dumneavoastră credeți că tratamentul electric o să-mi ajute. N-aș vrea să ajung infirm la vîrsta mea.

Doctorul Thomas zîmbi copilărește.

— Ei, domnule Fitzwilliam, să n-aveți nicio grijă.

— Vai, mi-ați luat o piatră de pe inimă. Mă gîndeam să mă adresez unui specialist – dar sunt sigur că acum nu mai e nevoie.

Doctorul Thomas zîmbi din nou.

— Duceți-vă, dacă vreți să fiți cu cugetul împăcat. La urma urmei nu strică niciodată să ceri și părerea unui expert.

— Nu, nu, am deplină încredere în dumneavoastră.

— Vă spun sincer că aveți ceva foarte simplu la genunchi. Dacă îmi urmați sfatul, sunt sigur că n-o să vă mai necăjească.

— Nici nu știți cum m-ați liniștit doctore. Îmi închipuiam că o să fac artroză și că nu peste mult timp o să mă lege buștean și n-am să mă mai pot mișca.

Doctorul Thomas dădu din cap zîmbind îngăduitor.

Luke spuse repede:

— Oamenii se sperie foarte ușor cred că v-ați dat seama? Întotdeauna mi-am închipuit că un doctor trebuie să se simtă „vraci” – un fel de vrăjitor pentru majoritatea pacienților.

— Elementul încredere are un mare rol.

— Știu. „Așa a spus doctorul” este o remarcă ce se rostește întotdeauna cu respect.

Doctorul Thomas ridică din umeri.

— Dacă ar ști pacienții! murmură el cu umor în glas.

Apoi continuă:

— Scrieți o carte despre magie, nu-i așa, domnule Fitzwilliam?

— Ei, cum de ați aflat? exclamă Luke, poate pe un ton prea exagerat de surprins.

Doctorul Thomas păru amuzat.

— Vai, domnule dragă, știrile se răspîndesc repede într-un loc ca ăsta. Avem așa de puține subiecte de discuție.

— Probabil că se și exagerează. O să auziți că am stîrnit duhurile și că am întrecut-o pe Vrăjitoarea din Endor.

— Afirmăți niște lucruri foarte ciudate.

— De ce?

— Păi, s-a iscat zvonul că ați stîrnit stafia lui Tommy Pierce.

— Pierce? Pierce? Țsta e băiețelul care a căzut de pe fereastră?

— Da.

— Dar cum s-a ajuns să... Sigur, am făcut niște comentarii față de avocat. Cum îl cheamă?... Abbot.

— Da, povestea a pornit de la Abbot.

— Să nu-mi spuneți că am convertit un avocat realist să creadă în stafii?

— Deci dumneavoastră credeți în stafii?

— După ton, s-ar părea că dumneavoastră nu credeți, doctore. Nu, nu pot să spun că, într-adevăr, „cred în stafii” – ca să vorbim pe șleau. Dar am cunoscut fenomene curioase, legate de moartea violentă sau bruscă. Mă interesează diferitele superstiții legate de morțile violente – de exemplu, că un om asasinat nu-și găsește odihna în mormîntul lui. Și credința interesantă că sîngele victimei începe să curgă dacă îl atinge ucigașul. Mă întreb cum s-au născut asemenea superstiții?

— Foarte curios, spuse Thomas. Dar cred că puțini oameni își mai aduc aminte de lucrurile astea în zilele noastre.

— Nici nu vă închipuiți ce mulți își amintesc. Sigur, cred că n-ați avut prea multe crime pe aici, așa că e greu să judecați.

Luke zîmbise în timp ce vorbea, ochii îi rămaseră ațintiți pe chipul doctorului cu o nepăsare prefăcută. Dar doctorul Thomas păru netulburat și îi zîmbi și el.

— Nu, nu cred că am mai avut vreo crimă, de... hm, foarte mulți ani – și fără îndoială, nu de cînd sunt eu aici.

— Sigur că nu; ăsta este un colțișor liniștit, nu îndeamnă la mîrșăvii. Doar că Tommy... Nu știu dacă n-a fost împins cumva de pe fereastră.

Luke rîse. Din nou doctorul Thomas îi răspunse cu un zîmbet firesc, plin de o undă de uimire copilărească.

— Mulți ar fi dorit să sucească gîtul puștiului. Dar nu cred că au ajuns chiar pînă acolo încît să-l arunce de pe fereastră.

— Se pare că a fost un copil extrem de obraznic, îndepărtarea ar fi fost considerată ca o datorie publică. Păcat că teoria asta nu se poate aplica suficient de des. Întotdeauna mi-am închipuit că întreaga comunitate ar profita de pe urma unor crime comise în serie, spuse Luke. Un pisălog care frecventează cluburile, de exemplu, ar trebui să fie dat gata cu un pahar de brandy otrăvit. Pe urmă sunt femeile care se entuziasmează cînd te vîd, și-și toacă toate prietenele cu limbile lor ascuțite. Fete bătrîne, bîrfitoare. Conservatori înrăiți, care se pun de-a curmezișul progresului. Dacă ar fi îndepărtați fără să sufere, ce schimbată ar fi viața societății!

Zîmbetul doctorului Thomas se transformă în rînjit.

— De fapt, pledați pentru crimă pe scară largă?

— Eliminare judicioasă. Nu sunteți de acord că ar fi folositoare?

— Da, fără îndoială.

— A, dar nu sunteți serios, spuse Luke. Eu sunt. Nu respect viața omenească în măsura în care o respectă englezul obișnuit. Orice om care stă ca un bolnav în calea progresului, ar trebui să fie eliminat – așa vîd eu lucrurile!

Trecîndu-și mîna prin părul blond și scurt, doctorul Thomas spuse:

— Da, dar cine să judece dacă omul trebuie sau nu să moară?

— Sigur, asta e greutatea, recunosc Luke.

— Catolicii consideră că un agitator comunist nu merită să trăiască – agitatorul comunist l-ar condamna pe preot la moarte ca pe un protector al superstiției, doctorul ar elimina pe cel bolnav, pacifistul ar condamna soldatul, și așa mai departe.

— Ar trebui ca judecătorul să fie un om de știință. Cineva

care să judece fără părtinire și să aibă o minte extrem de specializată – de exemplu, un doctor. Fiindcă veni vorba, cred că dumneavoastră ați fi un bun judecător, doctore.

— Să judec pe cei care nu merită să mai trăiască?

— Da.

Doctorul Thomas dădu din cap.

— Meseria mea este să-i fac pe cei inapți apți. Recunosc că nu întotdeauna este o muncă ușoară.

— Ei, ca să avem subiect de discuție, spuse Luke, să luăm pe cineva – de exemplu, răposatul Harry Carter...

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Carter? Vă referiți la proprietarul de la „Seven Stars”?

— Da, chiar la el. Nu l-am cunoscut personal, dar verișoara mea, domnișoara Conway, mi-a povestit de el. Se pare că într-adevăr a fost un ticălos de ultima speță.

— Păi, spuse celălalt, de, era bețiv. Se purta urât cu nevastă-sa și-bătea fica. Se certa cu toată lumea, insulta și se ținea de scandaluri.

— De fapt, fără el, lumea pare mai bună?

— Da, s-ar părea că așa este.

— Iar dacă l-a împins cineva în rîu în loc să-l lase să moară singur, acel cineva este o persoană care a acționat în interesul public?

Doctorul Thomas spuse sec:

— În Strîmtoarea Mayang presupun ca ați aplicat metodele astea pe care le susțineți aici?

Luke rîse.

— Vai, nu, eu nu fac decît teorii. Nu pun nimic în practică.

— Într-adevăr, nu cred că aveți stofă de criminal.

— De ce nu? Am fost destul de cinstit cînd mi-am exprimat părerile.

— Exact. Prea cinstit.

— Vreți să spuneți că dacă eram într-adevăr o persoană care-și ia legea în propriile mâini nu și-ar fi împărtășit nimic din teoriile mele?

— Exact.

— Dar s-ar putea să am o anumită credință după care să mă conduc. Aș putea să fiu un fanatic al crimei.

— Chiar și în acest caz ar lucra instinctul de conservare.

— De fapt, când cauți un criminal, trebuie să ai în atenție genul de om care n-ar omorî nicio muscă.

— Poate e puțin cam exagerat, dar în orice caz nu e foarte departe de adevăr.

Luke spuse brusc:

— Spuneți-mi, vă rog, mă interesează, ați dat vreodată peste un om pe care l-ați bănuț de crimă?

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Nu zău! Ce întrebare neobișnuită!

— Credeți? La urma urmei, doctorii întâlnesc atâtea persoane ciudate. De exemplu, ar putea să descopere mai bine semnele incipiente de manie ucigașă la un om, atunci când nu sunt încă vizibile pentru ceilalți.

Thomas îi răspunse destul de enervat:

— Dumneavoastră v-ați format o anumită imagine de profan despre un maniac ucigaș – un om care aleargă cuprins de amoc, cu un cuțit în mână, cu sau fără spume la gură. Dacă vreți să mă ascultați, lucrul cel mai greu din lume este să descoperi un nebun criminal. După înfățișare ar putea să fie confundat cu oricare altă persoană normală – posibil un om care se sperie ușor – care, poate, se plînge că are dușmani. Nimic mai mult. O persoană liniștită, inofensivă.

— Într-adevăr?

— Bineînțeles. Un nebun criminal omoară, după cum gîndește el, pentru a se apăra, dar fără îndoială că mulți

criminali sunt indivizi obișnuiți și sănătoși ca dumneavoastră și ca mine.

— Doctore, mă alarmați! Ia închipuiți-vă că ați descoperi peste câțiva timp că am la activ vreo cinci-șase crime mititele săvârșite pe tăcute.

Doctorul Thomas zîmbi.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, domnule Fitzwilliam.

— Nu credeți? Vă înapoiez complimentul. Nici eu nu cred că dumneavoastră aveți cinci sau șase crime la activ.

Doctorul Thomas spuse voios:

— N-ați pus la socoteală eșecurile profesionale.

Riseră amîndoi.

Luke se ridică și-și luă rămas bun.

— Tare mă tem că v-am răpit mult timp, se scuză.

— A, nu sunt ocupat. Wychwood e un loc destul de sănătos. E o plăcere să discuți cu cineva din afară.

— Tocmai mă întrebam... spuse Luke și se opri.

— Ce anume?

— Domnișoara Conway mi-a spus cînd m-a trimis la dumneavoastră ce... ce om minunat sunteți. Mă întrebam dacă n-aveți senzația că aici sunteți ca și îngropat? Nu prea se ivește ocazia să vă desfășurați talentul.

— Dimpotrivă, medicina generală, pe care o practic aici, e tocmai ceea ce trebuie pentru început. Capeți o experiență valoroasă.

— Dar cred că n-ați fi mulțumit să vă închideți aici toată viața? Fostul dumneavoastră asociat, doctorul Humbleby, era o persoană neambițioasă, după cum am auzit – era mulțumit de postul lui. Presupun că se stabilise aici de mulți ani.

— De fapt – pentru totdeauna.

— Am auzit că era un doctor priceput, dar de modă veche.

— Uneori era cam dificil... Era foarte reținut față de toate

inovațiile moderne, dar era un bun exemplu al vechii școli de doctori.

— Mi s-a spus că are o fată foarte drăguță, spuse Luke glumeț.

Avu plăcerea să observe cum chipul doctorului Thomas trece de la roz spre purpuriu.

— Aaa, hm... da. Luke îl privi cu duioșie.

Era mulțumit la gândul că-l va șterge pe doctorul Thomas de pe lista suspectilor.

Thomas își revenise la culoarea normală și spuse deodată:

— Fiindcă vorbeam de crime, aș putea să vă împrumut o carte destul de bună, dacă vă interesează acest subiect! E o traducere din germană, „Inferioritatea și crima” de Kreuzhammer.

— Vă mulțumesc, răspunse Luke.

Doctorul Thomas își plimbă degetul pe un raft și extrase cartea respectivă.

— Poftim. Cîteva teorii sunt destul de surprinzătoare – și bineînțeles nu sunt decît teorii, dar sunt interesante. Viața timpurie a lui Menzheld, de exemplu, măcelarul din Frankfurt – cum îl numește autorul – și capitolul despre Anna Helm, micuța doică ucigașă, sunt extrem de interesante.

— Nu-i așa că a făcut o duzină de victime pînă s-o descopere autoritățile? spuse Luke.

Doctorul Thomas aprobă din cap.

— Da. Era o persoană extrem de plăcută – devotată copiilor – și în aparență la fiecare moarte i se sfișia inima într-un mod foarte mișcător. Psihologia este uluitoare.

— Uluiitor e cum oamenii ăștia reușesc să treacă neobservați, spuse Luke.

Era acum în pragul ușii. Doctorul Thomas ieșise să-l conducă.

— Nu e chiar uluiitor. E extrem de simplu, să știți.

— Ce anume?

— Să omori fără să trezești bănuiele.

Zîmbea din nou – un zîmbet de băiețandru, încântător.

— Cu condiția să fii prudent. Trebuie să fii prudent – asta-i tot. Doar cine e deștept are grijă să nu facă vreo greșeală. Asta-i tot secretul.

Zîmbi și se-ntoarse în casă.

Luke rămase privind fix scările. Zîmbetul doctorului avusese o nuanță condescendentă. În tot timpul conversației, Luke fusese conștient că în comparație cu el – un om maturizat pe deplin – doctorul Thomas era un tânăr plin de avînt și ingeniozitate.

Dar pentru o clipă simțise că rolurile se inversaseră. Zîmbetul doctorului fusese cel al unui adult, pe care îl amuza istețimea unui copil.

CAPITOLUL 9. VORBEȘTE DOAMNA PIERCE

Luke cumpărase din micul magazin de pe High Street un pachet de țigări și numărul de azi al neobositului săptămînal „Good Cheer”, cu care lordul Whitfield își întregea în mod substanțial venitul. Citind rubrica campionatelor de fotbal, Luke mormăi pentru sine părerea de rău că scăpase un câștig de o sută douăzeci de lire.

Doamna Pierce își arată numaidecît înțelegerea și-i vorbește despre dezamăgirea similară suferită de soțul ei. Relațiile de prietenie fiind stabilite, lui Luke nu-i fu greu să prelungească conversația.

— Domnul Pierce e mare amator de fotbal, spuse soția sa. Cînd citește ziarul, întîi la asta se uită. Și, după cum vă spuneam, a avut mare supărare, dar nu se poate să câștige toți, eu așa cred, și vă spun că norocului nu poți să-i comanzi.

Luke o aprobă din inimă și trecu la un alt subiect, ceva mai profund, și anume că necazurile nu vin niciodată singure.

— Vai, nu, domnule Fitzwilliam, într-adevăr, asta o știu pe pielea mea, suspină doamna Pierce. Și cînd o femeie are un soț și opt copii — șase în viață și doi în pămînt — apoi asta înseamnă că știe ce-i aia necaz.

— Cred și eu că știe, ce mai! Spuneți că ați îngropat doi?

— N-a trecut nicio lună de cînd l-am îngropat pe unul din ei, spuse doamna Pierce cu un fel de însuflețire amestecată cu tristețe.

— Vai de mine, ce păcat!

— N-a fost numai păcat, domnule. M-a lovit ca trăsnetul, așa am simțit, ca trăsnetul! Mi s-au tulburat mințile cînd mi-au spus. Nu m-am așteptat niciodată ca Tommy să pățească așa ceva; cînd un copil îți face necazuri, nu-i firesc să te gîndești că poate îl ia Domnul Dumnezeu. Și Emma Jane, puișorul meu drag. „N-o să mai apuci s-o crești”. Așa mi-au spus. „Dumnezeu îi ia la sine pe cei dragi”. Și a fost adevărul gol-goluț, domnule. Dumnezeu le știe pe ale lui.

Luke aprobă și asta și se strădui să mute conversația de la subiectul cu îngerașul de Emma Jane la cel al drăcușorului de Tommy.

— Băiatul a murit de curînd? A fost un accident?

— Da, un accident, domnule. Spăla geamurile la vechea sală a conacului, care acum e bibliotecă, și probabil că s-a clătinat nițel și a căzut de sus de pe fereastră; așa s-a întîmplat.

Doamna Pierce vorbi pe larg și dădu amănunte cu privire la accident.

— Nu cumva a circulat povestea că țopăia pe pervazul ferestrelor?

Doamna Pierce spuse că băieții sunt băieți, dar fără îndoială că l-a pus pe gînduri pe maior, care și așa este un domn cam agitat.

— Maiorul Horton?

— Da, domnule, domnul cu buldogii. După ce s-a petrecut accidentul, s-a întîmplat să pomenească că l-a văzut pe Tommy al nostru lucrînd foarte neatent, și bineînțeles că dacă l-ar fi speriat cineva, ar fi putut să cadă foarte ușor. Necazul cu Tommy e că a fost o fire prea veselă. Nu o dată

mi-a dat bătaie de cap, dar vina n-o avea decît firea lui – nimic decît o fire veselă – așa cum poate să aibă orice băiat. Dar n-avea inimă rea, să știți.

— Nu, nu. Sunt sigur că nu avea, dar știți, uneori, doamnă Pierce, oamenilor – oamenilor mai în vîrstă și serioși – le vine foarte greu să-și amintească că au fost și ei tineri odată.

Doamna Pierce suspină.

— Niște vorbe tare adevărate, domnule. Nu pot să mă abțin să nu sper că anumitor domni, pe care aș putea să-i numesc, dar nu vreau, le-a părut rău că s-au purtat urît cu băiatul, numai pentru că era o fire veselă.

— Le juca feste stăpînilor, nu? întrebă Luke, zîmbind cu indulgență.

Doamna Pierce răspunse repede:

— Se distra și el, domnule, atît. Tommy se pricepea tare bine să imite. Ne făcea să ne strîmbăm de rîs cînd îl imita pe domnul Ellsworthy de la prăvălia cu antichități sau pe bătrînul Hobbs, paznicul de la cimitir. Și tocmai cînd făcea pe stăpînul de la conac, de rîdeau cele două ajutoare ale grădinarului, hop c-a sosit tiptil și stăpînul și l-a dat afară pe Tommy chiar atunci – știu eu că nici nu se putea aștepta la altceva; a fost drept, iar stăpînul nu i-a purtat pică și l-a ajutat pe Tommy să-și găsească altă slujbă.

— Dar alții nu au fost la fel de mărinimoși, nu?

— Nu prea, domnule. Nu vreau să dau nume și nici nu v-ar trece prin cap că domnul Abbot poate să se poarte în felul ăsta, cînd este un om atît de simpatic și întotdeauna are cîte o vorbă bună sau cîte o glumă la îndemînă.

— Tommy l-a supărat?

— Sunt sigură că băiatul n-a avut niciun gînd rău și, la urma urmei, dacă ai acte secrete și nu trebuie citite de toată lumea, apoi nici nu trebuie lăsate pe masă – eu așa cred.

— Chiar așa, spuse Luke, într-un birou de avocat documentele personale ar trebui păstrate în seif.

— Da, domnule. Eu așa cred, și soțul meu e de acord cu mine. Și Tommy nici măcar n-a citit mult din ele.

— Ce era, un testament?

Se gîndise probabil pe bună dreptate că întrebarea cu privire la natura documentului respectiv ar fi jenat-o pe doamna Pierce. Dar întrebarea pusă direct declanșă un răspuns instantaneu.

— A, nu, domnule, nici vorbă. Nimic important. Doar o scrisoare personală de la o doamnă, și Tommy nici n-a văzut ce doamnă era. Prea multă zarvă pentru un fleac – eu așa zic.

— Probabil că domnul Abbot e o persoană care se supără foarte repede.

— Ei, cam așa s-ar părea, nu? Deși, după cum ziceam, e un domn cu care îți face plăcere să stai de vorbă; mereu îți spune cîte o glumă sau te îmbărbătează, dar e adevărat că am auzit că nu-i prea bine să i te pui contra; el și cu doctorul Humbleby erau la cuțite, după cum se spune, numai că bătrînul domn a murit. Și nici domnului Abbot nu i-a venit prea bine după aia, cînd se gîndea cum se aveau. Fiindcă atunci cînd moare cineva nu-ți mai place să te gîndești că s-au rostit niște vorbe aspre și nu mai poți să ți le iei înapoi.

Luke dădu din cap solemn și murmură:

— Foarte adevărat, foarte adevărat. O mică coincidență povestea asta. A avut un schimb de cuvinte cu doctorul Humbleby, și doctorul a murit – s-a purtat rău cu Tommy al dumneavoastră, și băiatul moare! Cred că experiența asta repetată o să-l facă pe domnul Abbot mai grijuliu de felul cum va vorbi pe viitor.

— Păi la fel a fost și cu Harry Carter de la „Seven Stars”, spuse doamna Pierce. Numai cu o săptămînă înainte de a se îneca a avut niște vorbe cu el – dar nimeni nu poate să-l acuze

pe domnul Abbot pentru asta. Carter a fost de fapt cu ocară, s-a dus la domnul Abbot acasă, fiindcă era băut, și a strigat în gura mare niște vorbe murdare. Biata doamnă Carter trebuia să înghită multe și eu cred că i s-a luat o piatră de pe inimă când s-a dus bărbatu-său.

— Parcă a rămas și o fiică după el, nu?

— A, eu nu bîrfesc.

Era ceva neașteptat dar promițător. Luke ciuli urechile și așteptă.

— N-au fost decît vorbe goale. Lucy Carter e o fată arătoasă în felul ei și, dacă ar fi avut și ea bani ca domnul Abbot, cred că nimeni n-ar mai fi băgat de seamă povestea asta. Dar au fost vorbe, nu pot să zic – mai ales după ce Carter s-a dus acasă la el, țipînd și înjurînd.

Luke prinse implicațiile discursului cam confuz.

— Se pare că domnului Abbot îi place să se uite la cîte o fată drăguță.

— Așa se întîmplă adesea cu bărbații, spuse doamna Pierce. Nu se gîndesc la prostii, aruncă o vorbă-două, dar lumea-i lume și tot se observă pînă la urmă. Poți să te aștepți la așa ceva aici, într-un loc liniștit ca ăsta.

— E un loc încîntător. Atît de ferit de rele.

— Așa spun pictorii întotdeauna, dar eu cred că nu suntem în pas cu vremurile. Păi, n-avem nicio construcție nouă cu care să ne mîndrim. Dincolo, la Ashevale, de exemplu, au o mulțime de case noi, unele cu acoperișuri verzi și cu ferestre cu vitralii.

Luke se scutură ușor.

— Aveți aici un institut nou de toată frumusețea.

— Da, se spune că e o clădire frumoasă, zise doamna Pierce, fără prea mult entuziasm. Sigur că stăpînul a făcut multe pentru orașelul ăsta. Îi vrea numai binele, asta o știm cu toții.

— Dar nu credeți că strădaniile lui sunt încununate de succes? spuse Luke amuzat.

— Păi, sigur, domnule, dumnealui nu face parte din lumea bună, nu-i ca domnișoara Waynflete, de exemplu, sau domnișoara Conway. Păi, tatăl lordului Whitfield a avut o prăvălioară de încălțăminte numai la câteva case mai încolo. Maică-mea își aduce aminte de Gordon Ragg, care servea în prăvălie – și-l amintește foarte bine. Ei, acum e lord și e bogat – dar nu e niciodată același lucru, nu-i așa, domnule?

— Sigur că nu.

— Mă scuzați că am amintit de asta, domnule. Știu că locuiți la conac și scrieți o carte. Dar mai știu că sunteți vărul domnișoarei Bridget, și asta schimbă lucrurile. Tare ne-am bucura să devină stăpînă la Ashe Manor.

— Nu mă îndoiesc.

Plăti țișările și ziarul foarte brusc.

Se gîndi:

„Elementul personal. Trebuie să-l las să se strecoare! La naiba, sunt în căutarea unui criminal. Ce contează dacă vrăjitoarea aia cu părul negru se mărită sau nu? Ea n-are niciun amestec...”

Mergea încet pe stradă. Făcu un efort să nu se mai gîndească la Bridget.

„Ei, și acum, Abbot. Zarurile se întorc asupra lui Abbot. L-am legat de trei victime. S-a certat cu Humbleby, cu Carter și cu Tommy Pierce – și toți trei au murit. Dar ce-i cu fata, Amy Gibbs? Oare ce scrisoare intimă a văzut băiatul ăla zăpăcit? Știa de la cine a fost primită. Sau nu știa? S-ar putea să nu-i fi spus maică-sii. Dar dacă știa? Dacă Abbot s-a gîndit că era necesar să-i închidă gura. S-ar putea! Deci asta-i tot ce pot să spun. S-ar putea! Nu mă mulțumește.”

Luke grăbi pasul, uitîndu-se în jur cu o exasperare subită.

„Satul ăsta blestemat mă scoate din minți. Atît de

zîmbitor și liniștit – atît de inocent – și tot timpul nebunia asta cu crima trece prin el. Sau eu sunt cel nebun? Sau Lavinia Pinkerton a fost smintită? La urma urmei, toată povestea ar putea fi o coincidență, da, moartea lui Humbleby și toate..”

Se uită în josul străzii principale și fu cuprins de sentimentul puternic că plutește undeva în ireal.

Își spuse în sine:

„Lucrurile astea nu se întîmplă...”

Apoi ridică ochii spre marginea lungă și apăsătoare a coastei Ashe – și deodată senzația de ireal se spulberă. Coasta Ashe era reală – cunoștea lucrurile stranii – vrăjitorie, cruzime și pofte de sînge uitate, ritualuri drăcești...

Privirea îi rămase nemișcată. Două siluete mergeau pe culmea dealului. Le recunoscuse cu ușurință – Bridget și Ellsworthy. Tînărul gesticula cu mîinile lui curioase și neplăcute. Capul îi era plecat spre Bridget. Arătau ca două siluete desprinse dintr-un vis. Parcă ar fi călcat prin iarbă cu pași ușori de pisică. Îi văzu părul negru involburîndu-se în spate din cauza unei rafale de vînt. Din nou fu cuprins de strania ei vrajă.

„Sunt vrăjit, ce mai! Sunt vrăjit!” își spuse în gînd.

Stătu nemișcat – învăluit de o senzație de moleșeală.

Se gîndi cu părere de rău:

„Cine o să rupă vraja? Nu e nimeni”.

CAPITOLUL 10. ROSE HUMBLEBY

Un zgomot ușor din spate îl făcuse să se întoarcă brusc. Era o fată, o fată deosebit de drăguță, cu păr castaniu buclat și cu ochi albastru-închis care priveau timid. Se înroși stînjenită înainte de a vorbi.

— Sunteți domnul Fitzwilliam, nu-i așa?

— Da, eu...

— Eu sunt Rose Humbleby. Bridget mi-a spus că ați cunoscut niște prieteni de-ai tatei.

Luke avu bunul simț să roșească ușor sub bronzul pielii.

— A, de mult, spuse el neconvingător. L-am cunoscut, hm, cînd era tînăr, înainte de a se căsători.

— Aha, înțeleg.

Rose Humbleby păru puțin dezamăgită. Dar continuă:

— Scrieți o carte, nu-i așa?

— Da. Îmi strîng însemnări. Despre superstițiile locale. Tot felul de lucruri de genul ăsta.

— Înțeleg. Pare grozav de interesant.

— O să fie probabil o carte plictisitoare la culme, o asigură Luke.

— A, nu, sunt sigură că nu va fi.

Luke zîmbi. Se gîndi:

„Doctorul Thomas e un om norocos!”

Apoi spuse:

— Există oameni care pot face subiectul cel mai captivant infernal de plictisitor. Tare mă tem că eu fac parte dintre aceștia.

— Vai, dar de ce?

— Nu știu. Dar am convingerea asta.

Rose Humbleby spuse:

— S-ar putea să faceți parte dintre acei oameni care fac subiectele plictisitoare extrem de captivante!

— Sunteți drăguță. Vă mulțumesc.

Rose Humbleby îi înapoiase zîmbetul. Apoi spuse.

— Credeți în superstiții și în lucruri de astea?

— Asta-i o întrebare complicată și grea și, de fapt, nu este esențială. Se poate să te intereseze anumite lucruri, în care să nu crezi.

— Da, cred că da, spuse fata, cu oarecare îndoială.

— Sunteți superstițioasă?

— Nu, nu, nu prea. Dar am credința că lucrurile ți se întîmplă valuri, valuri.

— Valuri?

— Da, valuri de noroc sau ghinion. Vreau să spun, am senzația că în ultima vreme Wychwood a fost parcă sub o vrajă aducătoare de nenorociri. Tata a murit, pe domnișoara Pinkerton a călcat-o o mașină și băiețelul ăla a căzut de pe fereastră. Am sentimentul, nu știu... dar parcă aș urî locul ăsta; parcă ar trebui să plec de aici!

Începu să respire repede. Luke o privi dus pe gînduri.

— Deci aveți acest sentiment?

— Ah! Știu că e o prostie. Cred că e numai din cauza morții neașteptate a bietului meu tată – totul s-a petrecut atît de brusc. Se cutremură. Și apoi, domnișoara Pinkerton... spunea...

Fata se opri.

— Ce spunea? Era o bătrânică încântătoare așa cum am cunoscut-o eu; semăna foarte bine cu una din mătușile mele preferate.

— Ați cunoscut-o?

Chipul i se luminează.

— O îndrăgeam foarte mult și ea era foarte devotată tatei. Dar uneori mă întrebam dacă nu cumva era ceea ce scoțienii numesc „fey”*.

— De ce?

— Pentru că, ciudat, dar ei îi era frică să nu i se întâmple ceva aici. Aproape m-a prevenit. Mai ales să-l feresc de accidente. Și pe urmă, în ziua aceea, chiar înainte de a pleca la Londra, s-a purtat tare ciudat, era agitată la culme. Domnule Fitzwilliam, eu personal cred că făcea parte dintre oamenii care au presimțit. Cred că știa că i se va întâmpla ceva. Probabil a știut că și tatei o să i se întâmple ceva. Este... este înspăimântător!

Făcu un pas către el.

— Uneori poți să prevezi viitorul, spuse Luke. Dar asta nu ține totdeauna de supranatural.

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva foarte firesc – o facultate pe care nu o au toți oamenii. Totuși... mă îngrijorează...

— N-aveți de ce să fiți îngrijorată, spuse Luke cu blîndețe. Gîndiți că acum a trecut totul. N-are rost să vă mai preocupe trecutul. Trebuie să trăiți pentru viitor.

— Cred. Dar sunt și alte lucruri, nu știu dacă înțelegeți...

Rose ezită.

— Mai era ceva, în legătură cu verișoara dumneavoastră.

— Verișoara mea? Bridget?

— Da. Domnișoara Pinkerton era cam îngrijorată în

priviința ei. Mereu îmi puna întrebări... Cred că se temea și pentru ea.

Luke se întoarse, scrutînd coama dealului. Îl încerca un sentiment illogic de teamă. Bridget – singură cu un om cu mîinile de culoare nesănătoasă, cu o carnație verzuie, în descompunere! Imaginație – pură imaginație! Ellsworthy era un biet diletant inofensiv care făcea pe negustorul.

Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Rose spuse:

— Domnul Ellsworthy vă e simpatic?

— Categorie nu.

— Nici Geoffrey... știți, doctorul Thomas nu-l place.

— Dar dumneavoastră?

— Ah!... Eu îl consider îngrozitor.

Se dădu puțin mai aproape.

— Toată lumea vorbește de el. Am auzit că a oficiat nu știu ce ritualuri în poiana vrăjitoarelor și i-au venit o mulțime de prieteni din Londra – niște persoane oribile la înfățișare. Tommy Pierce era și el un fel de acolit.

— Tommy Pierce? întrebă Luke deodată.

— Da. Avea niște odăjdii și o sutană roșie.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— A, mai de mult, cred că prin martie.

— Se pare că Tommy Pierce a fost amestecat în tot ce s-a petrecut în satul ăsta.

— Era tare băgăcios. Întotdeauna trebuia să știe ce se petrece.

— Probabil că pînă la urmă a aflat prea multe, spuse Luke sever.

Rose acceptă cuvintele așa cum fură rostite.

— Era un băiețel destul de nesuferit. Îi plăcea să taie viespile în bucăți și să stîrnească cîinii.

— Genul de copil a cărui moarte nu e prea regretată.

— Da, cred că aveți dreptate. Totuși, a fost sfișietor pentru maică-sa.

— Știu că i-au rămas alți șase brotăcei care s-o consoleze. Femeia asta e bună de gură.

— Vorbește cam mult, nu-i așa?

— După ce am cumpărat cîteva țigări de la ea, aveam impresia că știu întreaga istorie a oricui de pe aici!

Rose spuse întristată:

— Åsta-i lucrul cel mai rău la noi. Toată lumea știe totul despre fiecare în parte.

— Nu, nu cred, spuse Luke.

Fata îl privi întrebătoare. Luke îi spuse cu înțeles:

— Nicio ființă nu cunoaște întregul adevăr despre o alta.

Chipul lui Rose deveni grav. Se cutremură ușor, involuntar.

— Da, spuse ea încet. Cred că așa este.

— Nici despre cine ți-e mai drag și mai apropiat.

— Nici chiar... începu ea, dar se opri. Ah, poate aveți dreptate, însă n-aș fi vrut să spuneți lucruri atît de îngrozitoare, domnule Fitzwilliam.

— Vă sperie?

Dădu din cap încet.

Apoi schimbă vorba.

— Trebuie să plec. Dacă n-aveți altceva mai bun de făcut, adică dacă veți putea, treceți pe la noi. Mamei i-ar face multă plăcere, mai ales că ați cunoscut niște foști prieteni de-ai tatei.

Rose coborî ușor drumul. Ținea capul puțin plecat, de parcă ar fi purtat pe el o povară de necazuri sau nedumeriri.

Luke rămase pe loc, uitîndu-se după el. Îl învălui o undă de grijă. Simțea o dorință să o apere și să o protejeze pe fata asta.

De ce anume s-o apere? În timp ce-și puna întrebarea, dădu din cap ușor nerăbdător. Era adevărat că lui Rose Humbleby îi murise de curînd tatăl, dar avea o mamă și era logodită cu un tînăr fermecător care era foarte potrivit pentru a o apăra. Și atunci, de ce el, Luke Fitzwilliam, să fie cuprins de complexe și să simtă nevoia s-o apere? Iar intervenea vechiul sentimentalism, se gîndi Luke. Instinctul de protecție al masculului! Fusesse în floare în epoca victoriană, a fost la putere în cea edwardiană și încă mai dă semne de viață, în ciuda prietenului nostru lordul Whitfield, care ar numi asta „solicitare nervoasă a vieții moderne!”

„Oricum, își spuse îndreptîndu-se spre amenințătoarea siluetă a coastei Ashe, îmi place fata asta. E prea bună pentru Thomas – diavolul ăsta rece și arogant.”

Îi reveni în memorie ultimul zîmbet al doctorului, cînd se aflau pe scările de la intrare. Fusesse fără îndoială un zîmbet de om mulțumit de sine! Automulțumire!

Deasupra capului auzi un sunet de pași care-l trezi pe Luke din meditațiile lui ușor iritante. Privirea întîlni silueta tînărului domn Ellsworthy care cobora pe cărare. Ținea privirea în pămînt și zîmbea ca pentru sine. Expresia feței îl impresionează pe Luke neplăcut. Ellsworthy aproape că nu pășea, ȝopăia – ca un om care saltă în ritmul unei melodii drăcești ce-i răsună în minte.

Zîmbetul era de fapt o strîmbătură stranie și tăinuită a buzelor – avea o șiretenie triumfătoare care era vădit neplăcută.

Luke se opri și Ellsworthy ajunse aproape în dreptul lui pînă să-l vadă. Înainte de a-l recunoaște, ochii săi răutăcioși și fără astîmpăr prinseră privirea lui Luke. Apoi, sau cel puțin așa i se păru lui Luke, se petrecu o schimbare totală. În locul satirului zglobiu, stătea acum un tînăr întrucîtva efeminat și pedant.

— Ah, bună dimineața, domnule Fitzwilliam.

— Bună dimineăta, spuse Luke. Ați admirat frumusețile naturii?

Mîinile lungi și palide ale domnului Ellsworthy se ridicară într-un gest de reproș.

— Vai, nu, nu! Ah, vai de mine, nu! Urăsc natura! E o stricăta vulgară și fără pic de imaginație! Întotdeauna am fost de părere că nu te poți bucura de viață pînă nu pui natura la locul ei.

— Și dumneavoastră cum ați sugera să procedăm?

— Sunt fel de fel de căi! Într-un loc ca ăsta, un colțișor de provincie delicios, poți să găsești cele mai plăcute distracții dacă ai acel goût – flerul. Eu mă bucur de viață, domnule Fitzwilliam.

— Și eu la fel, spuse Luke.

— Mens sana in corpore sano, spuse domnul Ellsworthy.

Vocea sa căpătase slabe inflexiuni ironice. Sunt convins că dumneavoastră urmați întocmai zicala, continuă el.

— Sunt și alte lucruri mai grave.

— Dragă prietene! Sănătatea mintală este ceva extrem de plictisitor. Trebuie să fii nebun, delicios de nebun, pervertit, ușor zăpăcit, atunci vezi viața dintr-un unghi nou, amețitor.

— Prin ferestruica din biserică rezervată leproșilor, sugera Luke.

— A, foarte bine, foarte bine. Spiritul. Dar știți, mai e și altceva. Un unghi de vedere interesant. Dar nu vreau să vă rețin. Trebuie să faceți mișcare, oamenii trebuie să facă mișcare la propriu.

— Exact, spuse Luke, și cu o scurtă înclinare a capului își continuă drumul.

Se gîndi:

„A început să-mi lucreze prea mult imaginația. Individul ăsta nu-i decît un dobitoc de rînd. Atîta tot.”

Dar un sentiment nedeslușit de neliniștit îl făcu să

grăbească pasul. Zîmbetul acela ciudat, viclean, triumfător, pe care Ellsworthy îl avusese pe figură, nu fusese oare decît rezultatul fanteziei lui Luke? Și-apoi impresia următoare – zîmbetul dispăruse ca șters de un burete la vederea lui – oare ce însemna asta?

Și cu o neliniște crescîndă, se gîndi:

„Bridget! Oare e în siguranță? Au venit aici amîndoi și s-a întors numai el.”

Grăbi pasul. Cît timp vorbise cu Rose Humbleby, soarele apăruse de după nori. Acum dispăruse din nou. Cerul era mohorît și amenințător, iar vîntul trimitea rafale iuți și întîmplătoare. Luke avu senzația că pășise din viața de toate zilele într-o lume fermecată și stranie; își dăduse seama de asta din viața de toate zilele într-o lume fermecată și stranie; își dăduse seama de asta din ziua în care pusese piciorul în Wychwood.

Coti după un colț și ieși într-o poiană cu multă iarbă, ce-i fusese arătată de jos și care, după cum știa, purta numele de Poiana Vrajitoarelor. Tradiția spunea că aici își țineau vrăjitoarele orgiile în nopțile walpurgice și de Halloween.

În clipa următoare se simți ușurat. Bridget era acolo. Se sprijinea de o stîncă a dealului. Stătea aplecată cu capul între mîini.

Se îndreptă grăbit spre ea. Călca pe iarba frumoasă, primăvăratecă, ciudat de proaspătă și de verde.

— Bridget!

Își ridică fața din mîini. Chipul ei îl răscoli. Arăta de parcă s-ar fi întors dintr-o lume îndepărtată, de parcă i-ar fi fost greu să se adapteze lumii de aici, din acel moment.

Luke întrebă, nu fără stîngăcie.

— Ascultă, n-ai pățit nimic, așa-i?

Trecuseră vreo două minute pînă să-i răspundă – ca și cum încă nu revenise din lumea aceea îndepărtată care o găzduise.

Luke avu sentimentul că vorbele sale parcurseseră cale lungă pînă să-i ajungă la ureche.

— Sigur că n-am pățit nimic. Adică de ce aș fi pățit ceva?

Vocea îi devenise ascutită și aproape ostilă. Luke rînji.

— Să mă ia naiba dacă știu. Mi s-a năzărit așa deodată.

— De ce?

— Mai întîi, cred că din cauza atmosferei melodramatice în care trăiesc zilele astea. Văd toate lucrurile în alte dimensiuni. Dacă te scap din vedere o oră sau două, în mod firesc îmi închipui că-ți voi găsi cadavrul însîngerat în vreun șanț. Parcă ar fi într-o piesă sau într-un roman.

— Eroinele nu sunt ucise.

— Da, dar...

Luke se opri la timp.

— Ce-ai vrut să spui?

— Nimic.

Slavă Domnului că se opri la timp. Parcă nu prea-ți vine să spui unei tinere atrăgătoare: „Dar tu nu ești eroină”.

Bridget continuă:

— Eroinele sunt răpite, întemnițate, lăsate să moară, asfixiate cu gaze sau înecate în pivnițe – sunt tot timpul în pericol, dar nu mor niciodată.

— Nici nu se topesc în aer.

Apoi continuă:

— Deci asta e Poiana Vrăjitoarelor?

— Da.

O privi.

— Îți lipsește coada de mătură, spuse el cu blîndețe.

— Îți mulțumesc! Domnul Ellsworth s-a exprimat cam la fel.

— Tocmai m-am întîlnit cu el.

— Ați stat de vorbă?

— Da. Cred că a vrut să mă scoată din sărite.

— Și a reușit?

— A folosit metode cam copilărești.

Se opri, apoi continuă brusc.

— E un individ ciudat. O clipă ai senzația că nu e decît un zăpăcit și pe urmă brusc te întrebi dacă totuși nu e altceva mai mult decît atîta.

Bridget îl privi.

— Deci și tu ai simțit?

— Nu cumva gîndim la fel?

— Da.

Luke așteptă. Bridget spuse:

— Are ceva straniu în el. Știi, m-am tot întrebat... Azi-noapte n-am închis un ochi tot frămîntîndu-mi mintea. M-am gîndit la întreaga poveste. Dacă într-adevăr e vorba de un criminal, cred că eu ar trebui să știu cine anume e! Adică așa ar fi firesc avînd în vedere că locuiesc aici și toate celelalte. M-am gîndit și m-am răzgîndit și am tras concluzia că dacă într-adevăr există un criminal, atunci el trebuie să fie fără discuție nebun.

Aducîndu-și aminte de cuvintele doctorului Thomas, Luke o întrebă:

— Nu crezi că respectivul criminal ar putea fi la fel de sănătos ca noi toți?

— Genul ăsta de criminal nu! După părerea mea, criminalul ăsta trebuie să fie nebun. Și asta, cum vezi, m-a îndreptat spre Ellsworthy. Dintre toți cei care stau aici, el e singurul care este categoric un tip ciudat. Și este ciudat. Nu poți să negi!

Luke spuse cu îndoială:

— Sunt mulți ca el – diletanți, pozeuri, care de obicei sunt total inofensivi.

— Da. Dar el cred că e altfel. Are niște mîini atît de scîrboase.

— Deci ai băgat de seamă? Ce caraghios lucru, și eu observasem.

— De fapt nu sunt albe, sunt verzi.

— Da, asta-i senzația pe care o încerci. Totuși, nu poți să învinovățești pe cineva de crimă pentru nuanțele pielii.

— Într-adevăr. Avem nevoie de dovezi.

— Dovezi? mormăi Luke. Exact ceea ce ne lipsește cu desăvîrșire. Individul a fost prea prevăzător. Un criminal prevăzător! Un nebun prevăzător.

— Am încercat să te ajut, spuse Bridget.

— În cazul Ellsworthy?

— Da. M-am gândit că eu aș putea să-l trag mai bine de limbă. Am reușit puțin.

— Povestește-mi!

— Ei bine, se pare că are o mică coterie – o gașcă de prieteni nesuferiți. Vin din cînd în cînd aici să-și desfășoare ritualurile.

— Adică fac ceea ce se numește orgii de neînchipuit?

— Nu știu dacă sunt de neînchipuit, dar fără discuție că sunt orgii. În realitate, totul sună extrem de prostesc și pueril.

— Presupun că divinizează pe necuratul și execută dansuri obscene.

— Cam așa ceva. După cîte s-ar părea, se distrează grozav.

— Aș putea să adaug și eu ceva. Tommy Pierce a luat parte la una din ceremonii. Era un acolit. Avea o sutană roșie.

— Deci știa?

— Da. Și asta ar putea să-i explice moartea.

— Vrei să spui că a vorbit despre ce-a văzut?

— Da, sau poate a încercat un soi de șantaj.

Bridget spuse gînditoare:

— Știu că toate sunt atît de rupte de realitate, totuși, cînd le aplic la Ellsworthy, nu mai par așa fantastice.

— Da, sunt de acord; toată povestea se transformă din una ireală într-una posibilă.

— Am făcut deci legătura cu două dintre victime, spuse Bridget, Tommy Pierce și Amy Gibbs.

— Și unde-i plasăm pe Humbleby și pe cârciumar?

— Pentru moment, nicăieri.

— Poate cârciumarul. Dar în cazul lui Humbleby mă gândesc la un motiv pentru care a fost îndepărtat. Era doctor și probabil că descoperise starea anormală a sănătății lui Ellsworthy.

— Da, e posibil.

Apoi Bridget izbucni în râs.

— M-am descurcat bine dimineața asta. Se pare că am mari posibilități psihice, iar când i-am spus că una dintre stră-stră-străbunicile mele a scăpat ca prin urechile acului să nu fie arsă pentru vrăjitorie, mi-au crescut acțiunile. Cred chiar că voi fi invitată la una dintre orgiile de la întrunirea viitoare, cu prilejul Jocurilor Satanice.

— Bridget, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă.

Îl privi surprinsă. Luke se ridică.

— Tocmai m-am întâlnit cu fiica doctorului Humbleby. Am vorbit despre domnișoara Pinkerton. Și ea mi-a spus că domnișoara Pinkerton era tare îngrijorată în privința ta.

Bridget, care tocmai se scula în picioare, încremeni ca și cum ar fi fost imobilizată.

— Cum adică? Domnișoara Pinkerton să fie îngrijorată în privința mea?

— Așa mi-a spus Rose Humbleby.

— Rose Humbleby?

— Da.

— Și ce-a mai spus?

— Atît.

— Precis?

— Absolut precis!

Urmă o tăcere, apoi Bridget spuse:

— Înțeleg.

— Domnișoara Pinkerton a fost îngrijorată în privința lui Humbleby și el a murit. Acum aud că era îngrijorată și în privința ta...

Bridget rîse. Se ridică și scutură din cap, iar părul lung și negru i se undui în jurul capului.

— Nu fii îngrijorat. Necuratul are grijă de ai lui.

CAPITOLUL II. VIAȚA DE FAMILIE A MAIORULUI HORTON

Luke se sprijini de speteaza scaunului aflat de cealaltă parte a mesei directorului băncii.

— Ei, cam asta ar fi tot, spuse el. Tare mă tem că v-am răpit destul de mult timp.

Domnul Jones își scutură mîna dezaprobat. Pe fața durdulie, oacheșă și mignonă se așternuse o expresie de bucurie.

— Da de unde, domnule Fitzwilliam! Știți doar că localitatea asta e un locșor liniștit. Suntem bucuroși întotdeauna să vedem cîte un străin.

— E un colțișor fascinant. Plin de superstiții.

Domnul Jones oftă și spuse că ar fi nevoie de mult timp pentru a stîrpi superstițiile. Luke observă că în ziua de azi învățămîntului i se dă o prea mare importanță, iar domnul Jones fu cam șocat de această afirmație.

— Lordul Whitfield este un mare binefăcător pentru noi. Și-a dat seama de dezavantajele pe care le-a avut el ca băiat și este hotărît ca tineretul de azi să fie mai bine pregătit.

— Dezavantajele din copilărie nu l-au împiedicat să facă o avere considerabilă, spuse Luke.

— Nu. Pesemne că a fost foarte priceput.

— Sau norocos.

Domnul Jones păru cam surprins.

— Norocul e singurul lucru care contează, spuse Luke. Să luăm de exemplu un criminal. Căruia fapt datorează un criminal scăparea? Priceperii? Sau pur și simplu norocului?

Domnul Jones admise că probabil norocului. Luke continuă:

— Să luăm un individ ca acest Carter, proprietarul uneia din cârciumi. Tipul ăsta probabil că era beat șase nopți din șapte, și totuși într-o noapte cade de pe pod în rîu. E vorba din nou de șansă.

— Pentru unii este într-adevăr un noroc, spuse directorul băncii.

— Pentru cine anume?

— Pentru soție și fiică.

— A, da, sigur.

Un funcționar ciocăni la ușă; intră aducînd niște hîrtii. Luke dădu două semnături model și primi un carnet de cecuri. Se ridică.

— Ei, mă bucur că s-a rezolvat. Anul ăsta am avut noroc la derbi.

Domnul Jones spuse zîmbind că nu-i plăcea să parieze. Mai adăugă că doamna Jones avea niște păreri foarte categorice cu privire la cursele de cai.

— Atunci, presupun că nu participați la derbi?

— Nu, într-adevăr.

— Dar cine a mers de pe aici?

— Maiorul Horton. E chiar foarte priceput la curse. Și de obicei și domnul Abbot își ia liber. Totuși, de data asta n-a pariat pe cîștigător.

— Cred că nici nu l-au sprijinit mulți, spuse Luke și-și luă rămas bun.

Ieșind din bancă, își aprinse o țigară. N-avea niciun motiv

să-l păstreze pe domnul Jones pe lista suspectilor, doar dacă nu ținea cont de teoria cu „persoana cea mai puțin probabilă”. Directorul băncii nu manifestase nicio reacție deosebită la întrebările de încercare puse de Luke. Se părea că este imposibil să ți-l imaginezi în chip de criminal. Ba mai mult, nici nu lipsise în ziua derbiului. Din întâmplare, vizita lui Luke nu fusese irosită în zadar, căci reținuse două mici informații. Atît maiorul Horton cît și domnul Abbot, avocatul, lipsiseră din Wychwood în ziua derbiului. Deci, amîndoi ar fi putut să fie la Londra cînd a călcat-o mașina pe domnișoara Pinkerton.

Cu toate că Luke nu-l bănuia pe doctorul Thomas, simțea că ar fi încercat o și mai mare mulțumire dacă ar fi știut că fusese reținut în acea zi la Wychwood pentru îndatoririle sale profesionale. Își însemnă mintal să verifice.

Și pe urmă era Ellsworthy. Oare Ellsworthy fusese la Wychwood în ziua derbiului? Dacă da, presupunerea că el ar fi criminalul cădea de la sine. Totuși, se gîndi Luke, era posibil ca moartea domnișoarei Pinkerton să nu fi fost nimic altceva decît un simplu accident, așa cum de altfel se presupuse.

Dar respinse această teorie. Moartea survenise prea la timp.

Luke se urcă în mașina sa, trasă lîngă bordură, și porni spre garajul Pipwell care se afla la celălalt capăt al străzii principale.

Vroia să discute niște probleme mărunte cu privire la mașină. Un mecanic tînăr și chipeș, plin de pistrui, îl ascultă privindu-l cu ochi inteligenți. Cei doi oameni ridicară capota și se adînciră într-o discuție tehnică.

Se auzi o voce:

— Jim, vino-ncoa puțin!

Mecanicul cel pistruiat se supuse.

Jim Harvey. Într-adevăr era Jim Harvey, prietenul lui Amy

Gibbs. Se întoarse într-o clipă, cerîndu-și scuze și discuția luă din nou o întorsătură tehnică. Luke consimți să lase mașina acolo.

Pe cînd se pregătea să plece, întrebă ca din întîmplare:

— Ți-a mers bine cu derbiul anul ăsta?

— Nu, domnule. Am pariat pe Clarigold.

— Am impresia că puțini au pariat pe Jujube II.

— Într-adevăr, cred că nici ziarele n-au socotit că are vreo șansă.

Luke aprobă din cap.

— Cursele de cai sunt jocuri nesigure. Ai văzut vreodată un derbi?

— Nu domnule, dar tare mi-ar plăcea. Am cerut și eu o zi liberă anul ăsta. A fost un bilet ieftin pînă la Londra și de acolo la Epsom, dar șeful nici n-a vrut să audă. De fapt, eram puțini în ziua aceea, și aveam mult de lucru.

Luke dădu din cap și se îndepărtă. Jim Harvey fu tăiat de pe listă. Băiatul chipeș nu era un ucigaș tainic, și nici nu era cel care o călcase cu mașina pe Lavinia Pinkerton.

Se îndreptă agale spre casă pe malul râului. Ca și mai înainte, îl întîlni aici pe maiorul Horton cu buldogii. Maiorul continuă să strige în același mod violent.

— Augustus, Nelly, Nelly, ia ascultă! Nero, Nero, Nero!

Din nou ochii bulbucăți se ațintiră asupra lui Luke. De data asta întîlnirea nu se limită numai la atît. Maiorul Horton spuse:

— Scuzați-mă, sunteți domnul Fitzwilliam, dacă nu mă înșel?

— Da.

— Eu sunt Horton; maiorul Horton. Credeam că am să vă întîlnesc mîine la conac, la o partidă de tenis. Domnișoara Conway a fost foarte drăguță și m-a invitat. Este verișoara dumneavoastră, nu-i așa?

— Da.

— Mi-am închipuit. Îi ghicesc ușor pe noii veniți.

Aici interveni o digresiune, căci doi buldogi se repeziseră asupra unei javre albe, cu o furie de nedescris.

— Augustus, Nero. Ia poștește aici, domnule! Vino-ncoa, auzi ce spun?

Cînd, în cele din urmă, Augustus și Nero se supuseră, nu tocmai încîntați, ordinului, maiorul Horton reluă discuția. Luke o mîngîie pe Nelly, care îl privi blîndă.

— E o cățea frumoasă, așa-i? spuse maiorul. Îmi plac buldogii. Întotdeauna am ținut cîțiva. Îi prefer oricărei alte rase. Locuiesc prin apropiere; hai să bem ceva!

Luke fu de acord și cei doi porniră împreună, iar maiorul Horton continuă subiectul despre cîini și despre inferioritatea tuturor celorlalte rase față de cea favorită.

Luke ascultă povestindu-i despre premiile cîștigate de Nelly, despre comportarea infamă a unuia din juriu care-i acordase lui Augustus numai un premiu de consolare, și despre victoriile lui Nero în arenă.

Ajunseră în dreptul casei maiorului. Deschiseră ușa din față, care nu era încuiată, și intrară. După ce-l conduse într-o cameră plină de rafturi cu cărți, care avea un slab miros de cîine, maiorul Horton se ocupă de băuturi. Luke privi în jur. Văzu fotografii cu cîini, niște numere din „Field” și „Country Life” și două fotolii uzate. Pe rafturi erau aranjate cupe de argint. Deasupra poliței căminului se afla o singură pictură în ulei.

— Soția mea, spuse maiorul, lăsînd la o parte sifonul și urmărind direcția privirii lui Luke. O femeie remarcabilă. Nu crezi că figura ei exprimă tărie de caracter?

— Da, într-adevăr, spuse Luke privind-o pe fosta doamnă Horton.

Era pictată într-o rochie de atlas roz, iar în mîină ținea un

buchet de lăcrămioare. Părul castaniu era pieptănat cu cărare la mijloc, iar buzele erau strînse într-un mod neplăcut. Ochii, de un cenușiu rece, priveau neprietenos.

— O femeie remarcabilă, spuse maiorul, întinzînd un pahar lui Luke. A murit acum un an. De atunci nu mai sunt același om.

— Cred, spuse Luke puțin cam încurcat.

— Ia loc, spuse maiorul arătîndu-i unul din scaunele de piele.

Se așază și el pe celălalt și continuă să vorbească, în timp ce-și bea whisky-ul cu sifon.

— Nu mai sunt același.

— Probabil că îi simțiți lipsa, spuse Luke încurcat.

Maiorul Horton dădu din cap cu un aer întunecat.

— Bărbatul are nevoie de o soție care să-l mențină la linia de plutire. Altfel se prosteste, da, se prosteste. Se lasă la voia întâmplării.

— Dar sigur că...

— Dragă domnule, eu știu ce spun. Bagă de seamă, eu nu susțin că la început căsătoria nu te pune rău la încercare. Te pune. Bărbatul își spune, la dracu cu toate, nu mai ai nimic al tău. Dar se obișnuiește. Totul ține de disciplină.

Luke se gîndi că mariajul maiorului Horton semănase probabil mai mult cu o campanie militară decît cu o idilă a unei fericiri conjugale.

— Femeile, începu să monologheze maiorul din nou, sunt o tagmă stranie. Uneori ai impresia că nu e chip să le intri în voie. Dar, zău, îl țin pe bărbat în formă.

Luke păstră o tăcere respectoasă.

— Ești căsătorit? întrebă maiorul.

— Nu.

— Ei, nu-i nimic, ai să fii. Și bagă de seamă, băiete, nu se compară cu nimic.

— Este foarte încurajator să auzi pe cineva vorbind frumos despre mariaj. Mai ales în zilele noastre, când toți divorțează așa de ușor.

— Pff! Tinerii îmi provoacă silă! Nu au rezistență, nu au nici pic de răbdare. Nu pot să suporte nimic. N-au de loc curaj.

Lui Luke îi stătea pe limbă să întrebe de ce era nevoie de un curaj atât de mare, dar se stăpîni.

— Și nu uita, spuse maiorul, Lydia era o femeie dintr-o mie, dintr-o mie! Toți de pe aici o respectau și o stimau!

— Da?

— Nu se încurca cu toate prostiile. Avea obiceiul să fixeze pe cineva cu privirea, și acel cineva se făcea mic, într-adevăr, se împutîna. Niște fete d-astea necoapte, care azi își dau numele de cameriste. Au impresia că le treci cu vederea orice obraznicie. Le-a arătat ea, Lydia! Știi că am avut cincisprezece bucătărese și slujnice într-un singur an? Cincisprezece!

Luke avu sentimentul că asta nu prea aducea a omagiu pentru simțul gospodăresc al doamnei Horton, dar deoarece se părea că nu avea aceeași părere cu a gazdei, murmură ceva nedeslușit.

— Le lua de guler și le zvîrlea afară dacă nu erau bune, asta e.

— Întotdeauna s-a întîmplat așa?

— Ei, unele au plecat singure. „Călătorie sprîncenată”, așa le ura Lydia.

— Era un suflet ales, spuse Luke, dar nu era cumva cam greu de suportat uneori?

— A, nu-mi bat eu capul cu fleacuri și nici nu mă dau în lături de la o treabă. Sunt un bucătar destul de bun, iar când e vorba de făcut focul, pot să mă iau la întrecere cu oricine. Nu prea-mi place mie să spăl vasele, dar, de! trebuie s-o faci și pe-asta, n-ai ce face!

Luke îl aprobă. Îl întrebă dacă doamna Horton fusese pricepută la treburile gospodărești.

— Nu sunt genul de bărbat care să-și lase toate treburile în seama soției. Și oricum, Lydia era mult prea delicată pentru gospodărie.

— Deci nu era prea rezistentă?

Maiorul Horton dădu din cap.

— Avea un spirit încântător. Nu se lăsa bătută. Dar cîte a avut de suferit femeia asta! Iar doctorii n-o înțelegeau.

Doctorii sunt niște brute fără simțire. Înțeleg numai durerea fizică, atît. Tot ceea ce iese din comun îi depășește, să-l luăm pe Humbleby, de exemplu, toată lumea avea impresia că e un doctor bun.

— Dumneavoastră nu aveți aceeași părere?

— Omul era un ignorant desăvîrșit. Habar n-avea de descoperirile moderne. Mă îndoiesc să fi auzit vreodată de nevroză! Poate că se pricepea la pojar, la oreion, la fracturi. Dar atît. Pînă la urmă am avut un mic scandal cu el. Dar atît. Pînă la urmă am avut un mic scandal cu el. Nu înțelegea de loc boala Lydiei. I-am spus-o de la obraz și nu i-a plăcut. S-a supărat și mi-a spus să chem alt doctor dacă nu-mi convine. Pînă la urmă l-am chemat pe Thomas.

— V-a făcut o altă impresie?

— Era mult mai priceput. Dacă cineva a împins-o din răsputeri să biruie boala, apoi acel cineva e Thomas. De fapt, chiar îi mergea mai bine, dar a avut un colaps brusc.

— A avut dureri?

— Hm, da. Gastrită. E o boală cu dureri mari, foarte grea. Cît a suferit femeia asta! A fost un martir, ce mai! Și o duzină de surori de caritate prin casă, care erau la fel de înțelegătoare ca niște pendule cu cuc! Pentru ele fiecare fință nu-i nimic altceva decît un pacient.

Maiorul dădu din cap și-și goli paharul.

— Nu pot să sufăr surorile de caritate. N-au pic de minte! Lydia susținea că o otrăvesc. Nu era adevărat, bineînțeles, închipuiri de bolnav. Mulți au asemenea închipuiri – așa spunea Thomas – dar îndărățul lor se ascundea mult adevăr: femeile alea nu puteau s-o suferă. Astea-s genul cel mai rău de femei, care-și calcă în picioare semenele.

— Cred, spuse Luke cu sentimentul că ceea ce spunea foarte stângaci, dar nu vedea cum ar fi spus-o altfel, cred că doamna Horton avea o mulțime de prieteni adevărați în Wychwood?

— Oamenii au fost foarte amabili, spuse maiorul cam în colțul buzelor. Whitfield i-a trimis niște struguri și piersici din sera lui proprie. Și bătrânicile obișnuiau să vină să stea cu ea. Honoria Waynflete și Lavinia Pinkerton.

— Domnișoara Pinkerton venea des, nu-i așa?

— Da. O fată bătrână cu tabieturi, dar o ființă blajină! Era foarte îngrijorată de Lydia. Se interesa mereu de dietă și medicamente. Nu cu vreo intenție rea, totuși eu consider că făcea prea mare tevatură.

Luke aprobă înțelegător din cap.

— Nu suport tevatura, spuse maiorul. Pe aici sunt prea multe femei. E greu să joci golf așa cum trebuie.

— Dar tînărul de la prăvălia de antichități?

Maiorul pufni:

— Nu joacă golf. E ca o cuconiță.

— E de mult în Wychwood?

— De vreo doi ani. Un individ antipatic. Nu pot să sufăr indivizii cu părul lung și cu o voce mieroasă. Ciudat totuși că Lydia îl simpatiza. Nu poți să pui nicio bază pe felul cum îi judecă femeile pe bărbați. Pot merge pînă la niște limite de neînchipuit. Chiar a insistat să luăm și noi niște leacuri băbești de-ale lui. Niște ierburi puse într-un vas de sticlă roșu cu semnele zodiacului pe el. Cică ar fi niște ierburi culese la

lumina lunii... Aiureli! Dar femeile înghit chestiile astea, pur și simplu le înghit, ha, ha, ha!

Simțind că schimbă subiectul prea brusc, Luke spuse totuși, socotind pe bună dreptate că maiorul nu-și va da seama:

— Ce fel de individ e Abbot, avocatul local? Cunoaște bine legile? Am nevoie de o consultație juridică și mă gândeam să mă adresez lui.

— Se spune că e foarte priceput, recunosc maiorul Horton. Eu personal nu știu. De fapt am avut o discuție cu el. Nu l-am mai văzut de când a venit aici să-i întocmească testamentul nevestii-mii, chiar înainte de a muri. După părerea mea, individul e un ticălos. Dar, sigur că asta nu-i micșorează meritele de avocat.

— Nu, sigur că nu. Totuși pare un om certăreț. Am auzit că s-a certat cu foarte mulți oameni.

— Partea proastă este că e grozav de susceptibil. Are impresia că e Dumnezeu atotputernic și că cine nu-i de acord cu el săvârșește „lèse majesté”. Ai auzit de scandalul cu Humbleby?

— Deci au avut un scandal?

— Clasa-ntii! De fapt, să știi că nu mă miră! Humbleby era un nătărău încăpăținat! Asta e.

— A avut o moarte foarte tristă.

— Humbleby? Da, cred că da. I-a lipsit cea mai elementară prudență. Infecția sîngelui este un lucru al naibii de periculos. Întotdeauna trebuie să pui iod pe rană – eu pun! E un mijloc simplu de precauție. Humbleby, care era doctor, nu făcea așa. S-a văzut!

Luke nu prea înțelese ce anume s-a văzut, dar nu întrebă. Uitîndu-se la ceas, se ridică.

Maiorul Horton îi spuse:

— Te duci la masă? Ai dreptate. Ei, mă bucur ca am stat

puțin de vorbă. Îmi place să cunosc oamenii care au colindat prin lume. Altădată poate o să discutăm mai mult. Pe unde ai fost? În Strîmtoarea Mayang? N-am fost pe-acolo niciodată. Am auzit că scrii o carte? Despre superstiții și lucruri d-astea.

— Da, eu...

Dar maiorul Horton nu-l băga în seamă.

— Aș putea să-ți spun cîteva lucruri foarte interesante. Cînd eram în India, dragul meu...

Luke reuși să scape abia după zece minute, timp în care suportă obișnuitele istorii cu fachiri, trucuri cu frînghia și mangotierul, atît de dragi unui anglo-indian în retragere.

Ieșind din casă, Luke auzi vocea maiorului care tuna și fulgera împotriva lui Nero. Se minună de miracolul mariajului. Se părea că maiorul Horton regreta cu adevărat o soție, care după toate probabilitățile, inclusiv ipotezele sale proprii, semăna cu un tigru mîncător de oameni.

„Sau poate – Luke își puse brusc întrebarea – poate era un bluf extrem de abil?”

CAPITOLUL 12. DISPUTA

După-amiaza partidei de tenis a fost, din fericire, frumoasă. Lordul Whitfield era într-o dispoziție excelentă, îndeplinindu-și rolul de gazdă cu multă plăcere. Mereu aducea aminte de descendența sa modestă. Jucătorii erau în total opt: lordul Whitfield, Bridget, Luke, Rose Humbleby, domnul Abbot, doctorul Thomas, maiorul Horton și Hetty Jones, o femeie veselă, fiica directorului băncii.

În cel de-al doilea set, după-amiază, Luke juca împreună cu Bridget împotriva lordului și a lui Rose Humbleby. Rose juca bine, avea un serviciu puternic și luase parte la meciurile districtuale. Compensa greșelile lordului Whitfield, iar Luke și Bridget, care nu erau niște jucători excepționali, reușeau totuși să le țină piept cu succes. Scorul era de trei-trei, dar Luke, prinzînd o ocazie neașteptată, împinse scorul, împreună cu Bridget, la cinci-trei.

Abia observă că lordul Whitfield începuse să-și iasă din fire. Se certă pentru o minge care atinse tușa, susținu că un serviciu era greșit, în ciuda lui Rose care tăgădui, și se comportă ca un copil urîcios. Egalaseră, dar Bridget trimise o lovitură ușoară în plasă și imediat după aceea servi greșit.

Ghinion. Mingea următoare le fu servită spre mijlocul

liniei, și când Luke se pregătea s-o ia, se lovi de Bridget. Apoi Bridget mai servi de două ori greșit și partida fu pierdută.

Bridget își ceru scuze.

— Îmi pare rău, dar nu mai puteam să-mi controlez mișcările.

Se părea ca asta era adevărul. Loviturile ei erau la întâmplare și parcă nu mai putea să facă nimic. Partida se încheie cu victoria lordului Whitfield și a partenerei sale, cu scorul de opt la șase.

Urmă o discuție scurtă cu privire la componența pentru următoarea partidă. În cele din urmă, Rose jucă din nou alături de domnul Abbot, avînd ca adversari pe doctorul Thomas și domnișoara Jones.

Lordul Whitfield, căruia îi revenise voia bună, luă loc pe un scaun tamponîndu-și fruntea și zîmbind cu vanitate, începu o discuție cu maiorul Horton cu privire la niște articole din ziarul său, care se ocupau intens de problema pregătirii fizice în Marea Britanie.

Luke i se adresă lui Bridget:

— Vrei să-mi arăți grădina de legume?

— Pasiunea mea e varza.

— Mazărea nu-ți place?

— Și mazărea merge.

Se îndepărtă de terenul de tenis și ajunseră în grădina de legume, împrejmuită cu un gard. În după-amiaza aceea de simbătă, grădinarii nu erau acolo, și totul părea pașnic și tihnit în lumina soarelui.

— Uite-ți mazărea! spuse Bridget.

Luke nu dădu nicio atenție obiectului în chestiune.

— De ce naiba le-ai dat partida?

Pentru o fracțiune de secundă, Bridget ridică din sprîncene.

— Îmi pare rău. Nu puteam să-mi controlez mișcărilor. Joc prost tenis.

— Nu chiar atât de prost ca azi! Serviciul acela greșit de două ori n-ar fi dus de nas niciun copil! Și loviturile alea la întâmplare – trimeteai mingea la o jumătate de milă.

Bridget spuse calm:

— Pentru că sunt o jucătoare de tenis nepricepută. Dacă aș fi mai bună, poate că aș fi reușit să fac jocul mai plauzibil. Dar așa, când trimit mingea în afara tușei se vede atât de clar că mi se poate reproșa imediat.

— Deci recunoști?

— În mod evident, dragul meu Watson.

— Și care e motivul?

— Cred că e la fel de evident. Lui Gordon nu-i place să piardă.

— Dar eu? Dacă mie mi-ar plăcea să câștig?

— Tare mă tem, dragă Luke, că lucrul ăsta nu este la fel de important.

— N-ai vrea să vorbești ceva mai deslușit?

— Ba da, dacă ții neapărat. Nu trebuie să te pui rău niciodată cu pâinea de toate zilele. Gordon e pâinea mea de toate zilele. Tu nu ești.

Luke respiră adânc, apoi izbucni:

— Și ce vrei să dovedești, dacă te măriți cu pipernicitul ăla caraghios? De ce te măriți?

— Pentru că în calitate de secretară am șase lire pe săptămână, iar ca soție o să am o sută de mii depuși pe numele meu, o casetă de bijuterii plină cu perle și diamante, o rentă minunată și alte prerogative ale unei căsătorii.

— Dar pentru cu totul alte îndatoriri.

Bridget spuse rece:

— Oare trebuie să ne luăm în viață atitudinea asta melodramatică față de fiecare lucru în parte? Dacă îți închipui

că Gordon este tipul soțului atent cu soția lui, te înșeli. După cum ți-ai dat seama, Gordon este un băiețel care n-a crescut încă. Are nevoie de o mamă, nu de soție. Din nefericire, mama lui a murit când avea patru ani. Are nevoie de cineva apropiat, în fața căruia să se laude, cineva care să-i spulbere micile necazuri și care este pregătit să-l asculte la nesfârșit pe lordul Whitfield cuvîntînd despre el însuși!

— Vorbești cu amărăciune, nu-i așa?

Bridget îi replică tăios:

— Eu nu mă încînt cu basme, dacă la asta te referi! Sunt o femeie cu o oarecare inteligență, nu prea drăguță și cu nicio lețcaie. Am intenția să-mi cîștig cîstit existența. Slujba mea în chip de soție a lui Gordon va fi categoric aceeași cu cea de secretară a lui. Mă îndoiesc dacă peste un an de zile mă va mai săruta înainte de culcare. Singura deosebire constă în salariu.

Se priviră. Amîndoi erau palizi de mînie. Bridget spuse batjocoritor:

— Dă-i drumul! Sunteți cam demodat, domnule Fitzwilliam, nu-i așa? N-ar fi mai bine să-mi azvîrli în obraz vechile clichés – să spunem că mă vînd pentru bani? – cred că asta are succes întotdeauna.

— Ești un diavol cu sînge rece!

— E mult mai bine decît să fii un prostănac cu sînge fierbinte!

— Crezi?

— Da. Știu precis.

Luke rînji batjocoritor:

— Ce știi?

— Știu ce înseamnă să ții la cineva. L-ai întîlnit vreodată pe Johnnie Cornish? Am fost logodită cu el trei ani. Era un om minunat și eram nebună după el, atît de nebună încît mă durea

inima cu adevărat. Ei bine, m-a aruncat cît colo și s-a căsătorit cu o văduvă durdulie și nostimă care vorbea cu accent nordic și avea trei rînduri de guși și un venit de treizeci de mii pe an! Lucrurile de genul ăsta îți taie pofta de romantism, nu crezi?

Luke se întoarse mormăind în sine. Spuse:

— S-ar putea...

— S-a putut!...

Tăcură. Liniștea deveni apăsătoare. În cele din urmă, Bridget rupse tăcerea. Vorbea cu o ușoară notă de nesiguranță:

— Cred că-ți dai seama că n-ai absolut niciun drept să-mi vorbești în felul ăsta. Stai în casa lui Gordon și pur și simplu nu se cade!

Luke își impuse să fie calm.

— Oare asta nu-i altă formulă? întrebă el politicos.

Bridget se îmbujoră.

— Oarecum, e adevărat!

— Nu este. Eu am dreptul să vorbesc așa.

— Prostii!

Luke o privi; chipul îi era ciudat de palid, ca un om care suferă de o durere fizică.

— Am dreptul! Am dreptul să-mi pese de ce se întîmplă cu tine – cum spuneai adineauri? – să-mi pese atît de mult încît să mă doară inima cu adevărat!

Bridget făcu un pas înapoi.

— Tu...

— Da, e caraghios, nu-i așa? O poveste care ar trebui să-ți stîrnească rîsul! Am venit aici pentru a rezolva o problemă, și tu ai apărut după colțul casei și... cum să-ți spun... m-ai vrăjit! Țasta e sentimentul pe care-l încerc. Ai amintit adineauri de basme. Sunt în mrejele unui basm! M-ai fermecat. Am senzația că dacă arăți cu un deget spre mine și-mi spui „Prefă-

te în broască”, am să pornesc la drum ȋopăind cu ochii ieșiți din cap.

Se apropie de ea.

— Te iubesc cu disperare, Bridget Conway. Și, iubindu-te cu disperare, nu poți să te aștepți să mă vezi bucurându-mă că te măriți cu un nobilaș afectat și burduhănos care-și iese din fire cînd pierde la jocul de tenis.

— Și ce mă sfătuiești să fac?

— Te-aș sfătui să te măriți cu mine în schimb! Dar fără îndoială că sfatul meu va stîrni hohote de rîs.

— Cascade de rîs. Te cred!

— Exact. Ei, acum cel puțin știu cum stau lucrurile. Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poate de data asta voi fi un partener care știe să joace pentru a cîștiga!

— Nu zău, am impresia că și tu te superi la fel ca și Gordon, cînd pierzi, spuse Bridget dulce.

Luke o prinse brusc de umeri.

— Ai limbă de diavoliță, Bridget.

— Tare mă tem, Luke, că nu mă suferi prea mult oricît de mare ți-ar fi pasiunea pentru mine.

— Cred că nu te sufăr de loc!

Bridget îi răspunse urmărindu-l cu privirea:

— Ți-ai pus în gînd să-ți întemeiezi un cămin cînd te întorci acasă, nu-i așa?

— Da.

— Dar nu împreună cu cineva ca mine?

— Niciodată nu m-am gîndit la cineva care să semene cu tine cît de puțin.

— Nu, ție ți-ar fi fost imposibil. Nu ești genul. Sunt sigură.

— Tare mai ești isteată, scumpă Bridget.

— Te gîndeai la vreo fată drăguță, o englezoaică get-beget, căreia îi place viața la țară și se pricepe la cîini... Probabil că

ți-ai închipuit-o într-o fustă de tweed, scormonind un foc de vreascuri cu vârful pantofului.

— Imaginea pare să fie atrăgătoare.

— Nu mă îndoiesc că e! Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poți să joci împreună cu Rose Humbleby. Joacă atît de bine încît mai mult ca sigur că ai să cîștigi.

— Fiindcă sunt de modă veche, trebuie să-ți dau voie să ai ultimul cuvînt.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi Luke își luă încet mîinile de pe umerii ei. Rămaseră amîndoi nehotărîți, de parcă între ei zăbovea ceva nespus. Apoi Bridget se întoarse brusc și o luă înaintea. Setul următor tocmai se terminase. Rose nu mai voia să joace.

— Am jucat două seturi la rînd.

Totuși Bridget insistă.

— Mă simt obosită, spuse Rose. Nu vreau să joc.

— Joacă împreună cu domnul Fitzwilliam contra domnișoarei Jones și maiorului Horton.

Dar Rose continuă să protesteze și pînă la urmă fură aranjate două echipe formate din bărbați. Sosi ceaiul.

Lordul Whitfield conversă cu doctorul Thomas, căruia îi descrisese pe larg, și dîndu-și multă importanță, o vizită pe care o făcuse de curînd în laboratoarele de cercetări Wellerman Kreitz.

— Am vrut să mă dumiresc singur ce e cu ultimele descoperiri științifice, explică el cîstit. Eu răspund de ceea ce apare în ziarele mele. Nu-i floare la ureche! Epoca noastră e o epocă a științei. Știința trebuie să fie ușor asimilată de mase.

— Știința în proporții mici ar putea fi dăunătoare, spuse doctorul Thomas ridicînd ușor din umeri.

— Știința la domiciliu, ăsta ne e scopul, spuse lordul Whitfield. Mîntea științifică...

— Conștiința în eprubetă, spuse Bridget cu gravitate.

— Am rămas impresionat, spuse lordul. Bineînțeles că Wellerman m-a condus peste tot personal. L-am rugat să mă lase pe seama unui funcționar, dar n-a vrut.

— Era de la sine înțeles, spuse Luke.

Lordul Whitfield părea mulțumit.

— Și mi-a explicat foarte clar – cultura, serul, tot principiul pe care se bazează. A consimțit să întocmească el primul articol din această serie.

Doamna Anstruther murmură:

— Cred că se folosesc de cobai. Cîtă cruzime! Dar mai bine că nu se folosesc de câini sau chiar de pisici.

— Indivizii care folosesc câinii ar trebui să fie împușcați, spuse maiorul Horton răgușit.

— Horton, cred că tu ții mai mult la viața canină decît la cea omenească, i se adresă domnul Abbot.

— Așa e! spuse maiorul. Câinii nu-ți pot face răul pe care ți-l fac oamenii, n-ai să auzi niciodată o vorbă urîță de la un câine.

— Nu, nu poți decît să te trezești cu un colț înfipt într-un picior, spuse domnul Abbot. Ce zici, Horton?

— Câinii știu să aprecieze caracterul omenesc.

— Una din dihăniile tale era cît pe ce să mă înhațe de picior săptămîna trecută. La asta ce ai de zis, Horton?

— Exact ce-am spus mai înainte.

Bridget interveni plină de tact:

— Ce-ar fi să mai jucăm o partidă?

Se jucară încă vreo cîteva seturi. Apoi, în timp ce Rose Humbleby își luă la revedere, Luke veni lîngă ea.

— Vă conduc pînă acasă. Dați-mi racheta. N-aveți mașină, nu?

— Nu, dar nu sunt departe.

— Mi-ar face plăcere să mă plimb puțin.

Luke tăcu. Îi luă racheta și pantofii de tenis. Porniră de-a lungul șoselei fără să vorbească. Apoi, Rose spuse câteva lucruri banale. Luke îi răspundea destul de monosilabic, dar fata se părea că nu observă.

Cînd ajunseră la poarta casei, fața lui Luke se lumineă.

— Acum mă simt mai bine, spuse el.

— Nu v-ați simțit bine înainte?

— Sunteți tare drăguță – v-ați prefăcut că n-ați observat. Totuși ați alungat indispoziția din mine. Ce nostim! Mă simt ca și cum aș fi ieșit în plin soare, după un nor întunecat.

— Așa s-a întîmplat. Un nor acoperise soarele cînd am plecat de la conac, și acum s-a destrămat.

— Deci putem să luăm expresia și în sens propriu și în sens figurat. Ei, la urma urmei, lumea nu-i chiar atît de imposibilă.

— Sigur că nu.

— Domnișoara Humbleby, îmi dați voie să fiu mai îndrăzneț?

— Sunt sigură că nu puteți fi.

— Ah, nu fiți prea singură. Voiam să spun că doctorul Thomas e un om foarte norocos.

Rose se înroși și zîmbi.

— Deci ați auzit și dumneavoastră?

— Era o taină? Îmi pare rău.

— Ah! Aici nu se poate păstra un secret, spuse Rose cu necaz.

— Deci e adevărat, sunteți logodiți?

Rose aprobă din cap.

— Numai că n-am anunțat oficial. Știți, tata n-a vrut; și mi se pare că nu-i frumos s-o facem acum cînd tata nu mai e.

— Tatăl dumneavoastră nu era de acord?

— Ei, nu că nu era de acord. De fapt, dacă mă gîndesc, poate că ăsta era adevărul.

Luke spuse blînd:

— Se gîdea că sunteți prea tineri?

— Da, așa spunea.

Luke interveni tăios:

— Dar dumneavoastră credeți că mai era și altceva la mijloc?

Rose dădu din cap încet și cu inima îndoită.

— Da, mă tem că partea proastă era că tata... ei, de fapt, nu-l plăcea pe Geoffrey...

— Nu se prea înțelegeau?

— Uneori... Da, tata era o ființă dragă, dar cu multe prejudecăți.

— Și presupun că vă iubea foarte mult și nu putea să se împace cu gîndul că vă va pierde?

Rose aprobă, totuși avu o umbră de rezervă.

— Se opunea mai serios? Chiar nu voia sub niciun chip ca Thomas să vă fie soț?

— Nu. Știți, tata și Geoffrey erau foarte deosebiți, și, într-un fel, discutau mereu în contradictoriu. Geoffrey avea multă răbdare și bunătate; dar știind că tata nu-l plăcea, devenise mai reținut și mai timid, așa că tata n-a ajuns să-l cunoască mai bine.

— E foarte greu să te lupți cu prejudecățile, spuse.

— Era ceva absolut illogic!

— Tatăl dumneavoastră nu v-a dat nicio explicație?

— Ah, nu. Nu putea! Sigur, de fapt n-avea ce să spună împotriva lui Geoffrey, în afară de faptul că nu-l agrea.

— Vorba cîntecului:

„NU TE PLAC, NU TE PLAC, DOCTORAȘULE,

Însă n-aș putea să-ți spun de ce”.

. . .

— ÎNTOCMAI.

— N-aveți nimic precis de care să vă legați?

— Adică, Geoffrey nu e nici băutor, nici nu joacă la curse?

— A, nu. Nici nu cred că știe cine a câștigat la derbi.

— Nostim, spuse Luke. Știți ceva, aș putea să jur că l-am văzut pe doctorul Thomas la Epsom în ziua derbiului.

O clipă rămase cam încurcat pentru că nu-și amintea dacă spusese în treacăt că sosise în Anglia chiar în ziua derbiului. Dar Rose răspunse pe loc, fără nicio bănuială.

— Aveați impresia că l-ați văzut pe Geoffrey la derbi? A, nu se poate. N-ar fi putut să ajungă. A stat la Ashewold aproape toată ziua, ocupat cu cazul ăla greu de naștere.

— Ce memorie!

Rose rîse.

— Am ținut minte pentru că Geoffrey spunea că au poreclit copilașul Jujube!

Luke dădu din cap absent.

— Oricum, spuse Rose, Geoffrey nu merge la cursele de cai. S-ar plictisi la culme.

Adăugă, cu vocea schimbată:

— Nu vreți să intrăm puțin? Cred că mamei i-ar face plăcere să vă vadă.

— Sunteți sigură?

Rose îl conduse într-o cameră unde amurgul de afară atîrna în umbre triste. Într-un fotoliu, o femeie stătea inconvoiată într-o poziție curioasă.

— Mamă, dumnealui este domnul Fitzwilliam.

Doamna Humbleby tresări și întinse mîna. Rose ieși ușor din cameră.

— Mă bucur că te văd, domnule Fitzwilliam. Rose mi-a spus că niște prieteni de-ai dumitale l-au cunoscut pe soțul meu.

— Da, doamnă Humbleby.

Aproape îi făcea rău să repete minciuna în fața văduvei, dar n-avea încotro.

Doamna Humbleby spuse:

— Tare aş fi vrut să-l fi cunoscut şi dumneata. Era un om deosebit şi un mare doctor. A vindecat pe mulţi care pierduseră orice speranţă numai datorită personalităţii lui deosebite.

Luke spuse cu blîndeţe.

— Am auzit mult vorbindu-se despre el, de cînd am sosit aici. Multă lume se gîndeşte la el.

Nu putea să desluşască precis figura doamnei Humbleby. Avea o voce monotonă, dar tocmai această lipsă de nuanţe emoţionale părea să întărească faptul că adevăratele sentimente se găseau în interior, înfrîinate puternic. Spuse pe neaşteptate:

— Domnule Fitzwilliam, e multă ticăloşie pe aici... Ştii?

— Da, s-ar putea.

Insistă:

— Ştii sau nu? E important. Multă ticăloşie mai este... Trebuie să fii pregătit – să te lupţi cu ea! John era pregătit. El ştia. Ținea cu dreptatea.

Luke spuse blajin:

— Sunt sigur.

— Ştia de toată ticăloşia de pe aici. Ştia...

Brusc izbucni în lacrimi.

Luke murmură:

— Îmi pare rău... şi se opri.

Doamna Humbleby se stăpîni la fel de brusc cum izbucnise.

— Te rog să mă ierţi.

Îi întinse mîna.

— Te rog să mai vii cît timp mai stai pe aici. Ar fi tare bine pentru Rose. Te place foarte mult.

— Și eu o plac. Cred că fiica dumneavoastră e cea mai drăguță fată pe care am întâlnit-o în ultima vreme, doamnă Humbleby.

— Se poartă frumos cu mine.

— Doctorul Thomas e un om norocos.

— Da.

Doamna Humbleby lăsă să-i cadă mâna. Vocea i se aplatizase din nou.

— Nu știu – totul e așa de complicat.

Luke o lăsă stînd în picioare în semiîntuneric, frămîntîndu-și nervoasă mîinile.

În timp ce se îndrepta spre casă, Luke medită asupra diferitelor aspecte ale discuției.

Doctorul Thomas lipsise din Wychwood o bună parte din ziua derbiului. Plecase cu mașina. Wychwood se afla la treizeci și cinci de mile de Londra. Dacă am presupune că a avut un caz de naștere. Oare aruncase doar o vorbă? Lucrul putea fi verificat. Se gîndi iar la doamna Humbleby.

Ce voise să spună insistînd asupra propoziției: „E multă ticăloșie pe aici...”?

Oare era doar nervoasă și copleșită de șocul morții soțului? Sau era ceva mai mult?

Oare știa ceva? Ceva care aflase doctorul Humbleby înainte de a muri?

„Trebuie să merg pe pista asta, își spuse Luke. Trebuie să continui.”

Își impusese să nu se gîndească la disputa pe care o avusese cu Bridget.

CAPITOLUL 13. DOMNIȘOARA WAYNFLETE VORBEȘTE

Luke luă o hotărîre a doua zi dimineată. Pînă acum nu folosise decît întrebări indirecte, în măsura în care considerase că se pot folosi. Era inevitabil ca mai curînd sau mai tîrziu să fie nevoie să se deconspire. Acum simțea că sosise timpul să se debaraseze de acoperirea de scriitor și să dea pe față scopul precis cu care venise la Wychwood.

Pentru a-și urmări planul de campanie, se hotărî să-i facă o vizită Honoriei Waynflete. Fusese impresionat favorabil de aerul de discreție al bătrînei domnișoare și de o anumită perspicacitate, dar, în același timp, își închipuia că s-ar putea să găsească și alte informații care-i puteau fi de folos. Era convins că îi spusese tot ce știa. Dar voia s-o facă să-i destăinuie ceea ce bănuia. Flerul lui îi spunea că domnișoara Waynflete ar fi putut fi foarte aproape de adevăr în bănuielile ei.

Trecu pe la ea imediat după slujba de dimineată.

Domnișoara Waynflete îl primi fără să fie cîtuși de puțin surprinsă. În timp ce lua loc lîngă el, își încrucișă mîinile într-o atitudine reținută, iar ochii ei inteligenți – atît de asemănători cu ai unei capre blajine – se fixară pe chipul lui.

Luke descoperi că nu era prea greu să explice obiectul vizitei. Spuse:

— Domnișoară Waynflete, îndrăznesc să afirm că v-ați dat seama de scopul venirii mele, care nu este numai de a scrie o carte despre obiceiurile locale.

Domnișoara Waynflete dădu din cap și continuă să asculte.

Luke nu era încă hotărât să intre în miezul lucrurilor. Domnișoara Waynflete ar fi putut fi discretă – chiar îi dăduse această impresie – dar atunci când era vorba de fete bătrîne, nu era convins că putea să se încreadă că vor rezista ispitei de a împărtăși o poveste palpitantă cîtorva băbuțe de nădejde. Așadar, își propuse să adopte o cale de mijloc.

— Am venit aici pentru a cerceta împrejurările morții acelei sărmene fete, Amy Gibbs.

— Adică ai fost trimis din partea poliției?

— A, nu... nu sunt un polițist sadea. Adăugă apoi cu o ușoară inflexiune umoristică: Tare mă tem că sunt binecunoscutul personaj din romane: detectivul particular.

— Înțeleg. Deci Bridget Conway te-a adus aici?

Luke ezită o clipă. Apoi se hotărî s-o lase să creadă așa. Ar fi fost greu să-și justifice prezența fără să fi intrat în amănuntele întregii povestiri a domnișoarei Pinkerton. Domnișoara Waynflete continuă, cu o ușoară notă de admirație în glas.

— Bridget e atît de practică – atît de pricepută! Cred că dacă povestea asta ar fi fost lăsată în seama mea, m-aș fi îndoit de propria mea judecată – adică, e greu să-ți impui o anume conduită cînd nu ești absolut sigur de un lucru.

— Dar dumneavoastră sunteți sigură, nu-i așa?

Domnișoara Waynflete spuse cu gravitate:

— Nu, nici vorbă, domnule Fitzwilliam. Nu poți fi sigură

de un asemenea lucru! Adică totul ar putea să țină de domeniul fanteziei. E ușor să devii melodramatic și să-ți închipui lucruri care n-au niciun temei real, când trăiești de unul singur și nu ai cu cine să te consulți sau să stai de vorbă.

Luke aprobă imediat, simțind adevărul acestor cuvinte, dar adăugă cu blîndețe:

— Dar în sinea dumneavoastră credeți ca e adevărat?

Domnișoara Waynflete opuse oarecare rezistență chiar și la această întrebare.

— Sper că avem în vedere același scop? spuse ea cu modestie.

Luke zîmbi.

— Ați vrea să mă exprim mai clar? Foarte bine. Credeți că Amy Gibbs a fost ucisă?

Honorina Waynflete tresări puțin la auzul vorbelor categorice.

— Mă tulbură mult moartea ei. Foarte mult. După părerea mea toată povestea este complet nemulțumitoare.

Luke spuse răbdător:

— Dar nu credeți ca a murit de moarte bună?

— Nu.

— Nici că a fost un accident?

— Mi se pare foarte puțin probabil. Sunt atîtea...

Luke îi tăie vorba:

— Nu credeți că s-a sinucis?

— Categorie nu.

— Atunci, spuse Luke cu blîndețe, credeți într-adevăr că e o crimă la mijloc?

Domnișoara Waynflete ezită, respiră adînc și apoi se avîntă cu curaj:

— Da. Cred!

— Bine. Acum putem sta de vorbă.

— Dar n-am realmente nicio dovadă pentru presupunerea

mea, explică îngrijorată domnișoara Waynflete. Este pur și simplu o idee!

— Foarte adevărat. Nu facem decît să conversăm. Vorbim doar despre ceea ce credem și ceea ce bănuim. Bănuim că Amy Gibbs a fost ucisă. Și cine credem că a ucis-o?

Domnișoara Waynflete dădu din cap. Părea foarte tulburată.

Luke spuse urmărind-o cu privirea:

— Cine avea vreun motiv s-o omoare?

Domnișoara Waynflete îi răspunse rar:

— Cred că se certase cu prietenul ei la garaj, Jim Harvey, un tînăr serios, superior ei. Știu că ziarele scriu despre tineri care-și atacă iubitele și alte lucruri îngrozitoare, dar nu pot să cred că Jim ar face așa ceva.

Luke dădu din cap.

Domnișoara Waynflete continuă:

— Apoi, nu pot să cred că ar fi făcut-o în modul acela. Să se cațere pe fereastra ei și să înlocuiască sticla de sirop cu cea de otravă. Adică, nu pare...

Luke o ajută să nu mai ezite.

— Nu-i opera unui iubit înfuriat? De acord. După părerea mea, putem să-l ștergem pe Jim Harvey de pe listă. Amy a fost ucisă (am fost de acord că a fost ucisă) de cineva care a vrut s-o elimine și care a plănuit crima cu grijă ca să apară ca un accident. N-aveți vreo idee – nu adúlmecați, ca să zicem așa, cine ar putea fi persoana aceea?

— Nu. Într-adevăr nu știu. N-am nici cea mai mică idee!

— Precis?

— Mmda, precis.

Luke o privi gînditor. Simțise că negarea ei nu sunase prea adevărat. Continuă:

— Nu cunoașteți niciun motiv?

— Absolut niciunul.

Sunase ceva mai hotărât.

— A lucrat pe la multă lume în Wychwood?

— A fost în serviciu la familia Horton un an, apoi a plecat la lordul Whitfield.

Luke rezumă rapid:

— Deci, lucrurile stau așa. Cineva a vrut să înlăture fata. Din datele pe care le avem, presupunem că, în primul rînd, e vorba despre un bărbat, și anume unul de vîrstă potrivită, cu concepții învechite (ținînd cont de vopseaua de pălării), iar în al doilea rînd, probabil că e vorba de un atlet serios, deoarece e clar că a urcat pe acoperișul vecin pînă la fereastra fetei. Sunteți de acord pînă aici?

— Întru totul, spuse domnișoara Waynflete.

— Vă supărați dacă am să ies în curte și o să încerc să procedez cum a procedat criminalul?

— Cîtuși de puțin. Cred că e o idee foarte bună.

Îl conduse pe o ușă laterală pînă în curtea interioară. Luke reuși să ajungă pe acoperișul magaziei alăturate fără prea multă greutate. De acolo putu să ridice ușor cadrul ferestrei și cu puțin efort sări în cameră. Cîteva minute mai tîrziu i se alătură domnișoarei Waynflete pe cărarea din curte, ștergîndu-și mîinile cu o batistă.

— În realitate e mai ușor decît pare, spuse el. Ai nevoie de mușchi puternici, atît. Nu s-au găsit urme pe pervazul ferestrei sau în afară?

Domnișoara Waynflete scutură din cap.

— Nu cred. Dar de fapt și sergentul nostru s-a urcat pe acolo.

— Așa că, dacă s-au găsit urme, au fost considerate ca fiind ale lui. Cum mai ajută poliția criminalul! Ei, asta e!

Domnișoara Waynflete îl conduse înapoi în casă.

— Amy Gibbs avea un somn adînc?

Domnișoara Waynflete îi răspunse caustic:

— Era foarte greu s-o trezești dimineața. Uneori, o strigam și ciocăneam de nu știu câte ori, pînă să răspundă. Dar știi, domnule Fitzwilliam, e o vorbă care spune că nimeni nu-i mai surd ca cel care nu vrea să audă!

— Într-adevăr! aprobă Luke. Ei, și acum, domnișoară Waynflete, ajungem la problema motivului. Și pentru a porni cu cel mai evident – credeți că a existat ceva între Ellsworthy și fată?

Adăugă grăbit:

— Nu vă cer decît părerea. Atît.

— Dacă e vorba numai de părere, eu aş spune da.

Luke dădu din cap.

— După părerea dumneavoastră, Amy l-ar fi putut şantaja în vreun fel?

— Din nou, ca o părere, spun că s-ar fi putut.

— Ştiţi cumva dacă avea bani mulţi la vremea cînd a murit?

Domnișoara Waynflete se gîndi.

— Nu cred. Dacă ar fi avut mai mult ca de obicei, cred că aş fi aflat.

— Şi nici nu s-a dedat la tot felul de extravagante înainte de a muri?

— Nu cred.

— Asta vorbeşte împotriva teoriei cu şantajul. De obicei victima plăteşte o dată înainte de a trece la extreme. Iată altă teorie – fata ar fi putut să ştie ceva.

— Ce anume?

— Să fi ştiut ceva care reprezenta un pericol pentru cineva din Wychwood. Să luăm un caz absolut ipotetic. A servit în multe case. Să presupunem că ştia ceva care i-ar fi făcut rău din punct de vedere profesional, de exemplu domnului Abbot.

— Domnului Abbot?

Luke spuse repede:

— Sau poate o neglijență, vreo greșeală profesională de-a doctorului Thomas.

Domnișoara Waynflete începu:

— Dar precis... și apoi se opri.

Luke continuă:

— Spuneți că Amy Gibbs a fost servitoare la familia Horton în timpul cînd a murit doamna Horton.

Urmă o tăcere scurtă, apoi domnișoara Waynflete spuse:

— Vrei să-mi spui, domnule Fitzwilliam, de ce-i amesteci și pe Hortoni aici? Doamna Horton a murit de peste un an.

— Dar, și Amy a fost acolo în acel timp.

— Înțeleg. Dar ce legătură au Hortonii cu asta?

— Nu știu. Mă întrebam și eu. Doamna Horton a murit de gastrită acută, nu-i așa?

— Da.

— A fost o moarte complet neașteptată?

Domnișoara Waynflete spuse rar:

— Pentru mine, da. Știi, mergea spre însănătoșire, se simțea mult mai bine, și pe urmă a avut un colaps brusc și a murit.

— Doctorul Thomas a fost surprins?

— Nu știu. Presupun că da.

— Surorile ce ziceau?

— Din propria mea experiență pot să afirm că surorile medicale nu se miră niciodată dacă îți merge mai prost! S-ar mira dacă ți-ar merge mai bine.

— Dar pe dumneavoastră v-a surprins moartea ei? insistă Luke.

— Da. Stătusem împreună cu o zi înainte și părea că se simte mult mai bine; vorbea și arăta chiar voioasă.

— Ea ce părere avea despre boală?

— Se plîngea că surorile o otrăvesc. Concediașe una dintre ele, dar spunea că celelalte două erau la fel de proaste!

— Cred că n-ați dat prea mare importanță celor spuse?

— Ei, nu, m-am gîndit că se datorau bolii. Era o femeie foarte bănuitoare și, poate că sunt rea că spun, dar îi plăcea să fie centrul atenției. Niciun doctor nu-i înțelegea boala – și la ea nu era ceva obișnuit – ori era vorba de o boală foarte aparte sau cineva încerca „s-o elimine din drumul său”.

Luke încercă să vorbească cît mai natural.

— Nu-l bănuia pe soțul ei că ar încerca s-o elimine?

— Ah, nu! Nu i-a trecut niciodată prin cap!

Domnișoara Waynflete se opri o clipă, apoi întrebă calmă:

— Dumneata asta crezi?

Luke răspunse rar:

— Au mai fost cazuri cînd soții au făcut astfel de lucruri și n-au pățit nimic. Doamna Horton, după cîte mi s-a relatat, era o femeie de care ar fi vrut să scape orice bărbat! Și înțeleg că a intrat în posesia unei mari sume de bani după moartea ei.

— Da, așa e.

— Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Waynflete?

— Îmi ceri părerea?

— Da, numai părerea.

Domnișoara Waynflete răspunse apăsător și calm:

— După părerea mea, maiorul Horton era devotat trup și suflet soției și nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă așa ceva.

Luke o privi și-i întîlni ochii blajini cu sclipiri de chihlimbar. Nu clipiră.

— Ei, să spunem că aveți dreptate. Poate că dacă n-ar fi fost așa, ați fi știut.

Domnișoara Waynflete își îngădui să zîmbească.

— Crezi că noi, femeile, avem spirit de observație?

— De mîna întîi. Ce părere aveți, domnișoara Pinkerton ar fi fost de acord cu dumneavoastră?

— Nu cred că am auzit-o vreodată pe Lavinia exprimându-și părerea despre asta.

— Ce credea despre Amy Gibbs?

Domnișoara Waynflete se încruntă puțin ca și cum s-ar fi gîndit.

— E greu de spus. Lavinia avea o părere foarte ciudată.

— Care anume?

— Credea că aici în Wychwood se petrece ceva straniu.

— Credea, de exemplu, că Tommy Pierce a fost împins de cineva de pe fereastră?

Domnișoara Waynflete îl privi uluită.

— De unde știți, domnule Fitzwilliam?

— Mi-a spus chiar dînsa. Nu cu cuvintele astea, dar mi-a dat o idee generală.

Domnișoara Waynflete se aplecă înainte, îmbujorată de emoție.

— Cînd anume, domnule Fitzwilliam?

Luke spuse încet:

— În ziua în care a murit. Am călătorit împreună spre Londra.

— Ce v-a spus exact?

— Mi-a spus că au prea multe morți în Wychwood. A amintit de Amy Gibbs și Tommy Pierce și de omul acela, Carter. Mi-a mai spus că doctorul Humbleby trebuia să fie următoarea victimă.

Domnișoara Waynflete clătină încet din cap.

— V-a spus și cine era răspunzător de toate astea?

— Un bărbat cu o anumită expresie în privire, spuse Luke înnegurat. După cum spunea, o privire de care ești absolut sigur. A văzut expresia în privirea celui care vorbea cu Humbleby. Din cauza asta spunea că Humbleby era următoarea victimă.

— Și chiar a fost, șopti domnișoara Waynflete. Ah, Doamne, Doamne!

Se lăsă înapoi pe scaun. În ochi i se citea spaima.

— Cine era bărbatul acela? spuse Luke. Hai, domnișoară Waynflete, știți doar, trebuie să știți!

— Nu știu. Nu mi-a spus.

— Dar puteți ghici, spuse Luke insistent. Știți bine ce gîndea.

Domnișoara Waynflete plecă capul.

— Atunci spuneți-mi!

Dar domnișoara Waynflete dădu din cap cu tărie.

— Nu, fără discuție nu! Îmi ceri ceva ce nu se cuvine, îmi ceri să ghicesc ce-ar fi putut – bagă de seamă – ce-ar fi putut să fie în mintea unei prietene care acum e moartă. N-aș putea să fac o acuzație de genul ăsta!

— Dar nu e o acuzație, e numai o părere.

Dar domnișoara Waynflete fu neașteptat de categorică.

— N-am ce să-ți spun, absolut nimic. Lavinia nu mi-a spus nimic niciodată. Aș putea să-mi închipui că avea anumite bănuieli, dar vezi, aș putea să greșesc în întregime. Și pe urmă aș putea să te pun pe o pistă greșită și lucrul acesta ar avea urmări grave. Ar fi foarte infam și necinstit să dau un nume și aș putea chiar să mă înșel! De fapt, probabil că mă înșel!

Și domnișoara Waynflete strînse din buze cu încrîncenare și-l privi fix pe Luke cu un zîmbet hotărît.

Luke știa să accepte înfrîngerea.

Își dăduse seama că sentimentul de corectitudine și un alt sentiment mai neclar al domnișoarei Waynflete, un sentiment pe care nu-l defini, erau îndreptate împotriva lui.

Acceptă înfrîngerea cu politețe și se ridică să-și ia rămas bun. Intenționa să o descoasă mai târziu, dar nu făcu nicio aluzie la asta.

— Trebuie să procedați după cum socotiți că e corect, fără discuție. Vă mulțumesc pentru ajutorul dat.

Domnișoara Waynflete păru să fie ceva mai puțin sigură de ea când îl însoți pînă la ușă.

— Cred că nu-ți închipui... începu ea, apoi schimbă subiectul. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, te rog mult să-mi spui.

— Așa voi face. Nu veți repeta discuția noastră, nu-i așa?

— Sigur ca nu. N-am să suflu un cuvînt nimănui.

Luke spera ca lucrul ăsta să se adeverească.

— Transmite complimente lui Bridget, spuse domnișoara Waynflete. E o fată atît de nostimă, nu-i așa? Și deșteaptă. Sper că va fi fericită.

Și fiindcă fața lui Luke luă o expresie întrebătoare, ea adăugă:

— Adică să fie fericită împreună cu lordul Whitfield. Diferența de vîrstă e atît de mare!

— Da, este.

Domnișoara Waynflete suspină.

— Știi că pe vremuri am fost logodită cu el? spuse ea pe neașteptate.

Luke o privi uluit. Dădea din cap și zîmbea destul de trist.

— De mult. Era un băiat tare promițător. Știi, l-am ajutat să-și facă educația, și eram atît de mîndră de el – de inteligența lui și de felul hotărît în care voia să reușească.

Suspină din nou.

— Ai mei, bineînțeles, erau scandalizați. Diferențele de clasă pe vremea aceea erau foarte puternice. După cîteva minute adăugă: întotdeauna i-am urmărit cariera cu mult interes. Cred că părinții mei s-au înșelat.

Apoi, zîmbind, dădu din cap în semn de la revedere și intră în casă.

Luke încercă să-și adune gîndurile. O clasificase pe

domnișoara Waynflete drept „bătrână”. Acum își dădea seama că probabil n-avea șaizeci de ani. Lordul Whitfield trebuie să fi trecut cu mult de cincizeci. Ea, probabil, era cu un an sau doi mai mare, nu mai mult.

Iar lordul urma să se căsătorească cu Bridget, care avea douăzeci și opt. Bridget, care era tânără și plină de viață...

„La naiba, spuse Luke. Nu trebuie să mă mai gîndesc la asta. Numai la problema mea. Să-mi continui investigația”.

CAPITOLUL 14. MEDITAȚIILE LUI LUKE

Doamna Church, mătușa lui Amy Gibbs, era fără îndoială o femeie antipatică. Luke fu cuprins de dezgust văzîndu-i nasul ascuțit, ochii vicleni și gura neferecată.

O luă din scurt de la început și, lucru neașteptat, atitudinea lui dură dădu rezultate.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări cît poți de bine. Dacă nu spui tot sau falsifici adevărul, consecințele ar putea să-ți fie extrem de grave.

— Da, domnule. Înțeles. Sunt dispusă să vă spun tot ceea ce știu. Niciodată n-am avut de-a face cu poliția...

— Și nici n-ai vrea să ai, îi încheie Luke propoziția. Ei bine, dacă faci ce-ți spun, nici nu se pune problema. Vreau să știu totul despre fosta dumitale nepoată, cine îi erau prietenii, ce bani avea, tot ceea ce a spus mai neobișnuit, începem cu prietenii. Cine erau?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului ei viclean și antipatic.

— Vă referiți la domni?

— Prietene n-avea?

— Ei, nu prea... domnule. Sigur că pe unde lucra erau și alte angajate, dar Amy nu se băga cu ele. Știți...

— Prefera sexul tare. Dă-i drumul. Povestește-mi despre asta.

— De fapt ieșea cu Jim Harvey, cel de la garaj, domnule. Era un flăcău așezat. Amy n-ar fi putut s-o nimerească mai bine, i-am și spus-o de nu știu câte ori...

Luke i-o retează:

— Dar ceilalți?

Din nou îi prinse privirea vicleană.

— Cred că vă gândiți la domnul care ține magazinul cu antichități? Nici mie nu mi-a plăcut povestea asta, domnule, vă spun pe șleau! Eu am fost întotdeauna o femeie responsabilă și nu m-am ocupat cu lucruri d-astea! Dar în ziua de azi, știți cum sunt fetele. Fac totul după capul lor. Și de multe ori ajung să regrete.

— Amy a ajuns să regrete? întrebă Luke direct.

— Nu domnule, nu cred.

— S-a dus pentru o consultație la doctorul Thomas, în ziua în care a murit. Nu asta era motivul?

— Nu, domnule, sunt sigură ca nu. Ah! Pot să jur! Amy nu se simțea bine, dar n-avea decît o tuse păcătoasă și guturai, atît. Nimic altceva, domnule.

— Te cred pe cuvînt. Cît de departe au mers lucrurile între ea și Ellsworthy?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului.

— N-aș putea să vă spun, domnule. Amy nu-mi spunea niciodată nimic.

Luke i-o retează:

— Dar au ajuns departe?

Doamna Church spuse dulceag:

— Domnul ăsta n-are de loc o faimă bună pe aici, domnule. Se petrec o mulțime de lucruri. Îi vin prieteni de la Londra și se petrec multe lucruri foarte ciudate, sus la Poiana Vrăjitoarelor, în toiul nopții.

— Și Amy se ducea?

— Cred că s-a dus o dată. A stat toată noaptea și stăpînul a prins-o (lucra la conac pe atunci) și a luat-o din scurt, dar ea l-a repezit, și stăpînul a dat-o afară, așa cum era și de așteptat.

— Ți-a vorbit vreodată despre ce se petrecea prin locurile unde se ducea?

Doamna Church clătină din cap.

— Nu prea, domnule. O interesau mai mult treburile ei personale.

— A lucrat un timp și pentru Horton, nu-i așa?

— Cam un an, domnule.

— De ce a plecat?

— Numai din cauza lefii. Era un loc liber la conac și, bineînțeles, leafa era mai bună acolo.

Luke aprobă din cap.

— Lucra la Horton cînd a murit doamna Horton? întrebă el.

— Da, domnule. Era tare nemulțumită, existau două infirmiere în casă, și lucra în plus și pentru ele, căra tăvi și cîte și mai cîte.

— N-a lucrat de loc la domnul Abbot, avocatul?

— Nu, domnule. Domnul Abbot are în serviciu o femeie cu bărbatu-său. Dar, nu știu de ce, Amy s-a dus la el la birou o dată.

Luke reținu acest mic amănunt, care ar fi putut să arunce oarecare lumină mai tîrziu; totuși, deoarece era clar că doamna Church nu știa nimic mai mult despre asta, nu mai insistă.

— Mai era vreun domn în oraș cu care era prietenă?

— Niciunul în mod deosebit.

— Hai, doamnă Church. Vreau adevărul: amintește-ți!

— Nu e vorba de un domn; nici vorbă de așa ceva, domnule. Se înjosea, asta făcea, și i-am spus-o.

— Nu vrei să vorbești mai deslușit doamnă Church?

— Ați auzit de Seven Stars, domnule? Nu-i un local de mîna-ntîi, și proprietarul, Harry Carter, era un om netrebnic și aproape tot timpul umbla pe șapte cărări.

— Era prieten cu Amy?

— S-a plimbat cu el de cîteva ori. Cred că n-a mers mai departe. Sunt sigură, domnule.

Luke aprobă din cap gînditor și schimbă subiectul.

— Ai cunoscut un băiețel Tommy Pierce?

— Cine? Fiul doamnei Pierce? Sigur că l-am cunoscut. Era tot timpul pus pe rele.

— Se vedea des cu Amy?

— A, nu, domnule. Amy îi dădea imediat pașaportul, dacă încerca cu ea vreo șotie de-a lui.

— S-a împăcat bine cu domnișoara Waynflete?

— Se cam plictisea, domnule, și nici leafa nu era prea mare. Dar, sigur că după ce a fost dată afară în felul ăla de la conac, nu-i era ușor să capete alt post bun.

— Cred că ar fi putut să plece din oraș.

— Adică la Londra?

— Sau în altă parte.

Doamna Church scutură din cap. Spuse încet:

— Amy nu voia să plece din Wychwood – cel puțin nu atîta timp cît lucrurile stăteau în felul ăsta.

— Cum adică, lucrurile stăteau în felul ăsta?

— Păi, povestea cu Jim și domnul de la magazinul cu antichități.

Luke aprobă din cap gînditor. Doamna Church continuă:

— Domnișoara Waynflete e o persoană tare cumsecade, dar ține foarte mult la lucrurile de alamă și de argint, și vrea să fie totul șters de praf și saltelele întoarse. Amy n-ar fi stîrnit vorbe, dacă nu și-ar fi făcut de cap cu altele.

— Îmi închipui, spuse Luke sec.

Examină în gînd toate lucrurile. Nu mai vedea ce ar mai fi putut să-l intereseze. Era aproape sigur că scosese de la doamna Church tot ce știa. Mai încercă o ultimă tentativă de atac.

— Cred că-ți închipui motivul pentru care ți-am pus întrebările astea. Împrejurările morții lui Amy sunt destul de misterioase. Nu suntem mulțumiți pe deplin cu explicația de accident. Dacă n-a fost accident, atunci îți închipui ce-ar fi putut fi?

Doamna Church spuse cu o plăcere aproape diabolică.

— O mîină străină!

— Întocmai. Acum, dacă presupunem că în cazul nepotei dumitale a intervenit o mîină străină, cine crezi că ar fi răspunzător de moartea ei?

Doamna Church își șterse mîinile pe șorț.

— Probabil că există o recompensă pentru cei care ajută poliția, continuă ea cu înțelese.

— S-ar putea...

— N-aș putea să spun ceva precis, zise doamna Church trecîndu-și limba înfometată peste buzele subțiri. Dar domnul de la prăvălia cu antichități e cam ciudat. Vă amintiți cazul Castor, domnule, cum au găsit pe biata fată ciopîrțită și împrăștiată în tot locul pe lîngă bungalow-ul de pe plajă al domnului Castor; și cum au găsit cinci sau șase alte biete fete pe care le-a tratat în același mod. Dacă domnul Ellsworthy e de același soi?

— Deci, dumneata asta presupui.

— Ei, e posibil să se fi întîmplat așa, nu?

Luke încuviință. Apoi spuse:

— Ellsworthy a fost plecat din oraș în după-amiaza derbiului? E o chestiune foarte importantă.

Doamna Church se holbă la Luke.

— În ziua derbiului?

— Da. Acum două săptămîni, într-o miercuri.

Femeia scutură din cap.

— Zău, n-aș putea să spun. De obicei pleca în zilele de miercuri, se ducea la Londra de multe ori. Știți, închide devreme miercurea.

— Aha! Închide devreme!

Își luă la revedere de la doamna Church, fără să ia în seamă insinuările ei că timpul său e prețios și că, așadar, se cuvenea să primească o compensație bănească. Luke simți că doamna Church îi era profund antipatică.

Totuși, conversația pe care o avusese cu ea, deși nu arunca nicio lumină asupra problemei, îi furnizase cîteva chestiuni mărunte dar interesante.

Își revăzu în gînd și cu atenție toate datele.

Da, totul se învîrtea în jurul celor patru oameni. Thomas, Abbot, Horton și Ellsworthy. Atitudinea domnișoarei Waynflete părea s-o dovedească.

Nemulțumirea și încăpățînarea de a menționa vreun nume. Bineînțeles, asta însemna, trebuia să însemne că persoana în chestiune era cineva de vază din Wychwood, cineva pe care o insinuare întîmplătoare ar putea să-l discrediteze total. Se potrivea de altfel cu hotărîrea domnișoarei Pinkerton de a-și încredința bănuielile Scotland Yardului. Poliția locală i-ar fi ridiculizat teoria.

Nu era cazul măcelarului, brutarului, lumînărarului. Nu era nici cazul unui simplu mecanic la garaj. Persoana în chestiune era cineva a cărei învinovățire de crimă era o problemă ce ținea de fantastic și totuși de realitate.

Existau patru candidați posibili. Depindea de el cît de atent va cerceta încă o dată punctele cazului pentru fiecare în parte și ce hotărîre va lua.

Mai întâi trebuia să examineze îndărătnicia domnișoarei Waynflete. Era o persoană scrupuloasă și conștiincioasă.

Presupunea că știa pe cel care îl bănuise domnișoara Pinkerton, dar, după cum subliniase, era numai o presupunere. S-ar fi putut să se fi înșelat. Cine era persoana din mintea domnișoarei Waynflete?

Domnișoarei Waynflete îi era teamă ca nu cumva acuzația ei să facă rău unui nevinovat. Așadar subiectul bănuielilor sale în mod necesar trebuie să fie un om cu o poziție înaltă, în general plăcut și respectat de comunitate.

Așadar, se gândi logic Luke, Ellsworthy era în mod automat exclus. Era de fapt un străin în Wychwood, iar prin partea locului n-avea o reputație prea bună. Luke nu credea că dacă Ellsworthy ar fi fost persoana din mintea domnișoarei Waynflete, ea ar fi avut vreo obiecție să o numească. În ceea ce o privea pe domnișoara Waynflete, Ellsworthy trebuia scos din cauză.

Acum ceilalți. Luke se gândi că putea să-l elimine și pe maiorul Horton. Domnișoara Waynflete îndepărtase cu oarecare înflăcărare sugestia că Horton și-ar fi otrăvit nevasta. Dacă l-ar fi suspectat pentru alte crime comise ulterior, cu greu ar fi putut să susțină atât de ferm nevinovăția lui în problema morții doamnei Horton.

Rămîneau deci, doctorul Thomas și domnul Abbot. Amîndoi îndeplineau condițiile necesare. Aveau o situație socială înaltă și împotriva lor nu se rostise vreo vorbă scandaloasă. În general, erau amîndoi populari și simpatizați și erau cunoscuți ca oameni integri și onești.

Luke trecu la un alt aspect al problemei. Oare chiar putea să-i elimine pe Ellsworthy și Horton? Clătină din cap pe loc. Nu era chiar așa de ușor. Domnișoara Pinkerton știuse – știuse cu adevărat – cine era persoana respectivă. O dovedise în primul rînd prin propria ei moarte, iar în al doilea rînd,

prin moartea doctorului Humbleby. Dar domnișoara Pinkerton nu pomenise niciodată un nume față de Honoria Waynflete. Atunci, deși domnișoara Waynflete își închipuia că știusese, putea foarte bine să se înșele. Deseori ne închipuim ce gândesc alții, dar uneori descoperim că de fapt nu știm nimic, și că am făcut o greșală de neiertat!

Totuși, cei patru candidați se aflau cu toții pe teren. Domnișoara Pinkerton murise și nu mai putea fi de vreun folos. Depinde de Luke să procedeze ca mai înainte, așa cum făcuse a doua zi după ce venise la Wychwood – să cumpănească datele obținute și să judece probabilitățile.

Începu cu Ellsworthy. Se părea că pe Ellsworthy cădeau bănuielile cele mai întemeiate. Era o ființă anormală și probabil că avea o personalitate perversă. Ar fi putut foarte ușor să fie un „criminal care ucidea din plăcere”.

Ia să pornesc așa, își spuse Luke în sinea lui. Să-i bănuiesc pe toți pe rînd. Ellsworthy, de exemplu. Să zicem că el e criminalul! Pentru momentul de față, să considerăm afirmația ca fiind absolut reală. Acum să luăm în ordine cronologică victimele posibile. Mai întâi, doamna Horton. E greu de înțeles motivul pentru care Ellsworthy ar fi lichidat-o. Dar exista o cale prin care a procedat. Horton vorbea de niște leacuri băbești pe care i le-a dat și pe care doamna Horton le-a luat. În felul ăsta ar fi putut să-i fi administrat otravă, de exemplu, arsenic. Întrebarea este – de ce?

Acum, ceilalți: Amy Gibbs. De ce ar fi omorât-o Ellsworthy pe Amy Gibbs? Motivul evident: începuse să-l stînjenească! L-a amenințat că-i va intenta proces pentru nerespectarea promisiunii de căsătorie. Sau a fost martoră la o orgie în miez de noapte? L-a amenințat că va vorbi? Lordul Whitfield are mare influență în Wychwood și, după spusele lui Bridget, este un om foarte moral. S-ar fi putut să fi întreprins vreo acțiune împotriva lui Ellsworthy, dacă acesta

din urmă ar fi fost amestecat într-o afacere deosebit de obscenă. Așa că, Amy a fost înlăturată. Nu cred că e vorba de o crimă sadică. Metoda folosită pledează împotriva acestei teorii.

Cine urmează: Carter? De ce tocmai Carter? Puțin probabil ca el să fi aflat de orgiile din miez de noapte (sau îi spuse Amy?). Oare fika lui cea nostimă avea vreun amestec în toată povestea asta? Oare Ellsworthy începuse să-i facă curte? (Trebuie să stea de vorbă cu Lucy Carter). Poate că numai îl insultase pe Ellsworthy, iar aceasta, cu comportarea sa de pisică sălbatică, îi purtase pică. Dacă mai comisese una sau două crime, ar fi putut să devină de ajuns de hain la inimă și să plănuiască o alta pentru un motiv foarte neînsemnat.

Și acum, Tommy Pierce. De ce l-ar fi omorât Ellsworthy pe Tommy Pierce? Simplu. Tommy participase la vreun ritual de la miezul nopții. L-a amenințat că o să vorbească. Poate chiar vorbise. I-a închis gura.

Doctorul Humbleby. De ce l-ar fi ucis Ellsworthy pe doctorul Humbleby? Era cel mai simplu de ghicit! Humbleby era doctor și observase dezechilibrul mental al lui Ellsworthy. Poate avusese de gând chiar să întreprindă ceva. Așa că soarta lui Humbleby fusese pecetluită. Totuși, metoda folosită avea o hibă. Cum a putut Ellsworthy să fie sigur că Humbleby va muri de septicemie? Sau Humbleby a murit de altceva? Oare infecția de la deget a fost o coincidență?

Ultima la rînd: domnișoara Pinkerton. Miercurea, Ellsworthy închide devreme. Ar fi putut să meargă la oraș în ziua aceea. Aș fi curios să știu dacă are mașină. Nu l-am văzut cu niciuna, dar asta nu spune nimic. Știa că domnișoara Pinkerton îl suspecta și n-avea de gând s-o lase să ajungă la Scotland Yard cu povestea ei, chiar dacă n-ar fi fost crezută. Poate cei de acolo chiar aflaseră cîte ceva despre el?

Toate astea pledează împotriva lui Ellsworthy! Acum ce i

se poate aduce în apărare? Da, în primul rînd Ellsworthy nu este precis omul pe care domnișoara Waynflete și-l închipuise că se afla în mintea domnișoarei Pinkerton. În al doilea rînd, nu prea se potrivește cu părerea vagă pe care mi-am format-o. Cînd ea îmi vorbea, mi-am format imaginea unui om care nu semăna cu Ellsworthy. Impresia pe care mi-a dat-o era a unui om complet normal în exterior, adică, un gen de om pe care nu l-ar bănuî nimeni. Nu, imaginea formată aduce mai mult a... doctorul Thomas.

Și acum, Thomas. Ce-i cu el? L-am șters de tot de pe listă după ce-am discutat cu el. Un individ plăcut și la locul său... Dar cheia acestei crime (doar dacă nu greșesc cu, desăvîrșire) este că persoana respectivă e plăcută și la locul ei. Ultima persoană pe care ai putea s-o bănuiești de crimă! Lucrul care, fără îndoială, se potrivește perfect cu Thomas.

Ei, și acum s-o luăm de la început. De ce ar fi omorît-o doctorul Thomas pe Amy Gibbs? Sigur, pare foarte puțin probabil. Dar ea s-a dus să-l consulte în ziua aceea și el i-a dat acea sticlă cu sirop de tuse. Să presupunem că, de fapt, era acid oxalic. Ar fi fost foarte simplu și ingenios! Pe cine au chemat oare cînd au găsit-o otrăvită – pe Humbleby sau pe Thomas? Dacă era vorba de Thomas, ar fi putut să vină cu o sticlă veche, conținînd vopsea de pălării, în buzunar, s-o pună pe neobservate pe masă – să ia ambele sticle pentru a fi analizate, fără cea mai mică șovăire! Ceva în genul ăsta. Puteai s-o faci, dacă aveai sînge rece!

Tommy Pierce? Din nou nu văd un motiv plauzibil.

Asta-i partea proastă cu doctorul Thomas – motivul. Nu există nici măcar unul nebunesc! Același lucru și cu Carter.

De ce ar fi vrut doctorul Thomas să scape de Carter? Nu puteai decît să-ți imaginezi că Amy, Tommy și cîrciumarul știau cu toții ceva suspect despre doctorul Thomas. A! Să presupunem că acel ceva era moartea doamnei Horton.

Doctorul Thomas o îngrijise. Și ea a murit după un șoc neașteptat. Ar fi putut să-l provoace foarte ușor. Amy Gibbs, nu uita, era pe vremea aceea în casă la Hortoni. Poate că auzise sau văzuse ceva. Asta ar lămuri motivul, în cazul ei. Tommy Pierce e văzut de toți ca un băiat deosebit de băgăcios. Poate că prinsese ceva. Carter nu se potrivea în schemă. Amy Gibbs i-o fi spus ceva. El o fi repetat la vreun pahar și Thomas s-o fi hotărât să-i închidă gura. Fără îndoială, toate astea nu sunt decît niște ipoteze. Dar ce se putea face altceva?

Și acum, Humbleby. A! În sfîrșit, am ajuns la o crimă perfect plauzibilă. Motiv adecvat și mijloace ideale! Dacă nici doctorul Thomas n-ar fi putut să-i provoace partenerului său septicemie, cine ar fi putut? Avea posibilitatea să-i reinfecteze rana de cîte ori o pansa! Ce bine ar fi ca și crimele de mai înainte să fie puțin mai plauzibile.

Domnișoara Pinkerton? Cu ea e puțin mai greu, dar există un fapt precis. Doctorul Thomas n-a fost la Wychwood, cel puțin o parte bună din zi. A declarat că asistase la o naștere. S-ar putea. Dar rămîne faptul că plecase din Wychwood cu mașina.

Ce altceva mai era? Da, încă un lucru. Felul cum m-a privit cînd am plecat de la el mai deunăzi. Cu superioritate, condescendență, zîmbetul unui om care te-a tras în mod conștient pe sfoară.

Luke oftă, dădu din cap și își continuă raționamentul.

Abbot? Și el s-ar potrivi. E normal, înstărit, respectat, ultimul la care te-ai gîndi etc. etc. Este și îngîmfat și încrezător în forțele lui. De obicei așa sunt criminalii! Au o îngîmfare nemaipomenită. Întotdeauna își închipuie că înving prin asta. Amy Gibbs l-a vizitat o dată. De ce? De ce a vrut să-l vadă? Să-i dea o consultație juridică? De ce? Sau era o problemă personală? Auzise de „o scrisoare de la o doamnă”,

pe care o văzuse Tommy. Oare scrisoarea era de la Amy Gibbs? Sau era o scrisoare de la doamna Horton – poate o scrisoare care intrase în posesia lui Amy Gibbs? Ce altă doamnă ar fi putut să-i scrie domnului Abbot într-o chestiune atît de intimă încît el să-și piardă firea cînd băiatul a dat peste ea?

Ce-ar putea să ne intereseze la Amy Gibbs? Vopseaua de pălării? Da, poartă amprenta demodării – bărbații de genul lui Abbot rămîn de obicei cu mult în urma vremii în ceea ce privește femeile.

Genul învechit de cavaler! Tommy Pierce? E clar – din cauza scrisorii (nu zău, probabil că era o scrisoare foarte compromițătoare!). Carter? Ei bine, era o poveste cu fiica lui Carter. Abbot nu va mai avea scandaluri – o secătură decăzută și redusă cum era Carter, să îndrăznească să-l amenințe! El, care rezolvase două crime atît de abil! Se terminase cu domnul Carter. O noapte întunecoasă și un brînci bine plasat. Nu zău, afacerea asta cu crimele e chiar prea simplă.

Am început să judec ca Abbot? Cred că da. O doamnă în vîrstă nu-l privește cu ochi buni. Crede anumite lucruri despre el... Apoi, scandalul cu Humbleby. Bătrînul Humbleby a îndrăznit să se ridice împotriva lui Abbot, avocatul și criminalul cel inteligent. Bătrîn prost! Habar n-are ce i se pregătește! O s-o pățească el. Să mai îndrăznească să mă înfrunte.

Și pe urmă – ia stai! s-a întors să surprindă privirea Laviniei Pinkerton. Și propria sa privire șovăie – arată o conștiință încărcată. El, care se lăuda că nu e bănuít, stîrnise bănuiala în mod cert. Domnișoara Pinkerton i-a descoperit secretul... știe ce a făcut... Da, dar nu poate să obțină o dovadă. Dar dacă ne-am închipui că încearcă s-o obțină... Să ne închipuim că vorbește... Să ne închipuim... Se pricepe bine să cîntărească oamenii. Ghicește ce va face ea pînă la urmă.

Dacă se duce cu povestea ei la Scotland Yard, s-ar putea s-o creadă – s-ar putea să înceapă cercetările. Trebuie să facă ceva, aproape la disparare. Oare Abbot are mașină sau a închiriat una la Londra? Oricum, n-a fost aici în ziua derbiului...

Luke se opri din nou. Intrase atît de mult în miezul lucrurilor, încît îi veni greu să mai treacă la un alt suspect. Trebuie să aștepte puțin înainte de a-și crea starea de spirit necesară pentru a și-l putea imagina pe maiorul Horton în chip de criminal de nedescoperit.

Horton și-a ucis soția. Să pornim cu asta! Fusesse suficient de ațîțat și avusese mult de cîștigat de pe urma morții ei. Pentru a-și duce planul la îndeplinire trebuia să facă multă paradă de devotament. Trebuia s-o facă în continuare. Uneori, să zicem, nu exagerează puțin?

Bun! O crimă înfăptuită cu succes. Cine urma? Amy Gibbs. Da, perfect credibil. Amy era în aceeași casă. Poate că văzuse ceva – pe maior administrîndu-i o cană de supă concentrată sau o fiertură care să-i mai aline durerile. Poate că nu-și dăduse seama de ceea ce văzuse decît mai tîrziu, înșelătoria cu vopseaua de pălării este ceva care i-ar fi putut trece maiorului prin cap în mod firesc – un bărbat în adevăratul sens al cuvîntului, care nu se prea pricepe la zorzoanele femeiești.

Cu Amy Gibbs totul era clar și avea o explicație.

Bețivanul de Carter? Aceeași sugestie ca mai înainte. Amy i-a spus cîte ceva. O altă crimă clară.

Și acum Tommy Pierce. Ne agățăm iar de firea lui curioasă. Oare n-am putea să ne imaginăm că scrisoarea din biroul lui Abbot era o plîngere de-a doamnei Horton că soțul ei încerca s-o otrăvească? Asta ar fi o idee cam fantezistă, dar s-ar putea să fie așa. Oricum, maiorului îi apare clar faptul că Tommy este o primejdie, așa că Tommy împărtășește soarta

lui Amy și Carter. Totul e simplu și clar, nespuse de clar. E ușor să ucizi? O, Doamne, da.

Acum însă ajungem la ceva mai greu, Humbleby! Motivul? Foarte neclar. Humbleby a îngrijit-o la început pe doamna Horton. L-o fi încurcat boala, și Horton și-a influențat soția să-l schimbe cu unul mai tânăr și mai puțin bănuitor? Dar dacă e așa, ce l-a transformat pe Humbleby într-o primejdie după atât de mult timp? E greu... Și modul în care a murit. Infecția la deget. Nu se potrivește cu maiorul.

Domnișoara Pinkerton? Perfect posibil. Are mașină. Am văzut-o. Și nici n-a fost la Wychwood în ziua aceea, sub motivul că a fost la derbi. S-ar putea, dar Horton este genul de ucigaș cu sînge rece? Este? Este oare? Tare-aș vrea să știu...

Luke rămase cu privirea ațintită înainte. Fruntea îi era încrețită de gînduri.

Unul din ei trebuie să fie...

Nu cred că este Ellsworthy, dar s-ar putea să fie! E cel mai bătător la ochi!

Thomas ar putea să nu fie bănuț de loc – dacă n-ar fi felul cum a murit Humbleby. Septicemia aceea arată clar o crimă medicală! Ar putea să fie Abbot – nu există dovezi așa de multe împotriva lui ca la ceilalți – dar nu știu cum, pot să mi-l închipui în rol.

— Da, i se potrivește, așa cum celorlalți nu li se potrivește. Și ar putea să fie și Horton! Sub papucul soției ani întregi, simțindu-se neînsemnat – da, ar putea să fie! Dar domnișoara Waynflete nu crede așa, or, ea nu-i femeie proastă și cunoaște locul și oamenii...

Pe cine îl bănuiește ea, pe Abbot sau Thomas? Ar putea să fie unul din cei doi... Dacă aș stîrni-o să spună ceva... Care din ei este? Poate am să scot de la ea ceva.

Dar și ea poate să se înșele. Nu există nicio cale pentru a dovedi că are dreptate, așa cum dovedise domnișoara

Pinkerton, prin ea însăși. Am nevoie de mai multe dovezi. Dacă ar mai fi un caz, măcar unul, atunci aş şti...

Se opri tresărind.

„Doamne, Dumnezeu! spuse el ținându-și respirația. De fapt, cer... Încă o crimă...”

CAPITOLUL 15. COMPORTAREA INCORECTĂ A UNUI ȘOFER

La „Seven Stars”, Luke își sorbea halba, încercînd un sentiment de oarecare stînjeneală.

Ultima mișcare îi fusese urmărită de o jumătate de duzină de perechi de ochi inexpressivi, iar cînd intrase în local conversația se opri brusc. Luke încercă să facă cîteva comentarii de interes general, cum ar fi recolta, starea vremii și biletele pentru finalele la fotbal, dar nu căpătă niciun răspuns.

Singurul lucru care-i rămăsese era să facă ochi dulci fetei nostime de după teighea, o brunetă cu obraji roșii, pe care, pe bună dreptate, o socoti domnișoara Lucy Carter.

Avansurile lui fură bine primite. Domnișoara Carter chicoti în consecință și spuse:

— Ei, lăsați, domnule! Știu eu că nu credeți nimic din ce spuneți! Astea-s vorbe goale!

Și alte asemenea remarci. Dar se vedea că spunea toate astea mașinal. Văzînd că n-ar mai avea nimic de cîștigat dacă ar mai sta, Luke își termină berea și plecă. Merse pe cărare pînă la puntea aruncată peste rîu. Se opri să privească puțin, cînd o voce tremurată se auzi în spatele lui.

— Aici, domnule, aici a căzut bătrînul Harry.

Luke se întoarse și văzu pe unul din cheflii de mai înainte, unul care fusese deosebit de tăcut auzind subiectul cu recolta, starea vremii și finalele. Era evident că respectivul dorea să se amuze copios abordând un subiect macabru.

— S-a prăbușit în noroi, spuse bătrînul. Direct în noroi, și a rămas acolo cu capul în jos.

— Ciudat că a căzut tocmai aici, spuse Luke.

— Era beat, domnule, spuse săteanul cu vioiciune.

— Da, dar probabil că trecuse de multe ori beat pe acolo și mai înainte de asta.

— Aproape în fiecare seară, spuse celălalt. Harry era întotdeauna cu chef.

— Poate că l-a împins careva, spuse Luke, aruncînd vorba la împlinare.

— S-ar putea, admise săteanul. Dar nu știu cine ar fi putut s-o facă.

— Și-o fi creat cîțiva dușmani. Se purta cam grosolan cînd era beat, nu-i așa?

— A, era o plăcere să-l asculți! Harry nu-și prea alegea vorbele. Dar nimeni n-ar împinge un om care e beat.

Luke nu-i combătu afirmația.

— Să te folosești de neputința unui bețiv, era un lucru extrem de nedemn.

Săteanul rămase cam buimăcit de această idee.

— Ei, spuse Luke într-o doară. A fost o poveste tristă.

— Nu chiar atît de tristă pentru nevastă-sa, spuse bătrînul. Cred că ea și Lucy n-au de ce să fie triste.

— S-ar putea să fie și alții care să se bucure că nu le mai stă în drum.

Bătrînul nu era prea sigur.

— Poate, spuse el. Dar Harry nu voia răul nimănui, niciodată.

Cu acest epitaf pentru răposatul domn Carter, se despărțiră.

Luke își îndreptă pașii spre vechiul Hall. Biblioteca funcționa în cele două camere din față. Luke intră prin spate, deschizând o ușă pe care scria „Muzeu”. Se plimbă de la o vitrină la alta, studiind exponatele care nu erau prea atrăgătoare: niște vase și monede romane. Cîteva curiozități din Sudul Pacificului, o podoabă de cap malayesiană.

Diferite zeități indiene „oferite de maiorul Horton”, împreună cu un Buddha uriaș care privea întunecat și o vitrină cu niște mărgel egiptene cam îndoielnice.

Luke își repetă plimbarea prin sală. Nu era nimeni în apropiere. Urcă încetișor scările. Găsi o cameră cu reviste și ziare, și una plină cu cărți, dar nu de beletristică. Urcă încă un etaj. Aici se aflau camere pline cu ceea ce el numi, „vechituri”. Păsări împăiate, care fuseseră scoase din muzeu pentru că le atacaseră moliile, teancuri de reviste rupte și o cameră ale cărei rafturi erau înțesate de lucrări de beletristică învechite și cărți pentru copii.

Luke se apropie de fereastră. Probabil că aici stătuse Tommy Pierce, fluierînd și din cînd în cînd frecînd vreun geam cu putere, cînd se auzeau pași în apropiere.

Cineva intrase în cameră. Tommy își arătase zelul – stînd aplecat pe jumătate în afara ferestrei și frecînd-o cu rîvnă.

Și atunci acel cineva se apropiase de el și, în timp ce vorbea, îl împinse brusc.

Luke se întoarse. Coborî scările și rămase cîteva clipe în sală. Nimeni nu-l văzuse cînd intrase. Nimeni nu-l văzuse cînd urcase scările.

„Oricine ar fi putut să procedeze la fel, își spuse Luke. Nimic mai ușor!”

Auzi pași din direcția bibliotecii. Deoarece era nevinovat și n-avea nimic împotrivă să fie văzut, putea să

rămînă unde era. Dacă n-ar fi vrut să fie văzut, ce simplu ar fi fost să se dea un pas înapoi și să se ascundă în spatele ușii muzeului.

Domnișoara Waynflete ieși din sala bibliotecii, cu un mic teanc de cărți sub braț. Își punea mânușile. Părea fericită și preocupată. Cînd îl văzu, chipul i se luminează și spuse:

— Ah, domnule Fitzwilliam, ați văzut muzeul? Tare mă tem că nu prea aveți ce vedea. Lordul Whitfield ne-a spus că o să ne aducă niște exponate foarte interesante.

— Într-adevăr?

— Da, ceva modern, știți, la ordinea zilei. Așa cum au în muzeul de știință din Londra. Se gîndește la un aeroplan modern, o locomotivă și niște preparate chimice.

— Poate că ar arăta cu totul altfel atunci.

— Da, eu nu cred că un muzeu trebuie să țină numai lucruri vechi, nu-i așa?

— Da, poate că așa e.

— Și pe urmă și niște exponate alimentare – calorii și vitamine – tot felul de lucruri d-astea. Lordul Whitfield ține așa de mult la campania pentru pregătirea fizică.

— Așa spunea mai deunăzi.

— E ceva la ordinea zilei, nu? Lordul Whitfield mi-a povestit cum a vizitat Institutul Wellerman, și a văzut atîția germeni, culturi și bacterii, încît m-a făcut să mă cutremur. Și mi-a povestit de țințari și boala somnului și ceva despre limbricii ficatului din care tare mă tem că n-am prea înțeles mare lucru. Probabil că nici lordul Whitfield n-a înțeles, spuse Luke voios. Pot să pun pariu că a priceput totul pe dos! Dumneavoastră, domnișoară Waynflete, aveți o minte mult mai limpede.

Domnișoara Waynflete răspunse liniștit:

— Ești tare drăguț, domnule Fitzwilliam, dar, zău, femeile nu gîndesc niciodată atît de profund ca bărbații.

Luke își înăbuși dorința de a critica cu violență procesul de gîndire al lordului Whitfield. Spuse în schimb:

— M-am uitat prin muzeu și apoi m-am urcat la etaj ca să am o priveliște de la ferestrele de sus.

— Adică de unde Tommy... se cutremură domnișoara Waynflete. E într-adevăr îngrozitor.

— Da, nu e plăcut de loc. Am stat de vorbă cam o oră cu doamna Church, mătușa lui Amy, o femeie aș putea să spun antipatică!

— Bine spus!

— A trebuit să mă port cam aspru, continuă Luke. Cred că își închipuie că sunt un fel de super polițist.

Se opri pentru că observă o schimbare bruscă pe chipul domnișoarei Waynflete.

— Ah, domnule Fitzwilliam, crezi că ai procedat bine?

— De fapt, nu știu. Cred că era un lucru inevitabil.

Povestea cu cartea nu prea mergea – nu puteam să scot prea mult de la oameni. A trebuit să-i pun întrebări foarte precise.

Domnișoara Waynflete dădu din cap, dar chipul ei purta aceeași expresie neliniștită.

— Într-un loc ca ăsta, știi, totul se împrăstie cu repeziciune.

— Adică toată lumea o să spună cînd o să trec pe stradă: „Uite copoiul!” Nu știu dacă acum mai contează. De fapt, aș putea să obțin mai mult în felul ăsta.

— Nu la asta mă gîndeam, se grăbi ea să adauge. Voiam să spun, că el va ști. El o să-și dea seama că ești pe urma lui.

Luke spuse rar:

— Cred că da.

— Dar nu crezi că asta-i îngrozitor de periculos?

Îngrozitor!

— Adică, înțelese Luke în sfîrșit, adică ucigașul va pune ochii pe mine?

— Da.

— Nostim! La asta nu m-am gîndit! Cred totuși că aveți dreptate. Ei, s-ar putea ca asta să fie cel mai bun lucru ce se va întîmpla.

Domnișoara Waynflete spuse cu un ton grav:

— Cred că nu-ți dai seama că este... este un om foarte deștept. Și precaut! Și nu uita, are multă experiență, poate mai multă decît știm noi.

— Da, spuse Luke gînditor. Poate că e adevărat.

— Nu-mi place! exclamă domnișoara Waynflete. Zău, chiar sunt cam alarmată!

Luke spuse cu blîndețe:

— Nu trebuie să vă faceți griji. Vă asigur că am să fiu foarte prevăzător. Vedeți, am redus posibilitățile cît am putut de mult. Oricum, mi-am format o idee despre cine ar putea fi criminalul!...

Ea-l privi iscoditor.

Luke se apropie. Își coborî vocea pînă la șoaptă:

— Domnișoară Waynflete, dacă v-aș întreba pe care dintre cei doi îl considerați cel mai potrivit – doctorul Thomas sau domnul Abbot – ce-ați răspunde?

— Ah!... spuse domnișoara Waynflete.

Își duse mîna la piept. Se dădu înapoi. Ochii săi, plini de o expresie care îl nedumeri, îi întîlniră pe cei ai lui Luke. Exprimau nerăbdarea și încă ceva de care nu-și dădea precis seama.

Domnișoara Waynflete răspunse:

— Nu pot să spun nimic...

Se întoarse brusc, scoțînd un sunet curios, pe jumătate oftat, jumătate un geamăt.

Luke se resemnă.

— Mergeți acasă?

— Nu, trec pe la doamna Humbleby să-i duc cărțile astea.

Stă în drum spre conac. Am putea să mergem o bucată împreună.

— Ar fi foarte plăcut, spuse Luke.

Coborîră treptele, ocolind pajiștea satului.

Luke privi în urmă la liniile impunătoare ale casei pe care abia o părăsiseră.

— Probabil că a fost o casă frumoasă pe vremea tatălui dumneavoastră, spuse el.

Domnișoara Waynflete oftă:

— Da, eram cu toții foarte fericiți aici. Sunt tare bucuroasă că nu a fost demolată. Atîtea case vechi au fost dărîmate.

— Știu. Păcat!

— Și zău, cele noi nu sunt la fel de bine construite.

— Și eu mă îndoiesc că vor rezista la fel de bine timpului.

— Dar sigur că cele noi sunt mai comode, cu tot confortul și fără coridoarele reci, care trebuiesc curățate mereu.

Luke aprobă.

Cînd ajunseră la poarta casei doctorului Humbleby, domnișoara Waynflete ezită și spuse:

— E o seară atît de frumoasă. Dacă nu te superi, aș mai merge o bucată de drum. Îmi place să respir aer curat.

Puțin cam surprins, Luke își exprimă plăcerea politicos. Nici pe departe n-ar fi putut să numească seara aceea frumoasă. Vîntul bătea cu putere, scuturînd violent frunzele copacilor. Se gîndi că în orice clipă poate izbucni o furtună.

Domnișoara Waynflete, totuși, ținîndu-și pălăria cu o mîină, mergea lîngă el cu o înfățișare voioasă, vorbind cu mici efortări.

Mergeau pe o uliță cam singuratică, deoarece de la casa doctorului Humbleby, cel mai scurt drum pînă la Ashe Manor nu era pe strada principală, ci pe o uliță lăturalnică, ce ducea la una din porțile din spatele clădirii.

Poarta aceasta era nu din același fier forjat ca cealaltă, dar era încadrată de doi stâlpi frumoși, fiecare avînd în vîrf cîte un ananas uriaș, de culoare roz. De ce tocmai ananași, Luke nu putuse să-și dea seama! Dar se gîndi că pentru lordul Whitfield ananașii însemnau probabil distincție și bun gust.

În timp ce se apropiau de poartă, le ajunseră la urechi sunete de voci mînioase. O clipă mai tîrziu, îl zăriră pe lordul Whitfield înfruntînd un tînăr în uniformă de șofer.

— Ești concediat! țipă lordul Whitfield. Auzi? Ești concediat!

— Dacă mi-ați trece cu vederea, domnule, numai de data asta...

— Nu, n-am să-ți trec cu vederea! Mi-ai luat mașina! Mașina mea, și mai mult, ai băut, ai băut, să nu negi! Cred că am explicat clar că nu admit trei lucruri pe moșia mea: unul e beția, altul e imoralitatea și altul impertinența.

Deși omul nu era beat cu adevărat, băuse destul ca să i se dezlege limba. Schimbă tactica.

— Nu admiți asta, și nu admiți ailaltă! Bastardule! Moșia dumitale! Crezi că nu știm cu toții că tatăl dumitale a ținut o prăvălie de ghetе? Ne strîmbăm de rîs cînd te vedem, cum te înfoiești pe aici ca un curcan! La urma urmei, cine ești? Ia s-aud! Nu ești mai grozav ca mine, n-ai nicio grijă!

Lordul Whitfield se făcu stacojiu.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Cum îndrăznești? Tînărul făcu un pas amenințător înainte.

— Dacă n-ai fi un porc infect și îndopat, ți-aș da un pumn în mutră să mă ții minte!

Lordul Whitfield se dădu repede un pas înapoi, se împiedică de o buturugă și căzu.

Luke ieșise din umbră.

— Cară-te de aici, se adresă el cu violență șoferului. Șoferul reveni la normal. Părea speriat.

— Iertați-mă, domnule. Nu știu ce m-a apucat, zău.

— Cred că de vină sunt paharele alea în plus, spuse Luke.

Îl ajută pe lordul Whitfield să se ridice.

— Scu... scuzați-mă, domnule, se bîlbîi omul.

— O să-ți pară rău Rivers, spuse lordul Whitfield.

Vocea îi tremura de o emoție puternică. Omul ezită o clipă, apoi se îndepărtă cu pași rari.

Lordul Whitfield explodează:

— Formidabilă impertinență! Mie! Să-mi vorbească mie așa! Omul ăsta o s-o pățească urît! N-are pic de respect, pic de idee despre locul său în viață! Cînd mă gîndesc cîte fac eu pentru oamenii ăștia – lefuri mari, confort maxim, pensie cînd se retrag. Ah, nerecunoștința asta, ticăloasa asta de nerecunoștință...

Se înecă de emoție, apoi o văzu pe domnișoara Waynflete, care stătea tăcută la o parte.

— Tu ești, Honoria? Ah, sunt foarte necăjit că ai asistat la o scenă atît de dezgustătoare. Felul în care a vorbit omul ăsta...

— Mă tem că și-a cam ieșit din fire, domnule Whitfield, spuse domnișoara Waynflete, delicat.

— Era beat, asta e, era beat!

— Puțin cam afumat, spuse Luke.

— Știți ce-a făcut? li se adresă lordul Whitfield privindu-i pe rînd. Mi-a luat mașina, mașina mea! S-a gîndit că n-o să mă întorc așa de repede acasă. Bridget m-a dus cu mașina de două locuri pînă la Lyne. Iar individul ăsta a avut nerușinarea să plimbe o fată, cred că pe Lucy Carter, cu mașina mea!

Domnișoara Waynflete spuse cu blîndețe:

— Un lucru foarte nelalocul lui.

Lordul Whitfield păru puțin mai liniștit.

— Da, nu-i așa?

— Dar sunt sigură că-i pare rău.

— Am eu grijă să-l fac să-i pară rău.

— L-ai concediat, sublinie domnișoara Waynflete.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Individul ăsta o s-o sfîrșească prost!

Își îndreptă umerii.

— Honoria, nu vrei să intri puțin în casă să bem un pahărel de sherry?

— Îți mulțumesc, lord Whitfield, dar trebuie să trec pe la doamna Humbleby, să-i las cărțile astea. Noapte bună, domnule Fitzwilliam. Acum totul e în regulă cu dumneata.

Îi zîmbi dînd aprobator din cap și se depărtă în grabă. Luke își ținu respirația în clipa în care o idee bruscă îi trecu prin cap: domnișoara Waynflete semăna cu o doică ce condusesese un copil la o petrecere.

Oare era posibil ca ea să-l fi însoțit numai pentru a-l apăra? Ideea i se păru absurdă, dar...

Vocea lordului Whitfield îi curmă firul gîndurilor.

— Honoria Waynflete e o femeie foarte destoinică.

— Cred și eu.

Lordul Whitfield își îndreptă pașii spre casă. Mergea destul de bătos, iar cu o mîină își freca încet posteriorul.

Brusc chicoti.

— Pe vremuri, acum mulți ani, am fost logodit cu Honoria. Era o fată foarte drăguță, nu așa de uscățivă ca acum. Ce caraghios mi se pare azi. Părinții ei erau oameni de vază de pe aici.

— Într-adevăr?

Lordul Whitfield cugetă cu glas tare:

— Bătrînul colonel Waynflete se ținea tare mîndru. Trebuia să duci mîina la șapcă iute de tot. Ținea de școala veche și era înfumurat ca Lucifer.

Chicoti din nou:

— Cînd Honoria a anunțat că se va căsători cu mine,

parcă ar fi pus paie pe foc. Se considera o radicală, să știi. Privea lucrurile cu multă seriozitate. Lupta pentru înlăturarea diferențelor de clasă. Era o fată foarte serioasă.

— Deci familia a spulberat povestea de iubire?

Lordul Whitfield își frecă nasul.

— Ei, nu chiar. De fapt ne-am cam certat dintr-o pricină precisă. Avea o pasăre, unul dintre canarii ăia nenorociți care sporovăiesc de te înnebunesc. N-am putut să-i sufăr niciodată – a fost o treabă neplăcută, i-am sucit gâtul. Ei, acum nu mai are rost să răscolim ce a fost. Hai să vorbim despre altceva.

Scutură din umeri ca și cum ar fi vrut să alunge o amintire neplăcută.

Apoi spuse brusc:

— Să nu crezi că mi-o va ierta vreodată. Ei, poate, e ceva firesc...

— Cred că v-a și iertat, spuse Luke.

Lordul Whitfield se luminează la chip.

— Crezi? Ce bine mi-ar părea. Știi cât o respect, pe Honoria. E o femeie destoinică și... o doamnă! Lucrul ăsta are și azi importanță. Conduce biblioteca foarte bine.

Privi în sus și schimbă tonul.

— Ei, spuse el. Uite-o pe Bridget.

CAPITOLUL 16. ANANASUL

La apropierea lui Bridget, Luke simți cum i se încordează mușchii.

Nu mai vorbiseră între patru ochi din ziua în care jucaseră tenis. Printr-o înțelegere tacită, reciprocă, se evitaseră. O privi pe furiș. Părea provocator de liniștită, distantă și indiferentă. Bridget spuse ușor:

— Începusem să mă întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, Gordon?

Lordul Whitfield mormăi:

— Am avut de furcă cu cineva. Individul ăla Rivers a avut neobrăzarea să ia Rolls-ul azi după-masă.

— Lèse majesté, spuse Bridget.

— N-are rost să glumești, Bridget. E ceva serios. A plimbat o fată.

— Nu cred că ar fi fost la fel de plăcut dacă s-ar fi plimbat de unul singur!

Lordul Whitfield se îmbătoșă.

— Pe moșia mea nu admit decît o ținută morală și decentă.

— De fapt, nu e imoral să duci la plimbare o fată.

— Este, cînd e vorba de mașina mea.

— Asta bineînțeles că este mai mult decât neobrăzare! Echivalează cu blasfemie. Dar nu poți să reduci la zero problema sexului, Gordon. Pe cer e lună plină și, de fapt, e vremea nopților de Sînziene.

— Ia te uită, într-adevăr, spuse Luke.

Bridget îl privi iute.

— Am impresia că te interesează.

— Da.

Bridget se întoarse spre lordul Whitfield.

— La Bells and Motley au ajuns trei oameni extraordinari. Numărul unu, un om în pantaloni scurți, ochelari și o cămașă de mătase frumoasă de culoarea prunei! Numărul doi, o femeie fără gene, îmbrăcată într-un peplum și sandale și cu o livră de mărgel egiptene false și asortate. Numărul trei, un bărbat gras într-un costum de culoarea levănțicii și pantofi corespunzători. Bănuiesc că sunt niște prieteni de-ai domnului Ellsworthy! Zvonul circulă că diseară vor avea loc niște vesele evenimente în Poiana Vrăjitoarelor.

Lordul Whitfield se înroși.

— Nu voi permite!

— N-ai ce face, dragă. Poiana Vrajitorilor este proprietate publică.

— Nu voi permite vânzoleala asta păgînă aici! O s-o demasc la rubrica „Scandaluri”.

Se opri, apoi spuse:

— Adu-mi aminte să-mi notez asta și să-l anunț pe Siddely. Mîine trebuie să merg la Londra.

— Campania lordului Whitfield împotriva vrăjitoriei, spuse Bridget zeflemitor. Superstițiile medievale sunt încă în floare în liniștilele sătucuri.

Lordul Whitfield o privi fix, încruntîndu-se plin de mirare, apoi se întoarse și intră în casă.

Luke spuse amabil:

— Trebuie să-ți joci mai bine rolul, Bridget.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi păcat să-ți pierzi slujba! Suta de mii nu-ți aparține încă. Și nici diamantele și perlele. În locul tău, aș aștepta să se termine ceremonia nupțială ca să-mi exercit darurile sarcastice.

Privirea ei, în care plutea o undă de răceală, o întâlnește pe a lui.

— Ești tare grijuliu, dragă Luke. Câtă amabilitate, să pui atâta la inimă viitorul meu.

— Amabilitatea și chibzuința au fost întotdeauna părțile mele tari.

— Nu observasem.

— Nu?! Mă uimești!

Bridget îndoi frunza unei plante agățătoare. Spuse:

— Ce ai mai făcut azi?

— Ca de obicei. Am făcut pe detectivul.

— Ai obținut vreun rezultat?

— Da și nu, cum spun politicienii. Apropo, aveți vreo unealtă prin casă?

— Cred că da! Ce fel de unelte?

— A, trusa cu scule obișnuite ale unui spărgător. Poate s-ar putea să am nevoie de câteva.

Peste zece minute, Luke alesese ce-i trebuia de pe un raft al bufetului.

— Grămăjoara asta o să-mi fie de folos, spuse el lovindu-și buzunarul în care pusese uneltele.

— Ai de gând să forțezi vreo ușă de intrare?

— Poate.

— Nu prea ești vorbăreț.

— Ei, la urma urmei problema se arată cam încurcată. Sunt într-o situație îngrozitoare. După ciocnirea pe care am avut-o noi simbătă, cred că ar trebui s-o șterg de pe aici...

— Așa s-ar cuveni, dacă vrei să te porți ca un adevărat gentleman.

— Dar, deoarece în mod sigur sunt foarte aproape de urma unui maniac ucigaș, sunt mai mult sau mai puțin obligat să rămân. Dacă te poți gândi la vreun motiv plauzibil pe care să-l invoc ca să mă pot muta la Bells and Motley, pentru numele lui Dumnezeu, spune-l!

Bridget dădu din cap.

— Nu se face, doar ești verișorul meu. Pe lângă asta, hanul e plin de prietenii domnului Ellsworthy, și nu au decît trei camere de oaspeți.

— Deci sunt obligat să rămân, oricît de neplăcut ar fi pentru tine.

Bridget îi zîmbi dulce.

— Cîtuși de puțin. Nu mă dau în lături niciodată, dacă am la îndemîină cîteva capete de scalpat.

— Asta, spuse Luke, a fost o chestie extrem de murdară. Ce admir eu la tine, Bridget, este că de fapt n-ai niciun pic de milă. Bine, bine. Iubitul respins se va duce acum să se schimbe pentru cină.

Seara trecu fără niciun eveniment. Luke cîștigă și mai mult simpatia lordului Whitfield, simulînd un interes profund pentru discursul acestuia.

Cînd intrară în salon, Bridget spuse.

— Voi, bărbații, v-ați lăsat cam mult așteptați.

— Lordul Whitfield a vorbit atît de interesant, încît nici nu știu cînd a trecut timpul. Mi-a povestit cum a fondat primul ziar.

— Copăceii ăștia roditori, interveni doamna Anstruther, sunt minunați. Ar trebui să încerci să-i pui de-a lungul terasei, Gordon.

Apoi conversația trecu la alte subiecte.

Luke se retrase devreme.

Totuși nu se duse la culcare. Avea alte planuri. Tocmai bătea ora douăsprezece cînd coborî scările fără zgomot, în teniși, trecu prin bibliotecă și se lăsă în jos pe fereastră.

Vîntul mai bătea în rafale puternice, urmate de adieri blînde de scurtă durată. Norii traversau cu repeziciune cerul, acoperind luna în așa fel încît întunericul alterna cu strălucitoarea lumină a lunii.

Luke ajunsese la locuința domnului Ellsworthy pe un drum ocolit. Simțea nevoia să facă o mică investigație. Era aproape sigur că Ellsworthy și prietenii săi vor fi împreună în acea zi anume. Probabil că noaptea Sînzienelor era un eveniment care merita să fie marcat printr-o ceremonie sau alta. Cît timp se desfășura ceremonia, era o ocazie prielnică să cerceteze locuința domnului Ellsworthy.

Sări cîteva ziduri, ajunsese în spatele casei, scoase uneltele trebuincioase din buzunar și alese pe cea potrivită. Găsi o fereastră de bucătărie care se preta la eforturile pe care avea de gînd să le depună. Cîteva clipe mai tîrziu, împinsese cîrligul, ridicase geamul și se săltase înăuntru.

În buzunar avea o lanternă. O folosi cu economie, cîteva raze scurte pentru a-i arăta drumul și pentru a nu se împiedica de lucruri.

Într-un sfert de oră se asigură că întreaga casă era goală. Proprietarul era plecat după treburi.

Luke zîmbi satisfăcut și se apucă de lucru. Cotrobăi pendelete și cu precizie fiecare colțișor și firidă. Într-un sertar încuiat, sub două sau trei schițe inofensive în acuarelă, dădu de cîteva eforturi artistice care îl făcură să ridice din sprîncene și să fluiera. Corespondența domnului Ellsworthy era nesemnificativă, dar cîteva din cărțile lui – cele înghesuite în spatele dulapului – meritau o atenție deosebită.

În afară de ele, Luke mai adunase trei frînturi de

informații care, deși mărunte, erau totuși sugestive. Prima era o însemnare la repezeală făcută cu creionul într-un carnețel. „De aranjat Tommy Pierce” – dar fiind cu câteva zile înainte de a muri băiatul. Cealaltă era o schiță în creion a lui Amy Gibbs peste fața căreia era trasă cu furie o linie roșie. Cea de a treia era o sticlă cu sirop de tuse. Separat, niciunul din lucrurile acestea nu erau concludente într-un fel, dar luate împreună puteau fi considerate ca fiind încurajatoare.

Luke tocmai făcea ordine, aranjînd ultimele amănunte și punînd lucrurile la loc, cînd brusc rămase încordat și stinse lanterna.

Auzise cheia în broasca de la o ușă laterală.

Se duse pînă la ușa camerei în care se găsea și privi printr-o crăpătură. Speră că, dacă era Ellsworthy, se va duce direct sus.

Ușa laterală se deschise și Ellsworthy păși înăuntru, aprinzînd lumina din hol.

Luke îi văzu fața în timp ce trecea prin hol și își ținu respirația.

Era de nerecunoscut. Avea spume la gură, ochii îi străluceau de o exaltare nebunească, ciudată, în timp ce sălta prin hol cu pași mici de dansator.

Dar ce-l făcu pe Luke să-și țină răsuflarea fu priveliștea mîinilor lui Ellsworthy. Erau colorate într-un roșu cafeniu – culoarea singelui uscat...

Dispăru pe scări. O clipă mai tîrziu, lumina din hol se stinse.

Luke mai așteptă puțin, apoi se strecură afară din hol cu precauție, ajunse în bucătărie și sări pe geam.

Privi casa, dar era întunecată și tăcută.

Respiră adînc.

— Doamne, iartă-mă, spuse el, tipul ăsta e nebun de-a

binelea! Mă întreb de ce e în stare? Puteam să jur că avea sînge pe mîini.

Dădu ocol satului și se întoarse la Ashe Manor. Tocmai străbătea ulița lăturalnică, cînd brusc auzi un foșnet de frunze care-l făcu să se întoarcă.

— Cine-i acolo?

O siluetă înaltă, învăluită într-o pelerină întunecată ieși din umbra unui copac. Părea atît de nepămînteană, încît Luke simți cum îi bate puțin inima. Apoi recunoscuse chipul prelung și palid de sub glugă.

— Bridget? Ce m-ai speriat!

Îi răspunse tăios:

— Unde ai fost? Te-am văzut cînd ai plecat.

— Și m-ai urmărit?

— Nu. Ajunseseși prea departe. Te-am așteptat să te întorci.

— Ai făcut o mare prostie, mormăi Luke.

Bridget puse din nou întrebarea nerăbdătoare.

— Unde-ai fost?

Îi răspunse bine dispus:

— Am dat o raită pe la domnul Ellsworthy!

Bridget își ținu respirația.

— Ai găsit... ceva?

— Nu știu. În orice caz am aflat mai multe acum despre măgarul ăsta, gusturile lui pornografice și toate celelalte; am găsit și trei lucruri care pot fi sugestive.

Bridget ascultă cu atenție în timp ce el îi povesti rezultatul cercetărilor întreprinse.

— Totuși sunt niște dovezi foarte slabe, termină el. Dar, Bridget, cînd să plec, a apărut Ellsworthy. Și ascultă la mine, omul ăsta e nebun de legat!

— Vorbești serios?

— I-am văzut mutra... era de nedescris! Dumnezeu știe

ce-a făcut! Era într-o stare de delir și avea mâinile mînjite. Pot să jur că era sînge.

Bridget se cutremură.

— Oribil... murmură ea.

Luke spuse iritat:

— N-ar fi trebuit să ieși singură, Bridget. A fost o nebunie din partea ta. Ar fi putut să-ți dea cineva cu ceva în cap.

Bridget rîse slab.

— Cred că asta ți se poate aplica și ție, dragul meu.

— Eu știu să-mi port de grijă singur.

— Și eu la fel. N-aș putea să zic că soarta nu m-a pus la încercare.

Se stîrni o rafală tăioasă de vînt. Luke spuse brusc:

— Scoate-ți gluga.

— De ce?

Cu o mișcare neașteptată, Luke îi trase pelerina. Vîntul îi zburătăci părul, ridicîndu-i-l în creștet. Bridget îl privi nemișcată, respirînd iute.

Luke spuse:

— Într-adevăr, îți lipsește coada de mătură, Bridget. Așa te-am văzut prima dată.

O mai privi o clipă și spuse:

— Ești un diavol fără inimă. Cu un oftat adînc și zbuciumat, îi aruncă pelerina înapoi.

— Uite, puneți-o! Hai să mergem acasă.

— Așteaptă...

— De ce?

Se apropie de el. Vorbea cu o voce joasă, aproape fără să respire.

— Pentru că am să-ți spun ceva; de fapt, asta e unul din motivele pentru care te-am așteptat aici, în afara conacului. Vreau să-ți spun înainte de a intra... pe domeniul lui Gordon.

— Ei?

Bridget rîse scurt și cu puțină amărăciune.

— A, e foarte simplu. Ai cîștigat, Luke. Asta-i tot.

Luke spuse iute:

— Cum adică?

— Adică am renunțat la ideea de a deveni doamna Whitfield.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Adevărat? întrebă el.

— Da, Luke.

— Și ai să te căsătorești cu mine?

— Da.

— De ce oare?

— Nu știu. Îmi arunci în față niște lucruri drăcești... iar eu am impresia că îmi plac...

O luă în brațe și o sărută. Îi spuse:

— Lumea e nebună.

— Ești fericit, Luke?

— Nu în mod special.

— Crezi că ai să fi vreodată fericit cu mine?

— Nu știu. Am să risc.

— Da... și eu simt la fel...

— Suntem cam ciudați în privință asta, iubito! Hai să mergem. Poate ne revenim mâine dimineață.

— Da... te cutremuri cînd te gîndești ce i se poate întîmpla unui om...

Se uită în jos și brusc îl făcu să se oprească.

— Luke... Luke... ce-i asta?

Luna ieșise din nori. Luke privi în jos către o masă informă pe care Bridget o arătă cu vîrfurile tremurate ale pantofului.

Cu un strigăt de uimire, Luke își eliberă brațul și îngenunche. Privirea lui trecu de la masa informă la stîlpul porții. Ananasul dispăruse. În cele din urmă se ridică.

Bridget stătea cu mâinile apăsate pe buze.

Luke spuse:

— E Rivers, șoferul. E mort...

— Porcăria aia de piatră... de mult timp nu se mai ținea bine... cred că i-a căzut în cap!

Luke dădu din cap.

— Vîntul n-ar fi putut face așa ceva. Aha! Deci așa a vrut să arate... așa a vrut să pară. Un alt accident! Dar nu e decît o simulare. Din nou a lovit ucigașul...

— Nu, nu, Luke.

— Îți spun eu că asta e. Știi ce-am simțit cînd i-am pus mîna la ceafa? Pe lîngă ceva lipicios... fire de nisip. Aici nu-i pic de nisip. Ascultă Bridget, cineva a stat aici și l-a izbit în cap cînd ieșea pe poarta din spate. Apoi l-a așezat aici și a rostogolit pietroiul ăla în formă de ananas deasupra lui.

Bridget spuse slab:

— Luke... ai sînge... pe mîini...

Luke spuse întunecat:

— Pe mîinile altcuiva a fost sînge. Știi ce mă gîndeam astăzi după-amiază... că dacă ar mai fi o crimă, am ști cu precizie. Și știm! Ellsworthy! A fost plecat azi noapte și s-a întors cu sînge pe mîini, topăind și săltînd ca un nebun... beat și cu o expresie de maniac ucigaș...

Privind în jos, Bridget se cutremură și spuse cu voce joasă:

— Bietul Rivers...

Luke zise cu compătimire:

— Da sărmanul. A avut un ghinion grozav! Dar ăsta va fi ultimul, Bridget! Acum știm că o să punem mîna pe el!

O văzu clătinîndu-se și din doi pași o prinse în brațe.

Bridget îi spuse cu o voce de copil:

— Luke, mi-e frică...

Îi răspunse:

— S-a terminat, iubito. S-a terminat...

Bridget murmură:

— Fii bun cu mine, te rog. Am suferit mult de tot.

Îi răspunse:

— Am suferit mult unul din pricina celuilalt. N-o să se mai întâmple.

CAPITOLUL 17. LORDUL WHITFIELD VORBEȘTE

Doctorul Thomas îl privi pe Luke de după biroul său din cabinet.

— Remarcabil, spuse el, remarcabil! Chiar vorbești serios, domnule Fitzwilliam?

— Absolut. Sunt convins că Ellsworthy este un maniac periculos.

— Nu i-am dat prea mare atenție. Afirm totuși că s-ar putea să fie o persoană anormală.

— Eu aș merge chiar mai departe, spuse Luke întunecat.

— Chiar credeți că omul ăsta, Rivers, a fost ucis?

— Da, ați observat firele de nisip de pe rană?

— După cum mi-ați spus, le-am căutat. Trebuie să recunosc că ați avut dreptate.

— Atunci e clar, nu-i așa – accidentul a fost simulat și omul a fost omorât printr-o lovitură cu un sac de nisip, sau cel puțin a fost amețit.

— Nu neapărat.

— Cum adică?

Doctorul Thomas se lăsă pe spate și-și împreună degetele.

— Să presupunem că omul ăsta, Rivers, a stat culcat ziua

într-o groapă cu nisip, sunt multe pe aici. Asta ar explica firele de nisip de pe păr.

— Ascultați aici ce vă spun, omul ăsta a fost ucis!

— Puteți să-mi spuneți ce vreți, răspunse doctorul Thomas sec, dar asta nu dovedește nimic.

Luke își stăpîni exasperarea.

— Am impresia că nu credeți o vorbă din tot ce v-am spus.

Doctorul Thomas zîmbi; un zîmbet blajin și plin de superioritate.

— Trebuie să recunoașteți, domnule Fitzwilliam, că este o poveste destul de neobișnuită. Afirmăți că omul ăsta – Ellsworthy – a ucis o servitoare, un băiețel, un cârciumar bețiv, pe colegul meu și, în cele din urmă, pe omul ăsta, Rivers.

— Și nu credeți?

Doctorul Thomas dădu din umeri.

— Cunosc cîte ceva din cazul lui Humbleby. Mi se pare în afară de orice discuție bănuiala că Ellsworthy i-ar fi provocat moartea și nu pot să cred într-adevăr că aveți vreo dovadă că a procedat în felul ăsta.

— Nu știu cum a reușit, mărturisi Luke, dar totul se lega în povestea domnișoarei Pinkerton.

— Și aici din nou susțineți că Ellsworthy a urmărit-o la Londra și a dat cu mașina peste ea. Din nou n-aveți nicio urmă de dovadă că așa s-a întîmplat! Totul... e așa de... ireal.

Luke spuse tăios:

— Acum că știu unde mă aflu, o să trebuiască să găsesc dovezi. Mîine mă duc la Londra, la un vechi prieten. Am văzut în ziar că acum două zile a fost numit ajutor de șef de poliție. Mă cunoaște și va asculta ce vreau să-i spun. De un singur lucru sunt sigur: va ordona să se facă anchetă serioasă, nu glumă.

Doctorul Thomas își mîngîie bărbia gînditor.

— Ei, fără îndoială că ăsta e cel mai bun lucru de făcut.
Dacă se dovedește că v-ați înșelat...

Luke îl întrerupse.

— Chiar nu credeți niciun cuvânt din toate astea?

— Să cred că-i vorba de crime în serie?

Doctorul Thomas ridică din sprâncene.

— Ca să fiu sincer, domnule Fitzwilliam, nu cred. Povestea e prea fantastică.

— Fantastică, poate. Dar se leagă. Trebuie să recunoașteți că se leagă. Din moment ce acceptați povestea domnișoarei Pinkerton ca adevărată.

Doctorul Thomas scutură din cap. Schiță un zîmbet ușor.

— Dacă ați cunoaște cîteva din fetele astea bătrîne, așa cum le cunosc eu... murmură el.

Luke se ridică, încercînd să-și înfrîneze enervarea.

— Oricum, vi se potrivește numele, spuse el. Toma necredinciosul.

Thomas răspunse bine dispus:

— Dați-mi niște dovezi, dragul meu. Asta-i tot ce vă cer. Nu numai vorbe goale, care n-au nicio bază în afară de ce și-a închipuit că a văzut o bătrînică.

— Ce-și închipuie bătrînicile că văd este foarte adesea adevărat. Mătușa Mildred era extrem de ciudată! Ați avut vreo mătușă, domnule Thomas?

— Hmm... nu.

— O greșală, spuse Luke. Toată lumea ar trebui să aibă mătuși. Ele ilustrează triumful ghicitului asupra logicii. Mătușilor li s-a rezervat posibilitatea să știe că domnul A. este un ticălos pentru că seamănă cu un majordom necinstit pe care l-au avut pe vremuri. Alții spun, foarte logic, de altfel, că un om respectabil cum este domnul A. nu poate fi un netrebnic. Bătrînele însă nu greșesc niciodată.

Doctorul Thomas zîmbi din nou cu superioritate.

Luke spuse, simțind că-l apucă iar exasperarea:

— Nu-ți dai seama că eu sunt polițist? Nu sunt numai un simplu amator?

Doctorul Thomas zîmbi și murmură:

— În Strîmtoarea Mayang!

— Crima e tot crimă chiar și în Strîmtoarea Mayang.

— Desigur... desigur.

Luke plecă din cabinetul doctorului Thomas într-o stare de nervi îngrozitoare.

Se alătură lui Bridget, care-i spuse:

— Ei, cum te-ai descurcat?

— Nu m-a crezut. Lucru care, dacă stai să te gîndești, nu e de mirare. E o poveste incredibilă, fără nicio dovadă.

Doctorul Thomas este categoric genul de om care nu-și poate închipui șase lucruri imposibile înainte de micul dejun!

— Oare te va crede cineva?

— Probabil că nu, dar cînd am să ajung mîine la amicul Billy Bones, se va pune totul pe roate. O să-l ia și o să-l scuture pe amicul ăsta pletos de Ellsworthy, și în cele din urmă trebuie să ajungă la un rezultat oarecare.

Bridget spuse gînditoare:

— Am dat cam mult cărțile pe față, nu-i așa?

— A trebuit. Nu putem, pur și simplu nu putem să ne permitem să se înfăptuiască și alte crime.

Bridget se cutremură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Luke, ai grijă.

— Am să am grijă. Iar tu să nu mergi pe lîngă porțile cu ananași pe ele, evită noaptea pădurea singuratică, veghează asupra mîncării și băuturii. Cunosoc toate ițele.

— E un sentiment îngrozitor să știi că ești un om urmărit.

— Atîta timp cît tu nu ești o femeie urmărită, iubito...

— Poate sunt.

— Nu cred. Dar n-am de gînd să risc. Veghez asupra ta ca un înger păzitor de modă veche.

— Crezi că are vreun rost să anunțăm și poliția de aici? Luke stătu o clipă de gînduri.

— Nu, nu cred... mai bine mergem direct la Scotland Yard.

Bridget murmură:

— Așa s-a gîndit și domnișoara Pinkerton.

— Da, dar eu mă voi feri de necazuri.

Bridget spuse:

— Știu ce o să fac mîine. Am să-l fac pe Gordon să meargă la prăvălia brutei aceleia să cumpere cîte ceva.

— După ce te-ai asigurat că domnul Ellsworthy nu mă pîndește pe treptele de la Whitehall?

— Exact.

Luke spuse ușor încurcat:

— În ceea ce-l privește pe Whitfield...

Bridget spuse repede:

— Să lăsăm pînă te întorci mîine. Atunci o să-i spunem.

— Crezi că o să fie copleșit?

— Ei...

Bridget se gîndi.

— O să se enerveze.

— Să se enerveze? Ei drăcie. Oare nu o iei cam prea ușor?

— Nu. Pentru că, vezi, lui Gordon nu-i place să fie enervat! Îl întoarce pe dos!

Luke spuse grav:

— Nu mă simt prea bine, cînd mă gîndesc la asta.

Ideea îi rămase vie în minte pînă seara, cînd se pregăti să-l asculte pentru a douăzecea oară pe lordul Whitfield vorbindu-i despre lordul Whitfield. Recunoștea că era o ticăloșie să stai în casa unui om și să-i furi logodnica. Simțea totuși că o găăuță mărunță, burduhănoasă, afectată și

semeață cum era lordul Whitfield, n-ar fi trebuit să aspire niciodată la Bridget!

Dar conștiința îl muștra într-atît, încît ascultă cu o doză dublă de atenție încordată și rezultatul făcu o impresie total favorabilă asupra gazdei.

Lordul Whitfield era foarte bine dispus în seara asta. Moartea fostului șofer păruse că mai degrabă îl bucurase decît îl întristase.

— I-am spus eu individului ăla că o să sfîrșească prost, croncăni el, ridicînd un pahar de porto în lumină și privind prin el. N-ai auzit, aseară?

— Da, într-adevăr.

— Și vezi că am avut dreptate? E uluitor cît de des am dreptate.

— Trebuie să fie minunat pentru dumneavoastră.

— Am avut o viață splendidă, da o viață splendidă! Drumul mi s-a întins neted înaintea mea. Întotdeauna am crezut și m-am încrezut în Providență. Țsta e secretul, Fitzwilliam, ăsta e secretul.

— Da?

— Sunt un om religios. Cred în bine și în rău, și în justiția eternă. Există așa ceva – justiția eternă, Fitzwilliam, să nu te îndoiești.

— Și eu cred în justiție, spuse Luke.

Lordul Whitfield, ca de obicei, nu manifestă vreun interes pentru credințele altora.

— Fă dreptate Creatorului tău și Creatorul tău va face dreptate pentru tine. Am fost întotdeauna un om drept. Am fost de partea carității, iar banii mi i-am cîștigat cinstit. Nu datorez nimic nimănui. Stau singur pe picioarele mele. Îți amintești în Biblie cum patriarhii prosperau, li se înmulțeau mereu cirezile și turmele, iar dușmanii lor erau doborîți!

Luke își înăbuși un căscat și spuse:

— Într-adevăr.

— E remarcabil, absolut remarcabil, spuse lordul Whitfield, felul în care sunt doborâți dușmanii unui om drept. Uite, ieri, de exemplu, individul ăla m-a insultat – chiar a mers atît de departe încît a încercat să ridice mîna împotriva mea. Și ce s-a întîmplat? Unde este el azi?

Făcu o pauză retorică și apoi răspunse tot el cu o voce impresionantă:

— Mort! Lovit de mînia cerească!

Deschizînd puțin ochii, Luke spuse:

— O pedeapsă destul de aspră poate, pentru cîteva vorbe pripite rostite după un pahar în plus.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Întotdeauna se întîmplă așa. Răsplata vine iute și îngrozitor. Am dovezi certe în această privință. Ți-aduci aminte de copiii care au rîs de Eliseu, cum au venit urșii și i-au mîncat? Așa se întîmplă, Fitzwilliam.

— Întotdeauna am socotit că a fost un act de răzbunare inutil.

— Nu, nu. Privești greșit lucrurile. Eliseu era un sfînt mare. Nu era permis ca cei care rîd de el să mai trăiască! Înteleg asta din proprie experiență.

Luke îl privi nedumerit.

Lordul Whitfield coborî vocea.

— Nici eu n-am crezut la început. Dar de fiecare dată s-a întîmplat la fel! Dușmanii și defăimătorii mei au fost doborâți și exterminați.

— Exterminați?

Lordul Whitfield aprobă ușor din cap și-și sorbi paharul cu porto.

— Rînd pe rînd. Un caz la fel ca al lui Eliseu – un băiețel. Am dat peste el în grădină – era angajatul meu pe atunci. Știi ce făcea? Mă imita! Pe mine! Rîdea de mine! Țopăia încoace

și încolo, și oamenii se uitau la el. Își bătea joc de mine, pe propria mea moșie! Știi ce i s-a întâmplat? Nici peste zece zile a căzut de la o fereastră și a murit! Și pe urmă a fost ticălosul de Carter – un bețivan cu gura spurcată. A venit aici și m-a insultat. Ce i s-a întâmplat? Peste o săptămână a murit – s-a înecat în noroi. Pe urmă a fost o servitoare. A ridicat vocea la mine și m-a înjurat. Pedepsa a venit curînd. A băut otravă din greșeală! Și aș putea să-ți spun mai multe. Humbleby a îndrăznit să mi se împotrivească în planul de canalizare. Și a murit de septicemie. Ah, de multă vreme se-ntîmplă asta. Doamna Horton, de exemplu, a fost nepermis de grosolană cu mine, n-a trecut mult și s-a dus...

Se opri și, plecîndu-se înainte, îi dădu carafa cu porto lui Luke.

— Da, spuse el. Au murit cu toții. Uluiitor, nu-i așa? Luke se holbă la el.

O bănuială incredibilă îi răsări în minte! Îl privi cu alți ochi pe omulețul rotofei din fruntea mesei, care dădea blînd din cap și ai cărui ochi ușor bulbucăți îi întâlneau pe ai lui Luke cu un zîmbet de nepăsare.

Luke trecu rapid în revistă amănunte disperate. Își aminti de maiorul Horton care spunea: „Lordul Whitfield a fost foarte drăguț. A trimis struguri și piersici din sera sa personală”. Lordul Whitfield fusese cel care îi dăduse voie atît de blajin lui Tommy Pierce să fie angajat la spălatul geamurilor din bibliotecă. Lordul Whitfield făcuse o vizită la Institutul Wellerman Kreutz cu seruri și culturi de germenii puțin înainte de moartea doctorului Humbleby. Totul arăta clar o singură direcție, și el, prostul, care nici măcar nu bănuise...

Lordul Whitfield zîmbea încă. Un zîmbet fericit. Dădu ușor din cap către Luke.

— Toți mor... spuse lordul Whitfield.

CAPITOLUL 18. CONSULTĂRI LA LONDRA

Sir William Ossington, cunoscut prietenilor intimi de altădată drept Billy Bones, își primi amicul neîncrezător.

— N-ai văzut destule crime în Mayang? întrebă el pe un ton plîngăreț. A trebuit să te întorci acasă să lucrezi și pentru noi?

— În Mayang, crima nu se săvîrșește în serie, spuse Luke. Acum sunt pe urmele unuia care a săvîrșit cel puțin vreo jumătate de duzină de crime și a izbutit s-o facă fără să stîrnească nici umbră de bănuială!

Sir William oftă.

— Se întîmplă. Ce specialitate are, omoară soții?

— Nu e genul. De fapt, încă n-a ajuns la concluzia că este Dumnezeu Atotputernic, dar curînd va crede și asta.

— E nebun?

— A, fără discuție, aș spune.

— Aha, dar probabil legal nu este nebun. Există o diferență, știi?

— Cred că e conștient de natura și consecințele faptelor sale, spuse Luke.

— Exact, spuse Billy Bones.

— Ei, să nu ne cramponăm acum de subtilități juridice,

încă n-am ajuns la faza asta. Poate nici nu vom ajunge. Ce vreau de la tine bătrîne sunt cîteva fapte. În ziua derbiului, între cinci și șase după-amiază, a avut loc un accident pe stradă. O bătrînă a fost călcată pe Whitehall de o mașină care n-a oprit. O chema Lavinia Pinkerton. Aș vrea să scormonești toate amănuntele cu privire la asta.

Sir William oftă...

— Ți le procur imediat. N-o să dureze mai mult de douăzeci de minute.

Se țin de cuvînt. În mai puțin decît spusese, Luke vorbea cu ofițerul de poliție care fusese însărcinat cu problema respectivă.

— Da, domnule, îmi amintesc amănuntele. Cele mai multe mi le-am notat aici.

Îi arată foaia pe care o studia Luke.

— S-a făcut anchetă. Procurorul a fost domnul Satchervrell. Șoferul mașinii a fost găsit vinovat.

— I-ați dat de urmă?

— Nu, domnule.

— Ce fel de mașină era?

— Aproape sigur că era un Rolls – o mașină mare, condusă de un bărbat în uniformă de șofer. Toți martorii sunt de acord asupra acestui punct. Cei mai mulți știu să deosebească un Rolls de alte mașini.

— N-ai numărul?

— Nu, din nefericire nimeni nu s-a gîndit să-l rețină. Am notat numărul FZX 4498, dar era greșit, o femeie îl reținuse și-l amintise alteia care mi l-a dat. Nu știu dacă a doua femeie l-a reținut greșit, dar, oricum, n-a fost bun.

Luke întrebă iute:

— De unde știi că nu era bun?

Tînărul ofițer zîmbi.

— FZX 4498 este numărul de la mașina lordului

Whitfield. La ora aceea mașina stătea în fața casei Boomington și șoferul își lua ceaiul. Avea un alibi perfect, nu era amestecat, iar mașina n-a plecat din fața clădirii pînă la șase și jumătate, cînd a ieșit lordul.

— Înțeleg, spuse Luke.

— Așa se întîmplă domnule, oftă omul, jumătate din martori au dispărut pînă să vină sergentul să ia semnalmente.

Sir William aprobă din cap.

— Am presupus că numărul semăna numai cu FZX 4498, probabil începea cu doi de 4. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putință, dar n-am dat de urma mașinii. Am cercetat cîteva numere asemănătoare, dar toți au fost în măsură să ne dea niște alibiuri satisfăcătoare.

Sir William îl privi pe Luke întrebător.

Luke dădu din cap. Sir William spuse ofițerului:

— Mulțumesc Bonner, poți să pleci.

Cînd omul ieși, Billy Bones își privi prietenul întrebător.

— Ce zici de asta, Fitz?

Luke suspină.

— Totul se potrivește. Lavinia Pinkerton venea să spargă buba – să spună celor isteți de la Scotland Yard ce știa despre odiosul asasin. Nu știu dacă i-ați fi dat ascultare; probabil că nu...

— Poate că da, spuse sir William; lucrurile ne parvin și pe calea asta – din auzite și bîrfe – și nu le nesocotim total, te asigur.

— La asta s-a gîndit și criminalul. N-avea de gînd să riște. A lichidat-o pe Lavinia Pinkerton și deși una din femei a fost destul de isteată să-i rețină numărul, nimeni n-a crezut-o.

Billy Bones se foi pe scaun.

— Doar nu vrei să spui că...

— Ba da. Pun pariu pe orice că lordul Whitfield a ucis-o.

Nu știu cum a reușit. Șoferul se dusesese să bea ceaiul. Într-un fel sau altul, presupun că s-a strecurat deghizat în haine de șofer cu șapca pe cap. El e criminalul, Billy!

— Imposibil!

— Cîtuși de puțin. Lordul Whitfield a comis cel puțin șapte crime de care eu știu precis și probabil și altele.

— Imposibil, spuse sir William din nou.

— Dragă prietene, pur și simplu s-a lăudat cu ele aseară, în fața mea!

— Deci, e nebun.

— Da, e nebun, dar e un diavol viclean. Vei fi silit să procedezi cu precauție. Nu trebuie să știe că e bănuț.

— De necrezut!

— Dar adevărat!

Luke puse mîna pe umărul prietenului.

— Ascultă, Billy, bătrîne, trebuie să acționăm imediat. Iată faptele!

Cei doi bărbați vorbiră mult timp foarte serios.

A doua zi, Luke se reîntoarse la Wychwood. Porni cu mașina devreme, dimineța. Ar fi putut să se reîntoarcă cu o seară înainte, dar simțise o silă puternică, gîndindu-se că va trebui să doarmă sub acoperișul lordului Whitfield sau să accepte ospitalitatea lui, avînd în vedere împrejurările în care se găseau.

Cînd ajunse la Wychwood, trase mașina în fața casei domnișoarei Waynflete. Servitoarea care deschise ușa se holbă la el uluită, dar îl conduse în micuța sufragerie unde domnișoara Waynflete își lua micul dejun.

Se ridică să-l întîmpine, puțin surprinsă.

Luke nu pierdu timpul.

— Trebuie să-mi cer scuze că am dat buzna aici la ora asta.

Privi în jur. Servitoarea ieșise din cameră, închizînd ușa.

— Am să vă pun o întrebare, domnișoară Waynflete. Este ceva personal, dar cred că o să mă iertați.

— Te rog, întreabă-mă orice. Sunt sigură că ai motive serioase.

— Vă mulțumesc.

Se opri.

— Aș vrea să vă întreb motivul exact pentru care ați rupt logodna cu lordul Whitfield, pe vremuri.

Domnișoara Waynflete nu se așteptase la așa ceva. Obrajii i se colorară și-și duse mîna la piept.

— Ți-a spus ceva?

Luke răspunse:

— Mi-a spus că a fost vorba de o pasăre, o pasăre căreia i s-a sucit gîtul...

— A spus el asta?

Vocea îi era întrebătoare.

— A recunoscut? Extraordinar!

— Vreți să-mi spuneți, vă rog!

— Da, am să-ți spun. Dar, te rog să nu-i pomenești nimic lui Gordon, niciodată. Acum a trecut totul, s-a terminat, n-aș vrea să mai răscolesc trecutul.

Îl privi rugătoare.

Luke dădu din cap.

— Mă interesează numai pentru satisfacția mea personală, spuse el. N-am să repet ce-mi spuneți.

— Îți mulțumesc.

Își revenise. Vocea nu-i mai tremura, cînd continuă să vorbească.

— Lucrurile s-au petrecut așa. Aveam un canar mititel, țineam foarte mult la el, poate chiar prea mult, știi cum erau fetele pe vremuri. Eram în stare să fac orice pentru păsăruica aceea. Acum îmi dau seama că lucrul ăsta putea să fie supărător pentru un bărbat.

— Da, spuse Luke, cînd ea tăcu.

— Gordon era gelos pe pasăre. Mi-a spus într-o zi foarte iritat. „Cred că ții mai mult la pasărea asta decît la mine?” Iar eu, cu felul prostesc de a se purta al fetelor de atunci, am rîs, am ridicat pasărea pe deget și am spus ceva de genul ăsta: „Sigur că te iubesc, păsăruică dragă, mai mult decît pe băiatul ăsta prostuț! Sigur că da!” Atunci, – ah, a fost îngrozitor – Gordon mi-a smuls pasărea și i-a sucit gîtul. Mi-a provocat un asemenea șoc, că n-am să-l uit niciodată!

Chipul i se făcu foarte palid.

— Și ați rupt deci logodna? spuse Luke.

— Da. Nu mai aveam aceleași sentimente după aceea. Știți, domnule Fitzwilliam... ezită ea. Nu era vorba de fapta în sine... asta ar fi putut s-o facă dintr-o criză de gelozie și furie, dar aveam sentimentul îngrozitor că îi făcea plăcere s-o facă... Asta m-a speriat.

— Deci chiar mai de mult... murmură Luke. Chiar din zilele acelea...

Îi puse o mîină pe braț.

— Domnule Fitzwilliam...

Luke îi întîlni cu gravitate privirea rugătoare și speriată.

— Lordul Whitfield a comis toate crimele! spuse el. Ați știut de mult, nu-i așa?

Ea scutură din cap cu putere.

— N-am știut! Dacă știam, atunci – atunci sigur că aș fi vorbit... Nu, mi-a fost teamă.

— Și totuși nu mi-ați făcut nicio aluzie?

Își strînse mîinile, îndurerată brusc.

— Cum aș fi putut? Cum aș fi putut? Pe vremuri l-am îndrăgit...

— Da, spuse Luke cu blîndețe. Înțeleg.

Domnișoara Waynflete se întoarse, scotoci în geantă și, o

clipă, își tamponă ochii cu o batistă mică de dantelă. Apoi se întoarce din nou cu ochii zvîntați, demnă și liniștită.

— Mă bucur foarte mult că Bridget a rupt logodna. O să se căsătorească cu dumneata nu-i așa?

— Da.

— E mult mai potrivit, spuse domnișoara Waynflete destul de înțepată.

Luke nu putu să nu zîmbească puțin. Dar chipul domnișoarei Waynflete deveni grav și neliniștit. Se plecă înainte și-i puse încă o dată mîna pe braț.

— Dar ai grijă, spuse ea. Amîndoi trebuie să fiți foarte atenți.

— Adică... În privința lordului Whitfield?

— Da. Ar fi mai bine să nu-i spui.

Luke se încruntă.

— Cred că nici unuia din noi nu-i face plăcere ideea asta.

— Ah! ce contează? Am impresia că nu-ți dai seama că e nebun... nebun. N-o să stea cu mîinile în sîn... nicio clipă! Dacă i se întîmplă ceva lui Bridget...

— N-o să i se întîmple nimic!

— Da, știi... dar dă-ți seama că nu te poți pune cu el! E îngrozitor de viclean! Ia-o de aici imediat... este unica speranță. Convinge-o să plece din țară! Mai bine plecați din țară.

Luke spuse rar:

— Ar fi poate la fel de bine să plece numai ea. Eu voi rămîne.

— Mi-era teamă c-ai să spui așa. Dar, oricum trimite-o de aici. Imediat, bagă de seamă!

Luke aprobă din cap încet.

— Cred că aveți dreptate.

— Știi că am dreptate! Du-o de aici... pînă nu e prea tîrziu.

CAPITOLUL 19. RUPEREA LOGODNEI

Bridget auzi mașina lui Luke. Îi ieși în întâmpinare pe trepte.

I se adresă direct:

— I-am spus!

— Ce anume?

Luke fusese luat pe nepregătite. Nemulțumirea lui era atât de evidentă că Bridget observă imediat.

— Luke, ce s-a întâmpla? Pari foarte tulburat.

Îi răspunse încet:

— Mă gîndeam că ne înțelesesem să aștepți pînă mă întorc.

— Știu, dar m-am gîndit că e mai bine să termin o dată. Făcea planuri de căsătorie, luna de miere și alte lucruri d-astea. Pur și simplu a trebuit să-i spun.

Adăugă, cu o nuanță de reproș în glas:

— Era singurul lucru decent pe care trebuie să-l fac.

Îi dădu dreptate.

— Din punctul tău de vedere, da, da, înțeleg.

— Cred că din toate punctele de vedere!

— Cîteodată nu-ți poți permite să faci ceea ce trebuie.

— Ce vrei să spui, Luke?

Luke făcu un gest de nerăbdare.

— Nu pot să-ți spun acum și aici. Cum a reacționat Whitfield?

Bridget îi răspunse rar:

— Extraordinar de bine. Chiar extraordinar de bine. Mi-a fost rușine. Tare mă tem, Luke, că l-am subestimat pe Gordon, numai pentru că este cam afectat și câteodată îngîmfat. Cred într-adevăr că este chiar... ei... un omuleț mare.

Luke dădu din cap.

— Da, poate este un om mare, în anumite privințe pe care nu le-am bănuțit. Ascultă bine Bridget. Trebuie să pleci de aici cît mai repede cu putință.

— Sigur, azi împachetez și plec. Poți să mă duci cu mașina în oraș. Presupun că putem să mergem amîndoi să ne luăm niște camere la Bells and Motley, în cazul în care trupa lui Ellsworth și-a luat tălpășița?

Luke scutură din cap.

— Nu, mai bine te întorci la Londra. Îți explic imediat. Între timp, cred că mai bine aș sta de vorbă cu Whitfield. Cred că asta trebuie să faci – totul e o porcărie sinistră, nu? Am senzația ca sunt un ticălos care dezgroapă mormintele.

Luke îi zîmbi.

— A fost o afacere cinstită. Te-ai purtat corect. Oricum, n-are rost să ne lamentăm pentru lucrurile care s-au terminat și au trecut. Acum intru să stau de vorbă cu Whitfield.

Îl găsi pe lordul Whitfield plimbîndu-se cu pași mari prin salon. În aparență era calm, avea chiar un ușor zîmbet pe buze. Dar Luke observă că o venă de la tîmplă i se zbătea violent.

Se întoarse, cînd Luke intră.

— A! Ai venit, Fitzwilliam.

Luke spuse:

— N-are rost să spun că-mi pare rău pentru ce am făcut –

aş fi ipocrit! Recunosc că, din punctul dumneavoastră de vedere, m-am purtat foarte urît şi am foarte puţine de spus ca să mă apăr. Lucruri de genul ăsta se întîmplă în viaţă.

Lordul Whitfield îşi reluă mersul.

— Într-adevăr, într-adevăr.

Dădu din mînă. Luke continuă:

— Bridget şi cu mine ne-am purtat ruşinos cu dumneavoastră. Dar asta este! Ținem unul la altul şi nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să vă spunem adevărul şi să plecăm.

Lordul Whitfield se opri. Îl privi pe Luke cu ochi spălăciţi şi bulbucaţi.

— Nu, spuse el, nu mai aveţi ce face!

Avea un ton curios în voce.

Îl privea pe Luke, scuturînd din cap cu milă parcă.

Luke spuse tăios:

— Cum adică?

— N-aveţi ce face! spuse lordul Whitfield. E prea tîrziu.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Spuneţi-mi ce vreţi să insinuaţi?

Lordul Whitfield spuse pe neaşteptate.

— Întreab-o pe Honoria Waynflete. Ea o să înţeleagă. Ea ştie ce se întîmplă. Mi-a vorbit odată despre asta!

— Ce anume o să înţeleagă?

Lordul Whitfield spuse:

— Răul nu rămîne nepedepsit. Trebuie să se facă dreptate! Păcat, pentru că țin la Bridget. Într-un fel e păcat pentru amîndoi!

— Ne ameninţaţi?

Lordul Whitfield păru surprins cu adevărat.

— Nu, nu, dragă prietene. Puţin mă interesează povestea asta! Cînd i-am făcut lui Bridget onoarea de a o alege drept soţia mea, ea a acceptat anumite responsabilităţi. Acum, le

respinge – dar în viața asta nu poți să dai înapoi. Dacă încălci legile, plătești...

Luke își strînse pumnii. Spuse:

— Adică lui Bridget i se va întâmpla ceva? Whitfield, ascultă ce-ți spun eu. Bridget n-o să pățească nimic, și nici eu! Dacă încerci să faci ceva, s-a zis cu tine. Mai bine ai fi mai atent! Știi multe despre tine!

— Eu n-am niciun amestec, spuse lordul Whitfield. Eu nu sunt decît instrumentul unei Puteri superioare. Ce poruncește acea Putere, asta se întâmplă.

— Văd că dai crezare lucrului ăsta, spuse Luke.

— Pentru că ăsta e adevărul! Oricine mi se împotrivește este pedepsit. Tu și cu Bridget nu veți face excepție.

— Aici greșești. Oricît de mult noroc ai avea, pînă la urmă tot se termină. Norocul tău e ca și terminat.

Lordul Whitfield spuse cu blîndețe:

— Tinere dragă, pe mine nimic nu mă poate atinge.

— Nu zău? O să vedem. Calculează bine ce faci, Whitfield.

Lordul Whitfield schiță o mișcare foarte slabă. Vocea i se schimbase cînd vorbi:

— Am avut foarte multă răbdare. Nu mai abuza de ea. Hai, du-te.

— Mă duc, spuse Luke, cît pot de repede. Nu uita că te-am prevenit.

Se întoarse pe călcîie și ieși iute din cameră. Urcă scările în grabă. O găsi pe Bridget în cameră, supraveghind o servitoare care îi împacheta hainele.

— Ești gata repede?

— În zece minute.

Ochii ei îi puseră o întrebare la care nu putu să răspundă din cauza servitoarei.

Luke aprobă scurt din cap.

Se duse în camera sa și-și aruncă grăbit lucrurile într-un geamantan. Se întoarse zece minute mai târziu și o găsi pe Bridget gata de plecare.

— Mergem?

— Sunt gata.

În timp ce cobora scara, îl întâlnește pe majordom urcând.

— Domnișoara Waynflete vrea să vă vadă, doamnă.

— Domnișoara Waynflete? Unde este?

— În salon, cu lordul.

Bridget se duse direct în salon. Luke o urmă îndeaproape.

Lordul Whitfield stătea lângă fereastră vorbind cu domnișoara Waynflete. În mână avea un cuțit cu o lamă lungă și subțire.

— O lucrătură perfectă, spuse el. Unul din ajutoarele mele tinere mi l-a adus din Maroc unde a fost în calitate de corespondent special. E maur, bineînțeles; un cuțit din Riff.

Își trecu drăgăstos un deget pe tăiș.

— Ce lamă!

Domnișoara Waynflete spuse repezit:

— Pune-l la loc, Gordon, pentru Dumnezeu!

El zîmbi și îl puse la loc într-o colecție de arme pe o masă.

— Îmi place senzația pe care mi-o dă, spuse el blajin.

Domnișoara Waynflete pierduse ceva din cumpătul ei obișnuit. Arăta palidă și nervoasă.

— A, ai venit Bridget, drăguța mea, spuse ea.

Lordul Whitfield chicoti:

— Da, uite-o pe Bridget. Spuneți-vă tot ce aveți să vă spuneți. Honoria, Bridget pleacă de aici curînd.

Domnișoara Waynflete spuse tăios:

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau? Vreau să spun că pleacă la Londra. Am dreptate, Bridget, nu-i așa? Atîta voiam să spun.

Îi privi pe toți.

— Am o veste pentru tine, Honoria. Bridget nu se mai mărită cu mine pînă la urmă. Îl preferă pe Fitzwilliam. Viața e un lucru foarte straniu. Ei, vă las să vă spuneți ce aveți de spus.

Ieși din cameră, zornăind cu mîinile niște monede din buzunare.

— Vai de mine... spuse domnișoara Waynflete. Vai de mine...

Avea atîta disperare în glas încît Bridget păru ușor surprinsă. Spuse stingherită:

— Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău.

Domnișoara Waynflete spuse:

— E supărat, e îngrozitor de supărat; vai de mine, e ceva groaznic. Ce ne facem?

Bridget o privi fix.

— Ce ne facem? Cum adică?

Domnișoara Waynflete îi spuse, incluzînd pe amîndoi în privirea sa plină de reproș:

— Nu trebuia să-i spui niciodată!

— Prostii! Ce puteam să facem?

— Nu trebuia să-i spui acum. Trebuia să fi așteptat pînă cînd ați plecat.

Bridget spuse scurt:

— Asta e o chestiune de părere. Eu personal cred că e mai bine să afli cît mai de repede lucrurile neplăcute.

— Vai de mine, dacă n-ar fi vorba decît despre asta...

Se opri. Apoi îl privi pe Luke întrebător. Luke dădu din cap. Buzele luară forma cuvintelor: „Nu încă”.

Domnișoara Waynflete murmură:

— Înțeleg.

Bridget spuse cu o ușoară exasperare:

— Ați vrut să mă vedeți pentru ceva personal, domnișoară Waynflete?

— Ei... da. De fapt am venit să-ți sugerez ideea să-mi faci o scurtă vizită. M-am gândit că... s-ar putea să-ți vină greu să mai rămii aici și că ai avea nevoie de câteva zile... să... să... ei bine, să-ți pui la punct planurile.

— Vă mulțumesc, domnișoară Waynflete, sunteți foarte drăguță.

— Știi, cu mine ai fi în siguranță și...

Bridget o întrerupse.

— În siguranță?

Domnișoara Waynflete spuse grăbită, puțin agitată:

— Tihnită, asta am vrut să spun, o să ai multă tihnă la mine. Adică, nu atât de luxos ca aici, e natural, dar apa caldă este caldă, iar micuța mea servitoare Emily gătește într-adevăr foarte bine.

— Ah, sunt sigură că va fi minunat, domnișoară Waynflete, spuse Bridget mecanic.

— Dar, sigur, că dacă pleci în oraș, e mult mai bine...

Bridget spuse rar:

— E puțin cam încurcată toată povestea. Mătușa a plecat devreme azi; s-a dus la o expoziție de flori. N-am avut când să-i spun ce s-a întâmplat. Am să-i scriu un bilet că m-am dus să stau în apartamentul ei.

— Ai să stai în apartamentul mătușii la Londra?

— Da. Nu stă nimeni acolo. Am să iau masa în oraș.

— Ai să stai singură în apartament? Vai de mine, eu n-aș face așa ceva. N-aș sta acolo singură.

— N-o să mă mănince nimeni, spuse Bridget nervoasă. Pe lângă asta, mătușa se întoarce mâine.

Domnișoara Waynflete dădu din cap îngrijorată.

Luke spuse:

— Mai bine du-te la hotel.

Bridget se întoarse brusc spre el.

— De ce? Ce v-a apucat pe toți? Ce tot mă tratați ca pe un copil cretin?

— Vai. Nu, dragă, protestă domnișoara Waynflete. Nu vreau decît să fii prevăzătoare – atît!

— Da de ce? De ce? Despre ce este vorba?

— Ascultă Bridget, spuse Luke. Vreau să stăm puțin de vorbă. Dar nu aici. Luăm mașina și mergem într-un loc liniștit.

Luke o privi pe domnișoara Waynflete.

— Putem să trecem pe la dumneavoastră cam peste o oră? Aș vrea să vă spun cîte ceva.

— Vă rog. Vă aștept acolo.

Luke puse mîna pe brațul lui Bridget. Clătină din cap către domnișoara Waynflete în chip de mulțumire.

Spuse:

— Luăm mai tîrziu bagajele. Hai.

O însoți afară din cameră și străbătură holul pînă la ușa din față. Deschise portiera. Bridget se urcă în mașină, Luke porni motorul și plecă în toată viteza. Pe cînd ieșeau pe porțile de fier, scoase un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului că te-am scos teafără de acolo, spuse el.

— Chiar ai înnebunit, Luke? Ce-nseamnă asta? Parcă ai face din toate un secret profesional.

Luke spuse sever:

— Ei, e greu să explici cuiva că omul sub al cărui acoperiș se găsește în clipa respectivă este un criminal.

CAPITOLUL 20. SUNTEM IMPLICAȚI... AMÎNDOI

Bridget rămase o clipă nemișcată lângă el. Spuse:
— Gordon?

Luke aprobă din cap.

— Gordon? Gordon – criminal? Gordon – criminalul?

Ceva mai ridicol n-am mai auzit de cînd sunt!

— Nu-ți vine să crezi?

— Sigur că nu. Păi, Gordon n-ar omorî nicio muscă.

Luke spuse întunecat:

— S-ar putea să fie adevărat. Nu știu. Dar știu precis că a omorît un canar și, mai precis, că a omorît multe ființe omenеști.

— Dragul meu Luke, pur și simplu nu-mi vine să cred.

— Îmi închipui. Nici nu pare verosimil. Știi, de fapt nici nu-l inclusesem pe lista suspectilor posibili pînă alaltăieri-seară.

Bridget protestă.

— Dar știu absolut totul despre Gordon! Îl știu ce poate! La urma urmei, e un omuleț plăcut – nu zic că nu e afectat, dar de fapt e plin de zel.

Luke scutură din cap.

— O să trebuiască să-ți revezi părerea despre el, Bridget.

— N-are rost, Luke, nu pot să cred! Cine ți-a băgat ideea asta absurdă în cap? Păi, acum două zile erai îndeaproape convins că Ellsworthy e criminalul.

Luke tresări ușor.

— Știu, știu. Poate ai impresia că mâine o să-l bănuiesc pe Thomas și poimîine o să fiu convins că pe Horton trebuie să-l urmăresc! Nu sunt chiar atît de nerațional! Recunosc că ideea este destul de șocantă cînd îți vine în cap, dar dacă o cumpănești puțin, îți dai seama că totul se îmbină perfect. Nu-i de mirare că domnișoara Pinkerton n-a îndrăznit să apeleze la autoritățile locale. Știa că o să rîdă de ea! Scotland Yardul era unica speranță.

— Dar ce motiv plauzibil ar fi putut avea Gordon pentru toate crimele astea? Ah, totul e așa de absurd!

— Știu. Dar nu-ți dai seama că Gordon Whitfield are o părere exagerat de bună despre sine?

— Se prefacă că este foarte important și nemaipomenit. Dar asta-i doar un complex de inferioritate, sărmanul.

— E posibil ca tocmai asta să stea la rădăcina răului. Nu știu. Dar gîndește-te, Bridget, gîndește-te numai o clipă. Îți aduci aminte de toate frazele pe care tu singură le-ai folosit ca să-ți bați joc de el, acel lèse majesté etc. Nu-ți dai seama că eul acestui om este exacerbat peste măsură? Și intervine și religia. Fetișo dragă, omul e nebun de legat!

Bridget se gîndi o clipă. Spuse în cele din urmă:

— Totuși nu pot să cred. Ce dovezi ai, Luke?

— Păi, propriile lui cuvinte. Mi-a explicat cît se poate de deslușit, alaltăieri-seară, că oricine i s-a pus în drum întotdeauna și-a găsit sfîrșitul.

— Spune mai departe.

— Nu pot să-ți explic clar ce înseamnă asta, dar așa s-a exprimat. Vorbea foarte calm și satisfăcut... Și, cum să-ți

spun? Foarte obișnuit cu ideea asta! Stătea acolo, zîmbind în sinea lui... A fost ceva neașteptat, chiar oribil, Bridget.

— Spune mai departe.

— Ei, pe urmă mi-a înșirat o listă de persoane care au pierit pentru că și-au atras suprema lui nemulțumire! Și ascultă aici Bridget, persoanele pe care le-a amintit erau: doamna Horton, Amy Gibbs, Tommy Pierce, Harry Carter, Humbleby și șoferul ăla, Rivers.

Bridget rămase în sfârșit impresionată. Păli îngrozitor.

— Chiar a pomenit într-adevăr persoanele astea?

— Absolut pe toate! Acum crezi?

— O, Doamne, presupun că trebuie să cred... Cum a motivat?

— A dat niște motive extrem de neînsemnate – lucrul ăsta te înspăimîntă. Doamna Horton l-a jignit, Tommy Pierce l-a imitat și i-a făcut pe grădinari să rîdă de el, Harry Carter l-a insultat, Amy Gibbs a fost foarte obraznică, Humbleby a îndrăznit să i se opună în public, Rivers l-a amenințat în fața mea și a domnișoarei Waynflete...

Bridget își duse mâinile la ochi.

— Oribil... De-a dreptul oribil, murmură ea.

— Știu. Și mai avem și o altă dovadă, din afară. Mașina care a călcat-o pe domnișoara Pinkerton la Londra era un Rolls, iar numărul ei era numărul mașinii lordului Whitfield.

— Asta îl acuză în mod clar, spuse Bridget rar.

— Da. Poliția a crezut că femeia care le-a dat numărul făcuse o greșeală. Halal greșeală!

— Înțeleg, spuse Bridget. Când e vorba despre un om bogat și puternic cum e lordul Whitfield, e firesc să se dea crezare versiunii lui.

— Da. Putem să ne închipuim ce greu i-a venit domnișoarei Pinkerton.

Bridget spuse gînditoare:

— De vreo cîteva ori mi-a spus lucruri ciudate. Ca și cum m-ar fi prevenit de ceva... Pe vremea aceea nu pricepeam o boabă... Acum înțeleg!

— Toate se potrivesc, spuse Luke. De fapt, cam se întâmplă. La început spui, cum ai făcut și tu, „e imposibil!” și pe urmă accepți ideea. Toate se îmbină perfect. Strugurii pe care i-a trimis doamnei Horton, iar doamna Horton își închipuia că o otrăvesc surorile! Și vizita aceea la Institutul Wellerman Kreutz; într-un fel sau altul, o fi făcut rost de cîteva culturi de germeni și l-a infectat pe Humbleby.

— Nu știu cum a reușit.

— Nici eu nu știu, dar legătura e clară. E inevitabilă.

— Da... Vorba ta, se potrivește. Și sigur că el putea să facă lucruri pe care alții nu le-ar fi putut face! Adică e atît de în afară de orice bănuială!

— Cred că domnișoara Waynflete îl bănuia. Mi-a pomenit de vizita lui la institut. În timp ce discutam, a amintit de ea ca din întâmplare, dar am impresia că s-a gîndit că auzind de asta am să acționez în consecință.

— Deci știe de atîta timp?

— Avea o bănuială foarte puternică. Dar cred că a fost reținută de faptul că pe vremuri l-a iubit.

Bridget aprobă din cap.

— Da, asta explică multe lucruri. Gordon mi-a povestit că pe vremuri au fost logodiți.

— Știi, n-a vrut să credem că el e criminalul. Dar cu timpul s-a convins tot mai mult că ăsta este adevărul. A încercat să-mi facă niște aluzii, dar nu putea să declare nimic precis în legătură cu el! Femeile sunt niște ființe ciudate! Cred că într-un fel, mai ține la el...

— Chiar după ce a părăsit-o?

— Ea l-a părăsit. A fost o poveste cam urîță. Să-ți povestesc!

Îi relată pe scurt episodul trist și neplăcut.

Bridget îl privi fix.

— A fost în stare Gordon să facă așa ceva?

— Da. Încă de pe vremea aceea, după cum vezi, probabil că nu era normal.

Bridget se cutremură; murmură:

— Atîția ani în urmă... Atîția ani...

Luke spuse:

— Poate că s-a descotorosit de mult mai multe persoane decît o să aflăm noi vreodată! Numai succesiunea prea rapidă a morților din ultima vreme a atras atenția asupra lui! Ca și cum succesul l-ar fi făcut nesăbuit!

Bridget aprobă din cap. Tăcu vreme de cîteva minute, meditănd, apoi întrebă brusc:

— Ce ți-a spus exact domnișoara Pinkerton, în ziua aceea, în tren? Cum a început?

Luke încercă să-și amintească:

— Mi-a spus că se duce la Scotland Yard, a amintit de sergentul satului, zicea că e un individ amabil, dar nu e în măsură să se ocupe de crime.

— Atunci a amintit prima dată cuvîntul?

— Da.

— Spune mai departe.

— Zicea: „Văd că ești surprins. Și eu am fost la început. Chiar nu-mi venea să cred. Mă gîndeam că a început să-mi lucreze imaginația”.

— Și pe urmă?

— Am întrebat-o dacă într-adevăr nu era imaginația de vină, și ea mi-a răspuns placid: „A, nu! Aș fi putut să mă înșel prima oară, dar nu a doua, sau a treia, sau a patra oară. După aceea, știi precis...”

— Minunat, comentă Bridget, continuă!

— Așa că, singur i-am cîntat în strună și i-am spus că eram

sigur că procedează cum trebuie. Să știi că dacă a existat vreodată un Toma necredinciosul, atunci eu eram acela!

— Știu. E ușor să fii înțelept după eveniment! Și eu mă simțeam la fel, amabilă și superioară, față de sărmana bătrinică. Cum a continuat conversația?

— Stai puțin... Da! A amintit de cazul Abercrombie, ai auzit de el, otrăvitorul din Țara Galilor. Mi-a spus că niciodată n-a dat crezare faptului că ucigașul acela avea o privire aparte când își alegea victimele. Dar începuse să creadă pentru că văzuse cu ochii săi aceeași expresie pe fața cuiva.

— Spune-mi exact ce cuvinte a folosit.

Luke se gîndi, încrețind fruntea.

— Vorbea pe același ton plăcut și distins: „Sigur că n-am crezut cu adevărat cînd am citit – dar este adevărat”. Iar eu i-am spus: „Ce anume e adevărat?” Și ea mi-a răspuns „Expresia pe chipul unei persoane!” Și, pe Dumnezeuul meu, Bridget, felul în care a spus-o, absolut, că m-a convins! Și vocea ei liniștită, expresia feței ei erau ca ale unei femei care văzuse într-adevăr ceva atît de oribil, încît nici nu puteai să exprimi!

— Spune, Luke. Spune-mi totul.

— Și pe urmă a enumerat victimele: Amy Gibbs, Carter, Tommy Pierce... A spus că Tommy era un băiețel îngrozitor, iar Carter un bețiv. Pe urmă: „Acum însă – ieri – s-a întîmplat cu doctorul Humbleby – un om atît de cumsecade – un om cu adevărat cumsecade”. Și mi-a spus că dacă s-ar duce la Humbleby și i-ar povesti, n-ar crede-o, ar rîde de ea numai!

Bridget suspină adînc.

— Înțeleg, spuse ea. Înțeleg.

Luke o privi.

— Ce ai, Bridget? La ce te gîndești?

— La ce mi-a spus odată doamna Humbleby. M-am întrebat... Nu, nu contează, spune mai departe. Ce ți-a mai spus pînă la urmă?

Luke repetă cuvintele sobru. Îl impresionaseră și nu le uitase.

— I-am spus că era greu să nu fie descoperit după mai multe crime, și ea mi-a răspuns. „Nu, nu, fiule, aici greșești. E foarte ușor să ucizi – atîta timp cît nu te bănuiește nimeni. Și știi, persoana despre care e vorba este chiar ultimul om pe care l-ar bănuia cineva...”

Tăcu. Bridget spuse cutremurîndu-se:

— E ușor să ucizi? Oribil de ușor – e destul de adevărat! Nici nu-i de mirare că ai reținut cuvintele astea, Luke. O să mi se întipărească și mie în minte – pentru toată viața! Un om ca Gordon Whitfield... Ah! Sigur că e ușor!

— Nu e ușor să-i dovedești vinovăția, spuse Luke.

— Crezi? Am o idee; aș putea să te ajut.

— Bridget, îți interzic...

— Nu poți. Iar eu nu sunt în stare să stau deoparte și să mă cred în siguranță. Sunt și eu implicată, Luke. S-ar putea să fie periculos, da, recunosc, dar trebuie să-mi joc rolul.

— Bridget...

— Sunt implicată, Luke! O să accept invitația domnișoarei Waynflete și o să rămîn aici.

— Draga mea, te implor...

— E periculos pentru amîndoi. Știu. Dar suntem implicați, Luke, implicați... amîndoi!

CAPITOLUL 21. „DE CE COLINZI PE CÎMPURI, CU MĂNUȘI?”

Interiorul calm al locuinței domnișoarei Waynflete reuși să contrabalanseze momentul încordat din mașină.

Domnișoara Waynflete o primi puțin cam îndoită pe Bridget care îi acceptase invitația; dar se grăbi să-și reînnoiască ospitalitatea, punînd îndoiala pe care o arătase pe seama a cu totul altceva decît neplăcerea de a o primi.

Luke spuse:

— Fiindcă sunteți așa de drăguță, domnișoară Waynflete, cred că într-adevăr ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Eu stau la hanul Bells and Motley. Mai bine s-o am pe Bridget sub ochii mei, decît să fie plecată acolo, la Londra. La urma urmei, amintiți-vă ce s-a întîmplat într-o asemenea ocazie.

Domnișoara Waynflete spuse:

— Te referi la Lavinia Pinkerton?

— Da. Ai zice, nu-i așa, că în mijlocul unui oraș aglomerat ești în deplină siguranță.

— Vrei să spui, preciză domnișoara Waynflete, că siguranța cuiva depinde în primul rînd de faptul că nimeni nu vrea să-l omoare?

— Exact. Am ajuns să fim la cheremul așa-numitei bunăvoințe a civilizației.

Domnișoara Waynflete dădu gînditoare din cap. Bridget interveni:

— De cînd știți că Gordon e ucigașul, domnișoară Waynflete?

Domnișoara Waynflete suspină:

— E o întrebare la care-ți pot răspunde foarte greu, draga mea. Cred că în fundul inimii am avut de mult timp credința asta. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu recunosc ce aveam în minte. Știi, n-am vrut să cred, așa că mi-am spus întotdeauna că e un gînd răutăcios și monstruos.

Luke spuse direct:

— Nu v-a fost niciodată teamă... pentru dumneavoastră?

Domnișoara Waynflete medită puțin.

— Vrei să spui că dacă Gordon ar fi bănuît că știu, ar fi găsit vreo posibilitate să scape de mine?

— Da.

Domnișoara Waynflete spuse blajin:

— Sigur că m-am gîndit și la asta... Am încercat să fiu... prudentă. Dar nu cred că Gordon m-ar fi socotit o adevărată amenințare.

— De ce?

Domnișoara Waynflete se îmbujoră ușor.

— Nu cred că Gordon și-ar fi închipuit că eu aș face ceva care să reprezinte vreo amenințare pentru el.

Luke spuse brusc:

— Ați mers chiar pînă într-acolo încît să-l preveniți?

— Da. Adică, i-am dat să înțeleagă că era ciudat cum oricine nu-i făcea pe plac, curînd pătea un accident.

Bridget întrebă:

— Și ce-a spus?

O expresie de îngrijorare străbătu chipul domnișoarei Waynflete.

— N-a reacționat în felul în care mă așteptam. Părea...

nu zău, e ceva extraordinar!... părea mulțumit. Spunea: „Deci ai observat și tu?” Chiar... chiar se fălea, dacă pot spune așa.

— E nebun, ce mai, spuse Luke.

Domnișoara Waynflete aprobă cu însuflețire.

— Da, sigur, nu există o altă explicație posibilă. Nu e răspunzător de actele sale.

Își lăasă o mână pe brațul lui Luke.

— N-o să-l... să-l spînzure, nu-i așa, domnule Fitzwilliam?

— Nu, nu. Cred că o să-l trimită la Broadmoor.

Domnișoara Waynflete suspină și se lăasă pe speteaza scaunului.

— Tare mă bucur.

Ochii îi rămaseră la Bridget, care se încrunta la covor.

Luke spuse:

— Dar mai avem mult pînă acolo. Am adus la cunoștință autorităților și pot să spun că sunt pregătiți să privească problema în mod serios. Trebuie să înțelegeți că avem extrem de puține dovezi pe care să ne bazăm.

— Vom avea, spuse Bridget.

Domnișoara Waynflete ridică privirea spre ea. Avea în ochi o anumită expresie care îi reaminti lui Luke de cineva sau ceva pe care-l văzuse nu de mult. Încercă să fixeze amintirea trecătoare dar nu reuși.

Domnișoara Waynflete spuse cu voce șovăitoare:

— Ești optimistă, draga mea. Poate că ai dreptate.

Luke spuse:

— Iau mașina și-ți aduc lucrurile de la conac, Bridget.

Bridget spuse imediat:

— Vin și eu.

— Mai bine nu.

— Ba da, o să vin.

Luke spuse iritat:

— Nu te juca cu mine de-a mama și copilul, Bridget!
Refuz să faci pe protectoarea.

Domnișoara Waynflete murmură:

— Bridget, eu am convingerea că n-o să fie nimic – e în mașină și în plină zi.

Bridget rîse ușor stînjenită.

— Cred că m-am cam prostit. Afacerea asta te calcă pe nervi.

Luke spuse:

— Domnișoara Waynflete m-a păzit pînă acasă aseară.

Lăsați, domnișoară Waynflete, știu eu ce știu! Așa a fost, nu?

Recunosc, zîmbind.

— Știi, domnule Fitzwilliam, păreai atît de credul! Și dacă Gordon Waynflete ar fi crezut că ai venit numai ca să-ți bagi nasul în povestea aceasta și nu pentru alte motive... Pe lîngă asta ulița e tare singuratică, s-ar fi putut întîmpla atîtea.

— Ei, oricum, acum sunt perfect conștient de primejdie, spuse Luke întunecat. N-o să mă ia prin surprindere; de asta puteți să fiți sigure.

Domnișoara Waynflete spuse îngrijorată:

— Nu uita că e viclean. Și mult mai inteligent decît ți-ai închipui vreodată. Zău, are un cap cît se poate de ingenios.

— Sunt prevenit.

— Toată lumea știe că bărbații sunt curajoși, spuse domnișoara Waynflete, dar pot fi păcăliți mai ușor decît femeile.

— E adevărat, spuse Bridget.

Luke răspunse:

— Serios vorbind, domnișoară Waynflete, chiar credeți că sunt în pericol? Dumneavoastră credeți, ca să folosesc o expresie de argou, că lordul Whitfield vrea să-mi facă felul?

Domnișoara Waynflete ezită.

— Părerea mea este că Bridget e mai în primejdie. Ea l-a

respins și, pentru el asta e o insultă extraordinară! Cred că după ce termină cu Bridget, o să-și îndrepte atenția asupra dumatile. Dar nu mă îndoiesc că mai întâi o să încerce cu ea.

Luke mormăi:

— Doresc din tot sufletul să pleci în străinătate, acum, imediat, Bridget.

Bridget strânse din buze:

— Nu plec.

Domnișoara Waynflete oftă:

— Ești o ființă curajoasă, Bridget. Te admir.

— Sunt sigură că ați proceda la fel dacă ați fi în locul meu.

Bridget continuă pe un ton care urcă pînă la nota extremă.

— Luke și cu mine suntem amîndoi implicați.

Îl însoți pe Luke pînă la ușă.

— Am să te sun de la han, după ce ies viu din groapa cu lei, spuse Luke.

— Da, te rog.

— Draga mea, să nu ne aprindem așa tare. Chiar și celor mai mari criminali le trebuie puțin timp ca să-și facă planurile! Aș spune chiar că o zi sau două suntem în siguranță. Azi sosește inspectorul Battle din Londra și, începînd din clipa aceea, lordul Whitfield va fi ținut sub observație. De fapt totul e în ordine, și putem să punem capăt melodramei.

Lăsîndu-și mîna pe umărul ei, îi spuse grav:

— Bridget, iubito, am să-ți rămîn recunoscător dacă n-ai să acționezi în pripă!

— Și eu la fel, Luke dragă!

O strînse de umeri cu putere, sări în mașină și porni.

Bridget se întoarse în salon. Domnișoara Waynflete își făcea de lucru în felul ei de fată bătrînă.

— Vai drăguță, n-am terminat încă cu pregătitul camerei în care ai să stai. Emily e acolo și pune lucrurile la punct. Știi

ce am de gînd să fac? O să-ți aduc o ceașcă de ceai bun! E tocmai ce-ți lipsește după toate întîmplările astea neplăcute.

— Sunteți nespus de drăguță, domnișoară Waynflete, dar, zău, parcă n-aș mai bea ceai.

Ce voia de fapt Bridget era un cocktail tare, preparat mai ales cu mult gin, dar se gîndi, pe bună dreptate, că acea formă de înviorare nu i-ar putea fi oferită aici. Nu putea să sufere ceaiul. De obicei îi provoca indigestie. Totuși, domnișoara Waynflete hotărîse că musafira sa avea nevoie de ceai. Se repezi afară din cameră și reapăru peste cinci minute, cu chipul radios, ducînd o tavă pe care se găseau două cești delicate de porțelan de Dresda pline de o băutură aromată, aburindă.

— Lapsang Souchong veritabil, spuse mîndră domnișoara Waynflete.

Bridget, căreia îi displăcea ceaiul chinezesc mai mult chiar decît cel indian, zîmbi slab.

În clipa aceea, Emily, o fetișcană mărunță, care părea cam neîndemînică, cu o înfățișare limfatică, apăru în prag și spuse:

— Dacă nu vă supărați, domnișoară, ați vrut fețele de perne brodate?

Domnișoara Waynflete ieși iute din cameră, iar Bridget se folosi de lipsa ei pentru a arunca ceaiul pe fereastră; fusese cît pe ce să-l opărească pe Wonky Pooh care stătea în rondul cu flori de dedesubt.

Acesta acceptă scuzele, sări pe marginea ferestrei și începu să se frece de umerii lui Bridget, torcînd foarte drăgăstos.

— Frumosule, spuse Bridget, mîngîindu-l pe spinare.

Wonky Pooh își făcu coada cîrlig și toarse din ce în ce mai tare.

— PISOIAȘ IUBIT, spuse Bridget, scărmanându-l pe după ureche.

Domnișoara Waynflete se întoarse în acea clipă.

— Vai de mine, exclamă ea. Wonky Pooh te-a îndrăgit, așa-i? De obicei e foarte sălbatic. Ai grijă, draga mea, a suferit de o ureche și încă îl mai doare.

Remarca sosi prea târziu. Mîna lui Bridget atinse punctul dureros. Acesta scuipă și se retrase jignit în chip de minge portocalie plină de demnitate ofensată.

— Vai de mine, te-a zgîriat? strigă domnișoara Waynflete.

— Nu prea rău, spuse Bridget, sugîndu-și zgîrietura diagonală de pe dosul mîinii.

— Să-ți pun niște iod?

— A, nu, este un fleac. Să nu ne alarmăm degeaba.

Domnișoara Waynflete păru puțin dezamăgită.

Simțind că fusese nepoliticoasă, Bridget spuse repede:

— Oare cît o să întîrzie Luke?

— Nu te îngrijora, draga mea. Sunt sigură că domnul Fitzwilliam știe să-și poarte de grijă singur.

— Da, Luke e un băiat descurcăreț.

În clipa aceea se auzi telefonul. Bridget se grăbi să răspundă. În aparat răsună vocea lui Luke.

— Alo? Tu ești, Bridget? Sunt la han. Poți să aștepti să-ți aduc catrafusele după prînz? Știi, a sosit Battle, înțelegi ce vreau să spun...

— Inspectorul de la Scotland Yard?

— Da. Vrea să vorbească cu mine imediat.

— În ceea ce mă privește e în regulă. Adu-mi lucrurile după-prînz și spune-mi ce părere are.

— S-a făcut. Pe curînd, iubito.

— Pe curînd.

Bridget puse receptorul în furcă și relată conversația

domnișoarei Waynflete. Apoi căscă. Un sentiment de oboseală biruise emoția.

Domnișoara Waynflete observă:

— Ești obosită, draga mea! Mai bine te-ai întinde puțin... Nu, poate n-ar trebui, pentru că suntem înaintea de masă. Aveam de gând să duc niște haine vechi unei femei care nu stă departe de aici, o plimbare peste câmp... N-ai vrea să vii cu mine? O să avem timp pînă la masă.

Bridget încuviință cu plăcere.

Porniră pe cărarea din spatele casei. Domnișoara Waynflete avea o pălărie de pai și, spre marele amuzament al lui Bridget, își puse mănușile.

„Parcă ne-am plimba pe Bond Street”, se gândi în sine ea.

Domnișoara Waynflete flecări cu plăcere despre diferitele probleme mărunte din sat. Traversă cele două lanuri, apucară pe un drum de țară neîngrijit și apoi cotiră pe o cărare care ducea spre o dumbravă năpădită de lăstăriș. Era o zi călduroasă și Bridget remarcă ce plăcut e să stai la umbră.

Domnișoara Waynflete propuse să se oprească puțin pentru a se odihni.

— E cam cald azi, nu? Cred că pe undeva a început să tune.

Bridget aprobă cam toropită. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de o ridicătură de pământ – cu ochii pe jumătate închiși; în minte îi răsăriră cîteva versuri:

„De ce colinzi pe cîmpuri, doamnă-nmănușată,
Voinică doamnă,
Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?”

DAR NU ERA ADEVĂRAT! DOMNIȘOARA WAYNFLETE NU ERA voinică. Ea potrivi cuvintele pentru acest caz.

. . .

„DE CE COLINZI PE CÎMPURI, DOAMNĂ-NMĂNUȘATĂ,
Plăpîndă doamnă și căruntă,
Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?”

DOMNIȘOARA WAYNFLETE ÎI ÎNTRERUPSE FIRUL
gîndurilor.

— Te simți cam adormită, nu-i așa?

Întrebarea îi fusese adresată pe un ton foarte blajin și obișnuit, dar nu știu ce anume din glas o făcu pe Bridget să deschidă ochii brusc.

Domnișoara Waynflete se aplecase deasupra ei și o privea cu nerăbdare; își trecu limba ușor peste buze. Repetă întrebarea:

— Te simți foarte adormită, nu-i așa?

De data asta nu încăpea îndoială în privința semnificației precise din voce. Prin mintea lui Bridget trecu o săgeată – o săgeată luminoasă de înțelegere, urmată de dispreț față de propria ei opacitate.

Bănuise adevărul, dar nu fusese decît o bănuială extrem de vagă. Avea intenția să se convingă acționînd pe îndelete și în taină. Dar nu-și închipuise nicio clipă că se va întreprinde ceva împotriva ei. După părerea sa, își ascunse total bănuielile.

Nu-și închipuise că se va întîmpla așa de curînd. Proasta, de șapte ori proastă!

Și se gîndi brusc:

„Ceiul, a pus ceva în ceai. Nu știe că nu l-am băut. Acum am ocazia să aflu! Trebuie să mă prefac! Oare ce o fi pus în el? Otravă? Sau un somnifer? Se așteaptă să adorm – e limpede.”

Lăsă din nou să-i cadă pleoapele. Spuse cu o voce care spera să pară toropită în mod firesc.

— Mi-e somn... Îngrozitor de somn. Ce nostim. Nu știu dacă m-am simțit vreodată așa de toropită...

Domnișoara Waynflete clătină ușor din cap aprobator. Bridget o urmărește cu ochii mijiți, cum se apropie de ea.

Se gîndi:

— Pot să-i țin piept! Am mușchi destul de tari, și ea e o bătrînă slăbănoagă și pîrpirie. Dar trebuie s-o fac să vorbească!

Domnișoara Waynflete zîmbea. Nu avea un zîmbet plăcut. Era un zîmbet viclean și nu prea omenesc.

Bridget se gîndi:

„Seamănă cu o capră. Doamne ce mai seamănă! Capra a fost întotdeauna un simbol al răului! Acum văd de ce! Am avut dreptate, am avut dreptate cu ideea mea fantastică! Iadul nu are atîta ură cît o femeie disprețuită... Așa a început, de-aici a pornit.”

Murmură ceva și de data asta vocea avea o nuanță evidentă de teamă.

— Nu știu ce e cu mine... Am o senzație așa de ciudată – foarte ciudată!

Domnișoara Waynflete se uită iute în jur. Locul era absolut gol. Chiar dacă ar fi țipat, satul era prea departe ca să se audă. Nu erau căsuțe sau bordeie prin apropiere, începu să scotocească prin pachetul pe care-l adusese, pachetul în care ar fi trebuit să fie haine vechi. În aparență asta conținea. Desfăcu hîrtia care dădu la iveală o rochie de lînă moale. Și totuși mîinile acelea înmănușate scotoceau mereu.

„DE CE COLINZI PE CÎMPURI, DOAMNĂ-NMĂNUȘATĂ...”

. . .

„DA – DE CE? DE CE ARE MĂNUȘI? DESIGUR! SIGUR! TOTUL plănuit atît de frumos.”

Învelitoarea căzu. Grijulie, domnișoara Waynflete scoase un cuțit, extrem de atentă să nu șteargă amprente care se aflau pe el – lăsate de degetele scurte și bondoace ale lordului Whitfield cu o zi înainte în salonul de la conac.

Cuțitul maur cu lama ascuțită. Bridget simți că i se face puțin rău. Trebuie să joace un timp, da, trebuie s-o facă pe femeia, asta să vorbească, pe femeia asta slabă, cenușie, pe care n-a iubit-o nimeni. N-o să fie greu de fapt. Pentru că o să vrea chiar ea să vorbească și încă atît de urîcios – iar singura persoană cu care ar fi putut să vorbească era cineva ca Bridget, cineva care trebuia să tacă pe veci după aceea.

Bridget spuse cu o voce slabă, groasă.

— Ce-i ăsta... cuțit?

Și atunci domnișoara Waynflete rîse. Era un rîs oribil, domol și armonios ca al unei femei, dar cu totul inuman. Îi răspunse:

— Pentru tine, Bridget. Pentru tine! Te-am urît, o știi doar, te urăsc de mult.

— Pentru că trebuia să mă mărit cu Gordon Whitfield?

Domnișoara Waynflete aprobă din cap.

— Ești isteată! Ești foarte isteată! Vezi asta o să fie dovada covîrșitoare împotriva lui. O să te găsească aici, cu gîtul tăiat, și cu cuțitul lui, și amprente ale lui pe cuțit! N-a fost rău felul în care i l-am cerut să-l vadă azi-dimineață! Și, pe urmă, l-am strecurat în sacoșă și l-am învelit în batistă, cînd erai sus. E așa ușor! Da, totul a fost atît de ușor. Nici nu mi-am închipuit.

Bridget spuse cu o voce care era încă groasă, sufocată și joasă, ca a unei persoane puternic drogate.

— Asta fiindcă sunteți atît de... drăcesc de inteligentă.

Domnișoara Waynflete rîse iar scurt în felul ei cuviincios. Spuse cu o mîndrie oribilă.

— Da, întotdeauna am fost inteligentă, chiar și ca fată. Dar nu mă lăsau să fac nimic... A trebuit să stau acasă, să nu fac nimic. Și pe urmă Gordon... doar un fiu de cizmar de rînd, dar, de ce să nu recunosc, cu ambiții! Știam că o să se ridice. M-a părăsit, m-a părăsit pe mine! Totul din cauza afacerii aleia ridicole cu pasărea!

Făcu un gest ciudat cu mîinile ca și cum ar fi răsucit ceva.

Bridget fu din nou cuprinsă de senzația de sfîrșeală.

— Gordon Ragg a îndrăznit să mă părăsească pe mine – fica colonelului Waynflete! Am jurat că o să-i plătesc! Mă gîndeam la asta noapte de noapte... și, pe urmă am sărăcit din ce în ce mai mult. A trebuit să vindem casa. Și el a cumpărat-o! A venit, făcînd pe stăpînul, mi-a oferit mie o slujbă în vechea mea casă. Ah, cît l-am urît atunci! Dar nu i-am arătat niciodată. Noi, fetele, așa am fost învățate – am primit o educație foarte aleasă. Întotdeauna am socotit că educația își spune aici cuvîntul.

Tăcu o clipă. Bridget o urmări, abia îndrăznind să respire ca să nu împrăstie șuvoiul vorbelor.

Domnișoara Waynflete continuă încet:

— Tot timpul mă gîndeam... tot timpul. Mai întîi m-am gîndit să-l ucid. Atunci am început să citesc despre criminalistică, știi, pe furiș, la bibliotecă. Și într-adevăr, mai tîrziu mi-am dat seama cît de folositor mi-a fost. De exemplu, ușa de la camera lui Amy, cum am încuiat-o pe dinăuntru cu penseta după ce am schimbat sticlutele de lîngă pat. Cum mai sforăia fata aia, mă dezgusta aproape!

Se opri.

— Ei, ia stai, unde am rămas?

Darul acela pe care-l cultivase Bridget, și care-l vrăjise pe lordul Whitfield, darul de ascultător perfect, îi servea foarte

bine acum. Poate că Honoria Waynflete era un maniac ucigaș, dar mai era și altceva mai obișnuit în ea. Era o ființă omenească care vroia să vorbească despre ea însăși. Și Bridget era pregătită bine să facă față acestei părți de omenie.

Spuse cu o voce care o îmbia la vorbă, în felul cel mai nimerit:

— La început ați vrut să-l ucideți...

— Da, dar asta nu mă satisfăcea, era ceva prea obișnuit, trebuia să fie ceva mai bun decît o crimă. Și, pe urmă, mi-a venit ideea. Pur și simplu mi-a venit în cap. Trebuia să sufere de pe urma multor crime, fără să aibă vreo vină. Trebuia să fie socotit criminal! El trebuia să fie spînzurat pentru crimele mele. Sau să se creadă că e nebun și să fie închis pe viață... Poate că așa ar fi mai bine.

Chicoti din nou. Un chicot scurt și oribil... Ochii îi scăpărau; pupilele i se măriseră ciudat de mult.

— După cum ți-am spus, am citit multe cărți despre crimă. Mi-am ales victimele cu grijă, la început nu trebuiau să existe bănuieli. Știi, continuă ea cu o voce care i se înăspri, îmi făcea plăcere să ucid... Nesuferita aia de Lydia Horton mă privea de sus... o dată m-a numit „fata bătrînă”. M-am bucurat cînd Gordon s-a certat cu ea. Doi iepuri dintr-o lovitură, m-am gîndit! Ce distracție să stai lîngă pat și să-i streкори arsenic în ceai, și pe urmă să te duci să-i spui surorii că doamna Horton s-a plîns de gustul amar al fructelor trimise de lordul Whitfield. Păcat că proasta aia n-a mai repetat ce i-am spus! Și pe urmă ceilalți! Cum auzeam că Gordon avea ceva împotriva cuiva era așa de simplu să aranjez un accident! Era atît de prost, de necrezut cît era de prost! L-am făcut să-și închipuie că era un om aparte! Că oricine i se opunea avea de suferit. A crezut foarte ușor. Sărmanul Gordon, ar crede orice. E așa de credul!

Bridget își aduse aminte cum îi spusese lui Luke disprețuitoare: „Gordon? Ar fi în stare să creadă orice!”

Ușor? Extrem de ușor! Sărmanul, afectatul și credulul Gordon cel mărunțel! Dar trebuia să afle mai multe! Și asta era ușor! O făcuse în chip de secretară ani de zile. Îi încurajase pe nesimțite pe patroni să vorbească despre ei. Iar femeia asta voia cu orice preț să vorbească și să se laude cu deșteptăciunea ei.

Bridget murmură:

— Dar cum ați reușit? Nu înțeleg cum ați reușit.

— A, a fost foarte ușor! N-aveai nevoie decât de organizare. Când Amy a fost concediată de la conac, am angajat-o imediat. Cred că ideea cu vopseaua de părării a fost foarte inteligentă, iar încuiatul ușii pe dinăuntru m-a pus în siguranță. Bineînțeles eu am fost întotdeauna în siguranță pentru că n-am avut niciun motiv; și nu bănuiești pe nimeni de crimă, dacă nu există motive. Cu Carter a fost foarte simplu, se împleticea prin ceață; l-am ajuns la pod și l-am împins iute. Știi că am putere.

Se opri, și chicotitul scurt și oribil se auzi din nou.

— Vai, ce m-am distrat! N-am să uit niciodată mutre lui Tommy, când l-am împins de pe fereastră în ziua aia. Habar n-a avut...

Se aplecă asupra lui Bridget cu încredere.

— Știi, oamenii sunt foarte proști. Pînă atunci nu-mi dădusem seama.

Bridget spuse slab.

— Atunci... dumneavoastră sunteți neobișnuit de inteligentă.

— Da... da... poate că ai dreptate.

— Cu doctorul Humbleby a fost mai greu?

— Da, e chiar de mirare cum de mi-a reușit. S-ar fi putut

să dea greș, sigur. Dar Gordon a spus la toată lumea despre vizita lui la Institutul Wellerman Kreutz și m-am gândit că dacă o să pot face oamenii să-și amintească de vizita aceea, mai târziu s-ar stabili anumite legături. Iar cu urechea lui Wonky Pooh a fost într-adevăr cam greu, era infectată, supura mult. Am reușit să-l înțep pe doctor la mână cu foarfeca, și pe urmă am fost atît de necăjită și am insistat să se dezinfecteze și să-și pună un bandaj pe rană. Nu știa că bandajul fusese infectat mai întîi de la urechea motanului. Sigur, n-ar fi putut să dea greș, era numai o încercare. Mi-a părut tare bine cînd am văzut că a mers, mai ales că aceasta a fost pisica Lavinei.

Chipul i se întunecă.

— Lavinia Pinkerton! Ea a ghicit... Ea îl găsisese pe Tommy în ziua aceea. Și, pe urmă, cînd Gordon s-a certat cu doctorul Humbleby, m-a surprins privindu-l pe Humbleby. Nu fusesem prudentă. Tocmai mă întrebam cum o să fac... Și ea știa. M-am întors s-o surprind și... m-am dat de gol. Am văzut că știe. Bineînțeles, nu putea să dovedească nimic. Eram sigură de asta. Totuși mi-era teamă că ar putea s-o creadă cineva. Mi-era teamă că ar putea s-o creadă la Scotland Yard. Eram sigură că în ziua aceea se duce acolo. Am fost în același tren și am urmărit-o. Totul a fost atît de simplu. Era pe un refugiu, traversînd Whitehall-ul. Eram aproape în spatele ei. Nu m-a văzut. Venea o mașină mare și am împins-o cu toată puterea. Sunt foarte puternică! A căzut drept în fața ei. I-am spus unei femei de lîngă mine că văzusem numărul mașinii și i-am dat numărul de la Rolls-ul lui Gordon. Speram să-l repete poliției. Noroc că mașina n-a oprit. Presupun că era vreun șofer care se distra cu mașina stăpînului. Da, aici am avut noroc. Întotdeauna am noroc. Scena aia cu Rivers, și Luke Fitzwilliam – martor. Tare m-am amuzat cînd l-am însoțit! Ciudat ce greu l-am făcut să-l bănuiască pe Gordon. Dar,

după moartea lui Rivers, trebuia să-l bănuiască. Trebuia! Ei, și acum, asta o să încheie toată povestea. Gordon m-a părăsit! Trebuia să se căsătorească cu tine. Toată viața am fost dezamăgită. N-am avut nimic, absolut nimic...

„PLĂPÎNDĂ DOAMNĂ CĂRUNTĂ,
Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată...”

SE APLECĂ ASUPRA EI, ZÎMBIND CU OCHII SCĂPĂTORI, DE
nebun...

Cuțitul strălucea...

Bridget sări cu toată forța care ți-o dă tinerețea. Se aruncă asupra celeilalte ca o tigroaică, lovind-o în spinare și apucînd-o de mîină.

Luată prin surprindere, Honoria Waynflete căzu pe spate înainte de a ataca furios. Dar apoi, după o clipă de inerție, începu să lupte. Nu puteai să le compari ca putere. Bridget era tînără și sănătoasă, cu mușchii întăriți de sport. Honoria Waynflete era o fință fragilă, subțirică.

Dar mai exista un factor pe care Bridget nu-l pusese la socoteală. Honoria Waynflete era nebună. Puterea ei ținea de nebunie. Se lupta ca un diavol și puterea ei nebunească era mai mare decît puterea mușchilor sănătoși ai lui Bridget. Se clătinară cînd într-o parte cînd în alta, și Bridget încerca să îndepărteze cuțitul de lîngă ea, totuși Honoria Waynflete nu-i dădea drumul.

Și apoi, puțin cîte puțin, puterea femeii nebune începu să domine. Bridget începu să strige.

— Luke... Ajutor!... Luke!

Dar n-avea nicio speranță că ajutorul va sosi. Ea și Honoria Waynflete erau singure. Singure într-o lume moartă.

Cu un efort suprem îi răsuci mâna la spate, și mai apucă să audă cuțitul căzînd.

În clipa următoare mâinile Honoriei Waynflete se încolăciră în jurul gîtului ei într-o strînsoare de maniac, storcîndu-i viața afară din ea. Mai scoase un ultim strigăt înăbușit...

CAPITOLUL 22. VORBEȘTE DOAMNA HUMBLEBY

Luke fu plăcut impresionat de inspectorul Battle. Era un om vînjos, chipeș, cu o față rotundă și mare și o mustață uriașă și frumoasă. La prima privire, nu ți se părea că emană inteligență, dar dacă te mai uitai o dată, deslușeai o persoană care te pune pe gînduri, căci ochii inspectorului Battle erau neobișnuit de sfredelitori.

Luke nu făcu greșeala să-l subestimeze. Mai avusese de-a face cu oameni de genul lui Battle. Știa că te puteai încrede în ei și invariabil ajungeau la rezultatele așteptate. Nici nu și-ar fi dorit un alt om pentru acest caz.

Cînd rămaseră singuri, Luke spuse:

— S-a cam făcut vîlvă cu povestea asta, dacă te-au trimis aici.

Inspectorul Battle zîmbi:

— S-ar putea să fie o problemă serioasă, domnule Fitzwilliam. Cînd este amestecat cineva ca lordul Whitfield, nu vrem să facem nicio greșală.

— Apreciez acest lucru. Ești singur?

— A, nu. Am adus un detectiv cu mine. E la cîrciuma aceea, Seven Stars, și are datoria să-l supravegheze pe lord.

— Înțeleg.

Battle întrebă:

— După părerea dumată, domnule Fitzwilliam, nu există niciun dubiu? Ești sigur ca el e omul?

— După fapte nu văd vreo altă teorie posibilă. Vrei să-ți relatez împrejurările?

— Mulțumesc. Le știu de la sir William.

— Ei, care-i părerea dumată? Cred că ți se pare nelalocul lui ca un om cu poziția lordului Whitfield să fie un criminal?

— Doar câteva lucruri mi se par nelalocul lor, spuse inspectorul Battle. Nimic nu e imposibil, când e vorba de crimă. Eu așa am susținut întotdeauna. Dacă mi-ați spune că respectivul criminal este o domnișoară bătrână, un arhiepiscop sau o elevă, n-aș spune nu. Aș studia mai întâi cazul.

— Dacă ai datele principale de la Sir William, am să-ți spun numai ce s-a petrecut azi-dimineață.

Luke expuse pe scurt ideile principale ale scenei cu lordul Whitfield. Inspectorul Battle ascultă cu foarte mult interes, apoi interveni:

— Spuneți că încerca tăișul unui cuțit. Și-a ales vreo țintă, domnule Fitzwilliam? A amenințat pe cineva?

— Nu pe față. A încercat lama într-un fel amenințător, un fel de plăcere estetică și care nu mi-a plăcut de loc. Cred că și domnișoara Waynflete a simțit același lucru.

— Dumneai este doamna despre care spuneți că îl cunoaște pe lordul Whitfield din copilărie, și pe vremuri a fost logodită cu el?

— Într-adevăr.

— Cred că puteți să fiți liniștit în privința tinerei domnișoare, domnule Fitzwilliam. Am pus pe cineva s-o urmărească îndeaproape. Dacă ne gândim că și Jackson îl

supraveghează pe lord, pentru moment nu ne amenință niciun pericol.

— Îmi iei o piatră de pe inimă, spuse Luke.

Inspectorul dădu din cap înțelegător.

— Sunteți într-o situație cam neplăcută, domnule Fitzwilliam. Vă îngrijorează soarta domnișoarei Conway. Părerea mea este că n-aveam de-a face cu un caz simplu. Probabil că lordul Whitfield e un om foarte abil. Cred că o să se dea la fund o bucată de vreme. Doar dacă n-a ajuns în ultima fază.

— Ce numești dumneata ultima fază?

— Un fel de vanitate exacerbată datorită căreia criminalul crede că pur și simplu nu poate fi descoperit! El e atît de deștept și toți ceilalți atît de proști! Și atunci sigur că punem mîna pe el.

Luke dădu din cap. Se ridică.

— Ei, spuse el, îți urez noroc. Am să te ajut cît am să pot.

— Sigur.

— Nu poți să-mi dai nicio idee?

Battle întoarse în minte întrebarea pe toate fețele.

— Nu cred. Încă nu. Acum aș vrea să fixez fiecare lucru la locul lui. Poate stăm de vorbă diseară, nu?

— Sigur.

— O să știu mai bine care-i situația.

Luke se simți puțin mai liniștit. Multora li se întîmpla asta după o discuție cu inspectorul Battle.

Se uită la ceas. Să se ducă s-o vadă pe Bridget pînă la prînz?

Se gîndi că mai bine nu. Domnișoara Waynflete s-ar simți obligată să-l invite la masă, și poate i-ar dezechilibra bugetul. Luke știa din experiența lui cu mătușile, că doamnele în vîrstă se preocupau de tot felul de probleme de gospodărie. Se

întrebă dacă domnișoara Waynflete era și ea mătușă?
Probabil.

Ieși pe ușa hanului. O siluetă în negru, foarte grăbită, se opri brusc, văzîndu-l pe Luke.

— Domnul Fitzwilliam?

— Doamnă Humbleby!

Se apropie de ea și-și strînseră mîinile. Doamna spuse:

— Am crezut că ați plecat.

— Nu, mi-am schimbat doar locuința. Acum stau aici.

— Și Bridget? Am auzit că a plecat și ea de la conac.

— Da, a plecat.

Doamna Humbleby suspină.

— Tare mă bucur. Mă bucur că a plecat din Wychwood.

— A, dar n-a plecat de aici. De fapt acum stă la domnișoara Waynflete.

Doamna Humbleby se dădu un pas înapoi.

Luke observă mirat că figura ei arăta o neliniște extraordinară.

— Stă la Honoria Waynflete? Vai, dar de ce?

— Domnișoara Waynflete a fost foarte drăguță și a invitat-o cîteva zile.

Doamna Humbleby se cutremură puțin. Se apropie de Luke și-i puse o mîină pe braț.

— Domnule Fitzwilliam, știu că n-am dreptul să spun absolut nimic, nimic. În ultima vreme am avut multe supărări și necazuri, și poate asta m-a făcut să-mi închipui anumite lucruri! Poate presimțirile astea ale mele sunt numai o imaginație bolnavă.

Luke spuse cu blîndețe:

— Ce presimțiri?

— Convingerea asta pe care o am despre... despre rău!

Se uită la Luke timorată. Văzînd că el doar plecase capul

grav și nu părea s-o întrebe nimic în legătură cu afirmația sa, continuă:

— Atîta răutate... la asta m-am gîndit întotdeauna... răutatea asta din Wychwood. Și femeia aia e vîrîtă în miezul lucrurilor. Sunt sigură!

Luke era buimăcit.

— Care femeie?

Doamna Humbleby spuse:

— Honoria Waynflete! Sunt sigură că e o femeie foarte rea! A, văd că nu mă crezi! Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton. Dar amîndouă simțeam. Cred că ea știa mai multe ca mine... Nu uita, domnule Fitzwilliam, dacă o femeie nu-și găsește fericirea e în stare de lucruri îngrozitoare.

Luke spuse cu blîndețe:

— Da, s-ar putea.

Doamna Humbleby spuse iute:

— Nu mă crezi? Ei, de fapt de ce m-ai crede? Dar nu pot să uit ziua în care John a venit acasă cu mîna bandajată de ea, deși n-o lua în seamă și spunea că nu-i decît o zgîrietură.

Se întoarse.

— La revedere. Te rog să nu uiți ce ți-am spus. Nu prea mă simt bine în ultima vreme.

Luke o urmări cum se îndepărtează. Se întreba de ce doamna Humbleby și Honoria Waynflete fuseseră prietene, și soția doctorului era geloasă?

Ce spusese? „Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton”. Deci Lavinia Pinkerton îi destăinuise doamnei Humbleby cîteva din bănuielile ei.

Amintirea scenei din compartimentul de tren îi revenise în minte o dată cu chipul preocupat al simpaticei bătrîne. În ureche îi răsună din nou vocea gravă: „Expresia de pe chipul cuiva”. Și felul în care propria ei expresie se schimbase ca și cum

ar fi văzut foarte limpede, cu ochii minții, o anumită scenă. O clipă doar, se gândi el, chipul ei fusese schimbat, buzele ridicate deasupra dinților și o expresie ciudată, de triumf, în privire.

Se gândi brusc:

„Dar am mai văzut pe cineva privind așa... Aceeași expresie... De curînd... Cînd? Azi-dimineață! Sigur! Domnișoara Waynflete, cînd o privise pe Bridget în salonul de la conac”.

Și brusc o altă amintire îl copleși. Una de demult. Pe propria mea mătușă Mildred spunînd: „Știi, dragă, avea o privire pe jumătate de nebună!” Și, pentru o clipă, propria ei figură reconfortantă și sănătoasă purta o expresie imbecilă, stupidă...

Lavinia Pinkerton vorbea despre privirea pe care o văzuse pe chipul unui bărbat? Nu, unei persoane. Oare era posibil ca pentru o secundă, imaginația ei vie să reproducă privirea pe care o văzuse? Expresia criminalului privindu-și următoarea victimă...

Aproape fără să-și dea seama de ce făcea, Luke grăbi pasul către casa domnișoarei Waynflete.

În minte îi răsuna mereu o voce:

„Nu un bărbat, n-a pomenit de loc de un bărbat, tu ai presupus că era un bărbat, fiindcă te gîndeai la un bărbat, dar ea n-a spus niciodată... Ah, Doamne, am înnebunit? Nu e cu putință să fie adevărat... Sigur, e imposibil, n-are sens... Dar trebuie s-o văd pe Bridget, trebuie să mă conving că n-a pățit nimic... Ochii aceia, ochii aceia stranii cu sclipiri de chihlimbar. Ah, sunt nebun! Probabil că sunt nebun! Whitfield e criminalul! El trebuie să fie! A spus-o clar”!

Și totuși, ca un coșmar, văzu chipul domnișoarei Pinkerton personificînd pentru moment ceva oribil și nesănătos.

Îi deschise ușa servitoarea cea bondoacă. Îi răspunse puțin speriată de violența lui.

— E plecată. Așa mi-a spus domnișoara Waynflete. Mă duc să văd dacă domnișoara Waynflete e acasă.

Luke o împinse și intră în salon.

Emily urcă scările în grabă. Coborî cu respirația tăiată.

— Nici doamna nu-i acasă.

Luke o luă de umeri.

— Pe unde au luat-o? Unde s-au dus?

Fata rămase cu gura căscată.

— Probabil că au ieșit prin spate. Le-aș fi văzut, dacă ieșeau prin față, pentru că se vede de la bucătărie.

Îl urmă, în timp ce Luke alerga spre ușa din grădinița mică din spate. Un om tunde gardul viu. Luke se duse la el și-l întrebă, încercînd să-și păstreze vocea cu inflexiuni normale.

Omul spuse rar:

— Două doamne? Da. Cam de mulțisor. Luam masa lîngă tufișuri. Cred că nu m-au zărit.

— Pe unde au luat-o?

Se străduia din răputeri să-și păstreze vocea normală. Totuși celălalt deschise ochii mari în timp ce răspundea rar:

— Peste cîmp... Pe acolo... Pe urmă nu mai știu pe unde au apucat-o.

Luke îi mulțumi și începu să alerge. Sentimentul că trebuie să facă ceva fără întîrziere se aprofundase! Trebuia să le ajungă din urmă, trebuia! Probabil că înnebunise de tot. După toate probabilitățile ieșiseră să facă o plimbare de plăcere, dar ceva îi cerea să se grăbească. Mai repede!

Străbătu cele două cîmpuri, și rămase în cumpănă la capătul unei poteci. Încotro s-o ia?

Și pe urmă auzi un strigăt, slab, îndepărtat, dar îl auzi...

— Luke... Ajutor!

Și din nou:

— Luke!...

Se năpusti în pădure și alergă în direcția de unde venise strigătul. Acum se auzeau mai multe sunete, parcă o încăierare, o gîfîială și un horcăit înăbușit.

Ieși dintre copaci la timp pentru a smulge mîinile unei femei nebune de pe gîtul victimei, pentru a o strînge, în timp ce ea se zbătea, făcînd spume, blestemînd, pînă cînd se cutremură convulsiv și rămase țeapănă în strînsoarea lui.

CAPITOLUL 23. UN NOU ÎNCEPUT

— **D**ar nu înțeleg, spuse lordul Whitfield. Nu înțeleg. Se străduia să-și păstreze demnitatea, dar îndărătul înfățișării impresionante se vedea clar o consternare care-ți stârnea mila. Abia dacă putea să creadă lucrurile extraordinare care îi fuseseră relatate.

— Așa cum stau lucrurile, lord Whitfield! spuse Battle cu răbdare. Ca s-o luăm de la început, în familie exista o doză de nebunie. Avem acum dovezi. Așa se întâmplă cu familiile astea vechi. Aș spune chiar că avea o predispoziție pentru așa ceva. Pe lângă asta era și o doamnă ambițioasă, iar doamnei i s-au dejucat planurile. Mai întâi cariera și pe urmă idila.

Tuși.

— După câte am înțeles, dumneavoastră ați părăsit-o?

Lordul Whitfield spuse înțepat:

— Nu-mi place termenul „părăsit”.

Inspectorul Battle își corectă expresia.

— Dumneavoastră ați rupt logodna?

— Ei bine... da.

— Spune-ne de ce, Gordon, spuse Bridget.

Lordul Whitfield se făcu roșu. Spuse:

— Ei bine, dacă trebuie... Honoria avea un canar. Îl

iubea foarte mult. Obișnuia să mănânce zahăr de pe buzele ei. Într-o zi, a ciupit-o tare. S-a înfuriat, l-a luat în mână și i-a sucit gâtul. După aceea... eu... n-am mai avut aceleași sentimente față de ea. I-am spus că părerea mea e că amîndoi greșeam.

Battle aprobă din cap. Spuse:

— Ăsta a fost începutul! După cum i-a povestit domnișoarei Conway, bătrîna și-a îndreptat toate gîndurile și toată dibăcia minții, pe care fără îndoială că o avea, spre un singur scop.

Lordul Whitfield spuse neîncrezător.

— Să fiu acuzat de crimă? Nu pot să cred.

Bridget interveni:

— E adevărat, Gordon. Știi, chiar tu însuși ai fost mirat de felul extraordinar în care toți cei care te supărau erau imediat doborîți.

— Există un motiv.

— Honoria Waynfflete a fost motivul, spuse Bridget. Să-ți intre în cap, Gordon, că nu Providența l-a împins pe Tommy Pierce de pe fereastră, și toate celelalte. A fost mîna Honoriei.

Lordul Whitfield scutură din cap.

— Mi se pare incredibil, spuse el.

Battle interveni.

— Spune-ați că ați primit un mesaj telefonic azi-dimineață.

— Da, cam pe la ora douăsprezece. Am fost rugat să merg în Pădurea Shaw imediat, deoarece tu, Bridget, aveai să-mi spui ceva. Nu trebuia să vin cu mașina.

Battle aprobă din cap.

— Exact. Asta ar fi fost finalul. Domnișoara Conway ar fi fost găsită cu gâtul tăiat, iar lîngă ea, cuțitul dumneavoastră cu amprentele dumneavoastră pe el. Dumneavoastră înșivă ați fi fost zărit prin apropiere, la ora aceea! N-ați fi avut nicio șansă

să vă dovedeți nevinovăția. Orice juriu din lume v-ar fi condamnat.

— Pe mine? spuse lordul Whitfield, speriat și abătut. Ar fi putut toată lumea să creadă asta despre mine?

Bridget spuse cu blîndețe:

— Eu n-am crezut, Gordon. N-am crezut niciodată.

Lordul Whitfield o privi rece, apoi spuse înțepat:

— Avînd în vedere reputația mea și poziția mea în acest ținut, bănuiesc că nimeni n-ar fi dat crezare nici pentru o clipă acestei acuzații monstruoase!

Ieși din cameră cu demnitate și închise ușa în urma lui.

Luke spuse:

— N-o să creadă niciodată că a fost într-adevăr în primejdie.

Apoi spuse:

— Hai, Bridget, spune-ne cum ai ajuns să bănuiești pe femeia asta.

— Mi-ai spus că Gordon e criminalul! Nu-mi venea să cred! Știi, îl cunoșteam atît de bine. Am fost secretara lui, doi ani de zile. Îl cunoșteam atît de bine! Știam că e îngîmfat, mărunț, interesat de propria persoană, dar mai știam că este un om blajin și aproape absurd de bun. Îi făcea rău chiar să ucidă o viespe. Povestea aceea cu uciderea canarului domnișoarei Waynflete era complet greșită. N-ar fi fost în stare să facă așa ceva. Odată mi-a spus că el o părăsise pe domnișoara Waynflete. Acum tu ai insistat că lucrurile se petrecură invers. Ei, s-ar fi putut! Poate mîndria sa nu-l lăsase să recunoască că de fapt ea îl izgonise. Dar povestea cu canarul! Pur și simplu nu era genul lui!

Gordon n-a tras măcar o dată cu pușca, pentru că i se face rău cînd vede cum mor vietățile. Așa că am știut că partea aceea din poveste nu era adevărată. Dar dacă nu era, atunci domnișoara Waynflete mințise. Și de fapt, dacă stai și te

gîndești, era o minciună nemaipomenită! Și brusc mi-am pus întrebarea dacă n-a mai spus și alte minciuni. Era o femeie foarte mîndră – asta puteai s-o vezi imediat.

Probabil că refuzul acela îi rănise mîndria îngrozitor. Probabil că era foarte supărată și nutrea gînduri de răzbunare – împotriva lordului Whitfield mai ales, după cum simțeam eu – fiindcă mai tîrziu lordul a făcut avere și a avut numai realizări. M-am gîndit „Da, probabil că i-ar plăcea și ar face tot posibilul să pună o crimă pe seama lui”. Și pe urmă m-a cuprins un vîrtej de gînduri – dacă nu cumva tot ce spune e o minciună, și, brusc, mi-am dat seama ce ușor poate o femeie ca asta să prostească un bărbat! Și m-am gîndit: „E ceva fantastic, dar dacă ea i-a ucis pe toți și l-a hrănit pe Gordon cu ideea că era un fel de pedeapsă divină!” Era foarte ușor să-l faci să creadă asta. După cum ți-am spus odată, Gordon ar fi în stare să creadă orice! Și m-am gîndit: „Oare s-ar fi putut ca ea să fi săvîrșit toate crimele?” Și mi-am dat seama că ar fi putut! Ar fi putut să îmbrîncească pe bețiv, să împingă un băiat de pe fereastră, iar Amy Gibbs a murit în casa ei. Și doamna Horton – Honoria Waynflete obișnuia să stea cu ea, cînd s-a îmbolnăvit. Cu doctorul Humbleby a fost mai greu. Nu știam că motanul avusese o ureche bolnavă și că ea infectase bandajele cu care a legat mîna doctorului. Moartea domnișoarei Pinkerton a fost și mai complicată, pentru că nu mi-o puteam închipui pe domnișoara Waynflete în chip de șofer, conducînd un Rolls.

Și pe urmă, brusc, mi-am dat seama că asta a fost cel mai ușor! A îmbrîncit-o pe la spate – e simplu cînd e aglomerație. Mașina n-a oprit și ea a prins ocazia și a spus unei femei că văzuse numărul mașinii, și i-a dat numărul de la Rolls-ul lordului Whitfield.

Sigur, toate astea mi se învălmășeau în cap foarte confuz. Dar dacă Gordon nu comisese crimele în mod precis, iar eu

știam, da, știam că nu era adevărat, ei bine, cine era criminalul? Și răspunsul mi s-a părut foarte clar, „Cineva care-l urăște pe Gordon!” Cine-l urăște pe Gordon? Honoria Waynflete, fără discuție.

Pe urmă mi-am amintit că domnișoara Pinkerton spunea că asasinul este un bărbat. Asta îmi dărima toată frumusețea mea de teorie, pentru că, dacă domnișoara Pinkerton nu avea dreptate, ea n-ar fi fost ucisă... Așa că te-am pus să-mi repeți exact cuvintele domnișoarei Pinkerton și imediat am observat că, de fapt, ea nu pronunțase niciodată cuvîntul bărbat. Atunci am simțit că mă aflu, fără îndoială, pe urma bună! M-am decis să accept invitația domnișoarei Waynflete de a sta la ea și mi-am pus în cap să încerc să descopăr adevărul.

— Fără să-mi spui mie nimic? interveni Luke nervos.

— Dar, dragul meu, tu erai atît de sigur, iar eu nu eram sigură de loc! Totul era vag și îndoielnic. Dar nici prin cap nu-mi trecea că sunt în vreo primejdie. Mă gîndeam că am mult timp la dispoziție...

Se cutremură.

— Ah, Luke a fost îngrozitor... Ochii ei... și rîsul acela oribil, politicos, inuman...

Luke spuse cutremurîndu-se și el ușor:

— N-am să uit cum am ajuns acolo în ultima clipă.

Se întoarse spre Battle.

— Cum se mai simte acum?

— Și-a pierdut mințile complet. Știi, așa se întîmplă cu indivizii ăștia. Nu pot face față șocului pe care-l au, cînd își dau seama că sunt mai puțin inteligenți decît își închipuiau.

Luke spuse trist.

— Ei, nu prea am eu stofă de polițist! N-am bănuț-o nicio clipă pe Honoria Waynflete. Tu, Battle, ai fi procedat mai bine.

— Poate da și poate nu. Îți aduci aminte cînd ți-am spus

că totul e posibil într-o crimă. Cred că am amintit și de o fată bătrână.

— Și de un arhiepiscop și de o elevă! Oare trebuie să înțeleg că-i consideri pe toți ăștia niște criminali potențiali?

Zîmbetul lui Battle se lăți în rînjat.

— Vreau să spun că oricine poate fi criminal.

— În afară de Gordon, spuse Bridget. Luke, hai să mergem să-l căutăm.

Îl găsiră pe lordul Whitfield în birou, preocupat de niște însemnări pe care le făcea.

— Gordon, spuse Bridget cu voce slabă și timidă. Acum, că știi totul, te rog să ne spui că ne-ai iertat!

Lordul Whitfield o privi binevoitor.

— Sigur, draga mea, sigur. Îmi dau seama de adevăr. Am fost un om preocupat. Te-am neglijat. Adevărul, de altfel, l-a formulat Kipling cu atîta înțelepciune: „Cel care merge cel mai repede, merge singur.” Drumul meu în viață este singuratic.

Înălță din umeri.

— Am o mare responsabilitate. Trebuie s-o îndeplinesc singur. Pentru mine nu poate să existe tovărășie și nicio ușurare a poverii, trebuie să trec prin viață singur, pînă cad la marginea drumului.

Bridget spuse:

— Gordon dragă! Ești într-adevăr tare dulce!

Lordul Whitfield se încruntă.

— Dar nu e vorba că sunt sau nu dulce. Hai să lăsăm la o parte fleacurile astea. Sunt un om ocupat.

— Știu că ești.

— Sunt pe punctul de a face niște aranjamente în vederea publicării unei serii de articole: „Crime comise de femei de-a lungul veacurilor”.

Bridget îl privi cu admirație.

— Gordon, cred că este o idee minunată!

Lordul Whitfield își umflă pieptul.

— Așa că acum lăsați-mă. Nu vreau să fiu deranjat. Am o mulțime de treabă de făcut.

Luke și Bridget ieșiră din cameră în vârful picioarelor.

— Și totuși este într-adevăr dulce, spuse Bridget.

— Ascultă, Bridget, am impresia că într-adevăr ai ținut la omul ăsta!

— Știi, Luke, cred că ai dreptate.

Luke se uită pe fereastră.

— O să fiu fericit, când o să plec din Wychwood. Nu-mi place locul ăsta. E prea multă răutate aici, cum ar spune doamna Humbleby. Nu-mi place felul în care Coasta Ashe stă aplecată deasupra satului.

— Apropo de Coasta Ashe, ce-a fost cu Ellsworthy?

Luke rîse puțin stîmjenit.

— Cu sîngele de pe mîini?

— Da.

— Se pare că au sacrificat un cocoș alb!

— Ce dezgustător!

— Cred că domnului Ellsworthy o să i se întîmple ceva nu prea plăcut. Battle îi pregătește o mică surpriză.

Bridget spuse:

— Și bietul maior Horton, care n-a încercat niciodată să-și ucidă soția și domnul Abbot, care presupun că avea o scrisoare compromițătoare de la vreo doamnă, și doctorul Thomas, un doctor tînăr, plăcut și modest.

— Un măgar cu fumuri!

— Asta o spui fiindcă ești gelos că se căsătorește cu Rose Humbleby.

— E prea bună pentru el.

— Întotdeauna am simțit că o plăci pe fata asta mai mult decît pe mine.

— Iubito, nu ești cam absurdă?

— Nu, nu cred.

Bridget tăcu o clipă, apoi spuse:

— Luke, acum mă mai plăci?

Luke făcu o mișcare spre Bridget, dar ea îl respinse.

— Am spus dacă mă mai plăci, nu dacă mă iubești, Luke.

— Aha! înțeleg!... Da, te plac... Te plac, Bridget, și te și iubesc.

— Și eu te plac, Luke.

Își zîmbiră, puțin timid, ca doi copii care s-au împrietenit la o petrecere.

Bridget spuse:

— A plăcea e mai important decît a iubi. Durează. Aș vrea, Luke, să dureze ceea ce-i între noi. Nu vreau să ne iubim doar, să ne căsătorim, să ne plictisim unul de altul și pe urmă să vrem să ne căsătorim cu altcineva.

— Ah, iubita mea, știi. Ai nevoie de lucruri reale. Și eu la fel. Ceea ce e între noi va dura pentru totdeauna pentru că se bazează pe realitate.

— E adevărat, Luke?

— E adevărat, iubito. Cred că de aceea mi-era frică să te iubesc.

— Și mie mi-era frică să te iubesc.

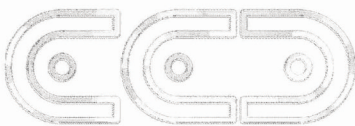
— Și acum îți mai este?

— Nu!

Luke spuse:

— Am fost mult timp la un pas de Moarte. Acum s-a sfîrșit! De acum, vom începe să Trăim...

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

